

Duy Quân

Contents

Duy Quân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	35
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	63
28. Chương 28	65
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	72
32. Chương 32	74
33. Chương 33	76
34. Chương 34	78
35. Chương 35	80
36. Chương 36	82
37. Chương 37	84
38. Chương 38	85
39. Chương 39	86
40. Chương 40	88

Duy Quân

Giới thiệu

Lần đầu tiên Hạ Hầu Triển tương kiến Khang Viễn, chính là ở Trầm Hương Đình Một thân bạch y, ta

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duy-quan>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Lần đầu tiên Hạ Hầu Triển tương kiến Khang Viễn, chính là ở Trầm Hương Đình

Một thân bạch y, tay áo nhẹ nhàng theo gió phiêu đảng, mái tóc đen dài đổ xuống theo làn gió khẽ rối động lòng người, đồng thời cũng che phủ đi dáng người gầy yếu mỏng manh.

Trên đầu chỉ cài một cây bạch ngọc trâm đơn giản, dáng người đối với nam nhân mà nói cũng có chút tinh tế, đưa lưng quay về phía Hạ Hầu Triển, đang dựa vào lan can cùng đương triều hoàng đế Hạ Hầu Hiên đàm chuyện.

.....
Hạ Hầu Triển chậm rãi ngừng cước bộ, hắn năm nay đã mười ba tuổi, dân gian nam tử tuổi này đã có thể thú thê tử, nhưng hắn là một hoàng tử, không có khả năng kết hôn sớm như vậy, huống chi hoàng huynh cũng sẽ không đồng ý. Tuy nhiên, dù chỉ mới mười ba tuổi nhưng những chuyện ân ái ái hắn cũng có kinh nghiệm qua, cho nên Hạ Hầu Hiên cũng cấp đệ đệ an bài vài nữ nhi thị tẩm, loại chuyện này trong những nhà giàu sang phú quý, bất quá cũng chỉ là bình thường.

Hạ Hầu Hiên thực sự ái đệ đệ, nữ nhi thị tẩm cấp cho Hạ Hầu Triển, vô luận là nói về dung mạo tao nhã thanh cao, quốc sắc thiên hương đều là tối thượng thừa, tuy nhiên nếu gia thế các nàng hảo một chút thì mỗi người đều có tư cách làm quý phi.

Hạ Hầu Triển tuy chỉ là một đứa nhỏ, thế nhưng tính cách so với những hài tử hiếu kỳ, ngây ngô cùng tuổi lại khác xa. Hắn lớn lên trong sự sủng ái, yêu thương dần dần lại dưỡng thành loại tính tình trầm mặc, hắn thường chứng kiến cảnh nữ nhân trong cung tranh giành sủng ái, hãm hại lẫn nhau, cho nên nội tâm cũng thập phần hắc ám. Thái hậu sau khi vào ở Cư Phật Cung, không màng đến thế sự, hắn liền trở nên càng thêm quái lạ, tính tình hỉ nộ vô thường.

Hạ Hầu Hiên quốc sự ngập đầu, chỉ có thể đem những thứ tốt nhất cho đệ đệ, căn bản không nhận ra tiểu đệ đệ đáng yêu của hắn đã từ từ biến thành sài lang hổ báo, cộng thêm cá tính hồ ly xảo hoạt, tất cả như hòa trộn vào một thể.

Tựa như giờ phút này đây, rõ ràng lúc Hạ Hầu Triển thấy Khang Viễn, không biết vì sao chính là tâm mình đã rung động, nhưng hắn vẫn thông thả ngừng bước, đem cả thân mình núp ở phía sau đại thụ, đôi mắt ánh lên vẻ nham hiểm hung ác mà nhìn chằm chằm vào bóng dáng đối phương.

Khang Viễn đang cùng Hạ Hầu Hiên đàm luận, không nói Khang Viễn sinh đồng năm với Hạ Hầu Hiên, tài năng xuất chúng, được xưng danh là đệ nhất tài tử ở kinh thành, tính tình ôn thuận như ngọc, thái độ khiêm nhường, không bao giờ ý mình học rộng tài cao chế nhạo người khác, điểm này hẳn hoàn toàn khác với lão cha hay gây sự của hắn trong triều, cho nên Hạ Hầu Hiên rất thích vị tướng quốc công tử này.

Điều tối trọng yếu là thời điểm khi Hạ Hầu Hiên vẫn còn là Thái tử, từng xuất kinh đi xa, kết bạn cùng vài vị tri kỷ cùng chung chí hướng, cùng sinh cùng tử, trong đó lại có một vị chính là biểu đệ của Khang Viễn, bởi vì nhiều nguyên nhân như thế, cho nên Hạ Hầu Hiên khi nào rảnh sẽ triệu kiến Khang Viễn lại đây chơi cờ, nói chuyện trong thiên hạ, hoặc là thưởng hoa xem cá, ngâm khúc họa tranh.

Xa xa một tiểu thái giám vội vàng chạy tới, Hạ hầu hiên nhìn thoáng qua, ha hả cười nói: “Trẫm vội muốn đi một nơi, ngươi cũng nên trở về đi thôi, hôm nào trẫm tái triệu ngươi tới thưởng tửu, đúng rồi, lần trước ngươi nói muốn xem mẫu đơn, vừa lúc hôm kia hoa đã nở rồi, trẫm cũng đã xem qua, đúng thực là quốc sắc thiên hương, dù sao Ngự Hoa Viên ngươi cũng quen thuộc, liền chính mình qua đó xem đi.”

Khang viễn vội vàng khom người nói : “ Thần không dám, đây là trong hậu cung, thần tự tiện đi vào đã là không nên, huống chi lại...”

Lời nói chưa xong, hạ hầu hiên đã muốn cười phát tay nói: “ Tốt lắm, ngươi là người ra sao, trong lòng trẫm hiểu rõ nhất, tìm khắp cả thiên hạ, người quân tử như ngươi tìm cũng không được đến vài người, đi thôi đi thôi, hoa kia chỉ nở đúng ba ngày, ngươi hôm nay bỏ lỡ, nếu còn muốn nhìn chỉ có thể đợi đến sang năm.”

Hạ hầu hiên vừa nói xong, biết Khang viễn là người rất thủ lễ tiết, liền sai một thái giám theo bồi hắn, khang viễn thẳng đến khi cung nữ thái giám đưa hạ hầu hiên ly khai Trầm Hương đình, lúc này mới xoay người, chậm rãi bước xuống bậc thang.

.....

(*)

Thanh bình điệu kỳ 3

Dịch thơ

Danh hoa quốc sắc thời hoan lạc

Quân vương nhìn, miệng mắt cười tươi

Gió xua quên hận đùa vui

Đỉnh trầm mé bắc dựa người tỏa hương

Hạ Hầu Triển cứ như vậy đứng từ xa nhìn hắn. Nam nhân này xem ra dáng vẻ có một loại mị lực làm người ta tâm động, nhưng mà khi xoay người lại, lại không phải là khuynh quốc khuynh thành, chẳng qua chỉ là một gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ đoan trang nho nhã, cũng có thể xem như một mỹ nam tử, nhưng mà so với những người đã cùng hắn thị tẩm, lại kém xa.

Nói thì vậy, nhưng Hạ Hầu Triển vẫn là gắt gao nhìn Khang Viễn, nam nhân này, một thân văn đạm phong khinh* băng tâm ngọc cốt*. Trong sân vắng vẻ, hắn cứ như vậy lững thững từng bước từng bước một đi tới, làm cho người khi nhìn thấy, tâm như có một cảm giác thoải mái. Trên miệng thần nhiên nở ra một nụ cười nhu hòa, khuôn mặt vẫn như vậy một vẻ nhu hòa bình tĩnh, làm cho người ta hận không thể dùng một hòn đá nhỏ mà đánh vỡ, giống như đánh vỡ một mặt hồ tĩnh lặng, sau đó nhìn xem những đợt sóng gợn nhộn nhạo bộ dáng ra sao.

Khang Viễn rất nhanh liền đi xa, Hạ Hầu Triển cùng người hầu hạ tránh ở phía sau đại thụ, hắn cũng không có phát hiện ra.

“Các người đều trở về đi, không được theo ta.” Hạ Hầu Triển phân phó người bên cạnh, gặp bọn thái giám nơm nớp lo sợ bất động bước chân, lông mi khẽ nhú lại, lạnh lùng nói: “Nếu không ly nơi này, trở về liền sai người đánh gãy chân các người.” Một lời nói chưa xong, mọi người như chim chạy tán loạn đi, này chủ tử tính tình bất thường trong cung có tiếng a.

“Chờ đã. Tiểu vận tử, người lưu lại cho ta.” Hạ Hầu Triển bỗng nhiên gọi lại một tiểu thái giám, tiểu thái giám kia so với hắn lớn hơn hai tuổi, vóc người cùng hắn không sai biệt lắm, thế là không nói không rằng đem y phục thái giám của người ta mặc bên ngoài lột rat hay vào, lại cởi quần áo chính mình đưa cho thái giám kia, sau đó khoát tay áo: “Được rồi, người đi đi.”

Tiểu vận tử trong tay cầm nhất kiện xa hoa y phục khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm: “Tiểu vương gia, kiếp trước ngươi nhất định là một thổ phỉ a, nhất định a, tới kiếp này còn không sửa được cái tật xấu của thổ phỉ nữa a, ô ô ô..... tiểu thái giám chỉ mặc một kiện trung y vừa đi vừa ở trong lòng vụng trộm oán giận.

Hạ Hầu Triển cũng không hiểu tại sao mình làm như vậy, bất quá hắn từ trước đến nay là hành động trước suy nghĩ sau, làm việc chủ yếu dựa vào cảm tính. Trầm ngâm một lúc, liền hướng mẫu đơn viên nở ở Ngự Hoa Viên mà đi đến.

Quả nhiên, đi một chút liền thấy mẫu đơn viên, bởi vì đang là giữa trưa, cho nên bốn phía không người, chỉ có Khang Viễn một người ở khuôn viên tĩnh tế giám định và thưởng thức, phía trước, tiểu thái giám theo y đang tựa vào trong đình mà ngủ gật.

Hạ Hầu Triển liền lẳng lặng đứng ở phía sau Khang Viễn, đối phương lấy ánh mắt tán thưởng xem hoa, hắn liền lấy ánh mắt mê hoặc mà xem người, sở dĩ mê hoặc, là bởi vì hắn thật sự không rõ, chính mình vì sao lại giống một tên ngốc tử đứng ở chỗ này, chịu bị phơi nắng gay gắt, chỉ để xem một người nam nhân.

Bất quá mê hoặc vẫn là mê hoặc, Hạ Hầu tiểu Vương gia vẫn là bất động đứng yên. Qua một lúc lâu sau, đại khái là Khang Viễn đã thưởng thức xong rồi, muốn xoay người rời đi, thế là, một thân y phục tiểu thái giám, Hạ Hầu Triển đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt y.

Thở nhẹ một tiếng, Khang Viễn lui từng bước, y không nghĩ tới phía sau thế nhưng lại có người, hơn nữa ánh mắt của người này nhìn mình, thật giống ấu lang (sói con) mà bọn thị vệ thường nói trên thảo nguyên, tuy rằng y chưa bao giờ nhìn thấy qua bộ dáng của ấu lang, thế nhưng đứa nhỏ này, đúng là trong nháy mắt khiến cho y liên tưởng đến loại động vật trên thảo nguyên này.

Lấy lại bình tĩnh, thì ra vẫn là một thiếu niên, ai, tuổi còn nhỏ đã xa quê hương, bị bán đến nơi này, cũng thật là đáng thương. Khang Viễn nghĩ đến đây, trong tâm lập tức có một loại cảm giác thương tiếc, liền tiến lên giúp Hạ Hầu Triển sửa sang lại vạt áo, lại nhu nhu góc áo giúp hắn, hòa nhã nói: “mặt trời đã lên cao, người tuổi lại nhỏ, đứng ở chỗ này phải để ý không bị cảm nắng!”

Y tuy nói vậy nhưng Hạ Hầu Triển chung quy vẫn đứng bất động, liền ôn hòa cười cười, từ trong lòng ngực lấy ra một hà bao tinh xảo, đưa cho đối phương, nói: “ nga, nơi này có mấy viên kẹo, ta cho người ăn, mau trở về, người một mình ở trong này, phụ mẫu đều ở bên ngoài, nếu người thật sự bị cảm nắng, bọn họ cũng sẽ lo lắng a.”

“ Bọn họ sẽ không lo lắng.” Hạ Hầu Triển đột nhiên lên tiếng, đều do tiên hoàng sớm băng hà, thái hậu lại hằng năm lễ phạt, tất cả mọi người chỉ biết sùng bái, ép buộc hắn, từng có ai lo lắng hắn gặp chuyện không may bao giờ.

Khang Viễn thở dài, lại sờ sờ trán Hạ Hầu Triển, nhân thân ánh lên vài tia thương hại cùng nhu tình.

Y đứng lên, cầm lấy đôi tay nhỏ bé của Hạ Hầu Triển, rồi mới dắt hắn đi vào dưới bóng cây đại thụ, mỉm cười nói: “Thân phụ đưa người tới nơi này, cũng là bất đắc dĩ, nào có cha mẹ nào lại không thương con mình, lại nguyện ý đem con mình đưa vào trong cung không thể gặp mặt, bọn họ khẳng định là có nỗi khổ, người cũng đừng oán hận bọn họ, đưa người tới nơi này, bọn họ so với người còn thống khổ hơn a.”

Hạ Hầu Triển vẫn còn nhỏ, nhưng ánh mắt lại nhanh nhẹn, thoáng thấy tiểu thái giám ở trong đình ngồi dậy dụi mắt, hắn cũng không biết vì sao có chút hoảng, nếu thân phận mình bị tiểu thái giám kia nhận ra, nam nhân nếu biết mình nói dối có không sẽ không thích mình nữa, thế là một phen nắm chặt hà bao trong lòng bàn tay, xoay người bỏ chạy.

“Ai.....” Khang Viễn cũng không nghĩ tới đứa nhỏ này đột nhiên nói đi là đi, ngay cả lễ nghĩa cũng không màng, sững sốt một chút, không khỏi lắc đầu cười cười, vừa muốn xoay người, chỉ thấy thiếu niên kia bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chính mình, sau đó thốt ra một câu: “Ta sẽ nhớ kỹ người.” Nói xong lại chạy tiếp, cũng không quay đầu lại cho đến khi biến mất.

Tiểu thái giám đi tới, lại thấy Khang Viễn đang nhìn về hướng xa phía trước, nhu nhu đôi mắt hỏi : “Khang công tử người nhìn gì a? Hoa mẫu đơn đâu phải ở hướng đó.”

“ Không phải, ta vừa mới thấy một vị tiểu công công, chạy nhanh như vậy, ta sợ hấn bị ngã”. Khang Viễn mỉm cười quay người lại: “ Được rồi, mẫu đơn ta cũng đã nhìn rồi, làm phiền công công dẫn đường, chúng ta đi thôi.”

Tiểu thái giám đáp ứng một tiếng, sau đó dẫn Khang Viễn xuyên qua đám hoa đi về tiền điện, rồi đứng nhìn đến lúc y ra cửa cung, lúc này mới trở về hầu hạ Hạ Hầu Hiên, cũng không đề cập gì đến chuyện đã xảy ra.

Chuyện xảy ra lúc đó Khang Viễn rất nhanh liền quên, y là tướng quốc công tử, mỗi ngày phải làm rất nhiều việc: Đọc sách, kết bạn, xã giao, lại thường xuyên phải vào trong cung, chung quy cũng chỉ một cái hà bao với mấy viên kẹo mà thôi, cũng không để lại trong tâm trí y một chút vết tích gì. Nhưng mà y lại không biết, cái chuyện mà y không để trong tâm trí ấy, Hạ Hầu Triển lại rất trân trọng.

Tính cách của đứa trẻ là thế, thời điểm nó gặp khó khăn, nếu có người vươn tay giúp đỡ, nó hội cả đời trung thành đối với người đó.

Cái Hạ Hầu Triển muốn, không phải là vàng bạc châu báu, hấn ở trong cung, thứ hấn mong muốn khát vọng nhất chính là thân tình, thế nhưng thứ thân tình này người thân cũng không thể cho hấn được, mặc dù hấn có mẫu hậu, nhưng người lại chỉ ở phật đường (đi tu lun đi cho gòi), thường thường nửa năm không gặp cũng không ảnh hưởng gì (đáng ghét). Chính vào lúc này, hấn lại gặp được Khang Viễn.

Tuy nhiên, hành động quan tâm này của Khang Viễn kỳ thật cũng rất bình thường, nếu là từ Hạ Hầu Hiên hoặc là thái hậu làm, cũng không nhất định sẽ làm cho Hạ Hầu Triển trong lòng mang cảm kích, có lẽ khi hồi cung có thể sẽ đem kẹo trong hà bao mà ném vào trong viện. Nhưng mà cái này là của một người xa lạ quan tâm hấn, cho hấn, đối phương thậm chí còn không biết thân phận của hấn, nhưng đối với Hạ Hầu Triển mà nói, lại vô cùng quý báu.

Hạ Hầu Triển lúc nào cũng nhớ người đó, nhớ đến đôi nhãn thần ôn nhuận kia, nhớ nụ cười ôn nhu của y, trên người y lúc nào cũng toát lên một khí chất ôn hòa bình tĩnh.

Rất nhiều đêm, hấn luôn giữ chặt hà bao đặt ở trước ngực, thật giống như lúc Khang Viễn lấy tay nhẹ nhàng vuốt trán hấn. Kẹo trong hà bao, hấn vẫn chưa nếm qua.

Phải nói rằng, giáo dục đứa nhỏ lúc đầu là tối trọng yếu, Hạ Hầu Hiên là người anh minh, thế nhưng về phương diện này lại thật sự thất bại, không phát hiện được, thời điểm này trong lòng người đệ đệ hấn yêu thương nhất, đã lưu luyến khắc sâu hình ảnh người nam nhân đó.

Hạ Hầu Triển lúc này vẫn chưa hiểu được yêu cùng dục vọng độc chiếm, hấn chỉ biết là, chung quy có một ngày mình trưởng thành, sẽ đem vị ca ca ôn nhu kia bảo hộ trong đôi cánh của mình, không bao giờ nữa... làm cho hấn rời khỏi mình...

Mang theo tâm tư cùng cảm xúc đó, Hạ Hầu Triển càng ngày càng cố gắng trưởng thành, hấn đi học không hề quấy rối, mà còn thật sự ngồi nghe giảng bài, bởi vì hấn nhớ rõ, Khang Viễn cò thể cùng hoàng huynh chơi cờ, luận tranh, ngâm thơ chỉ phú...

Tuy rằng không biết về phương diện này trình độ hoàng huynh ra sao, nhưng có thể cùng người kia đàm luận về mấy thứ đó, nhất định là rất xuất sắc .(Hạ Hầu Hiên:= =, Tiểu Bạch mắt lang, trầm xem như nuôi không người như thế nhiều năm.)

Không chỉ như thế, những người trong cung dần dần đều phát hiện, tiểu Vương gia của bọn họ tựa hồ tính tình đột nhiên thay đổi, hiện tại hấn không hề hờ một chút liên hồ nháo, chỉ vì một chút việc nhỏ mà làm loạn lên. Trước kia thái giám cung nữ hầu hạ hấn trong cung, không đến nửa tháng sẽ thay đi một đám, vì sao? Nếu không đối đại khái sẽ bị đánh chết .

Nhưng từ ngày Hạ Hầu Triển một thân quần áo thái giám trở về, hắn chẳng những không hề phạt người nào, có một lần cung nữ lỡ tay, đem một chén trà đánh đổ, nước trà làm bàn tay nhỏ bé của Hạ Hầu Triển đỏ một mảng lớn. Cung nữ lúc ấy đều sợ tới mức tê cứng, nghĩ đến lúc này đây khẳng định là sẽ bị mang ra đánh cho đến chết, nhưng mà ngay lúc bọn thái giám đến kéo nàng ra, Hạ Hầu Triển thể nhưng khinh miếu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hung dữ như vậy làm gì? Không cần dọa nàng sợ, bỗn Vương không có việc gì hết, cũng không phải tiểu cô nương nũng nịu, được rồi được rồi, đi xuống đi, đổi một chén trà mới lên là được rồi.”

Bọn cung nữ, thái giám nằm mơ cũng không nghĩ tới tiểu vương gia nhà mình có thể một ngày từ ác bá vương gia lột xác thành thiếu niên đại lão gia, một phen cảm động đến rơi nước mắt. Rất nhanh, đại tổng quản Đức Phương phụ trách tuyển cung nữ thái giám cho tiểu Vương cũng phát hiện ra, người trong phủ gia đã hơn nửa năm vẫn chưa đổi một ai.

Hạ Hầu Triển tính tình chuyển biến làm cho Tiểu Vạn tử tự mình đa tình một phen, cho rằng đều là lúc đó đổi y phục cho Vương gia, do trên đó có dính tính thiện lương của chính mình, mới có thể đem tiểu Vương gia thay đổi. Chính là có chút điểm kỳ quái, tiểu Vương gia mỗi ngày ôm hà bao kia rốt cuộc là của ai a? Cái đó đâu có quan hệ gì với mình...

Hạ Hầu Triển cứ như vậy ẩn nhẫn đối Khang Viễn tưởng niệm, hắn không biết Khang Viễn là ai, thậm chí cũng không biết tên của y, nhưng là hắn còn chưa có thăm qua Hạ Hầu Hiên, sợ hoàng huynh nhìn thấy tâm tư của mình, sẽ ngạc nhiên.

Với lại vạn nhất hắn truyền thánh chỉ ban hôn đến, lúc đó cho dù chính mình có đến khóc nháo trước mặt mẫu hậu, không thú thê cũng không được.

Hạ Hầu Triển đã sớm quyết định, hắn sẽ không để Khang Viễn chịu một chút ủy khuất nào..... Sẽ lấy thân phận Vương phi rước y vào phủ, từ nay về sau cả đời chỉ yêu một mình Khang Viễn, cho dù là hữu danh vô thực thê tử, hắn tuyệt đối không cần.

Cuối cùng tiểu Vương gia cũng đã ngây thơ biết tình yêu là gì, cũng hiểu được thân phận Vương gia của mình, muốn cùng một chỗ với một người nam nhân, chắc chắn sẽ bị hoàng huynh phản đối, nhưng tính tình của hắn đối với người mà nói, đến lúc cuối cùng, chẳng sợ sẽ tình tấn tương vong.

Hai năm trôi qua, Hạ Hầu Triển đã bước qua tuổi mười lăm, Hạ Hầu Hiên liền hạ ý chỉ sắc phong hắn làm Nhuệ thân vương, lập tức đem người xây cho tam can đệ đệ một Vương phủ nằm trên con đường phồn hoa nhất trong kinh thành.

Làm cho Hạ Hầu Hiên cảm thấy không ngờ, hơn nữa lại thêm cảm giác uể oải khó hiểu: Đây Vương phủ còn chưa xây hảo, cái tên đệ đệ không lương tâm này liền nói lập tức muốn đi ra ngoài, cả ngày chỉ biết chạy tới hỏi chính mình: “Hoàng huynh, thời điểm nào ta có thể chuyển ra ngoài a?”

Hoặc là: “Hoàng huynh, người bảo bọn họ không cần xây quá xa hoa, đơn giản là được rồi, thời gian sớm nhất hoàn thành là tốt trọng yếu.”

Hạ Hầu Hiên buồn bực, phẫn hận hạ lệnh: “Cứ xây dựng hảo cho ta, mọi thứ cái gì cũng phải là tốt nhất, cần phải phải tận thiện tận mỹ, không cần sợ tốn thêm một năm rưỡi nữa.”

Đáng thương cho tiểu Vương gia, mắt thấy không biết thời điểm nào có thể xuất cung, mà hắn đối Khang Viễn tưởng niệm đã muốn như nước tràn vỡ đê, rốt cuộc khổng chế không được.

Rút kinh nghiệm xương máu, hắn đến trước mặt hoàng huynh khẳng khái phân trần, đại ý chính là: Thân là hoàng tử, lý nên làm một quan viên gương mẫu, sao có thể xây dựng vương phủ xa hoa, sở dĩ phải xây đơn giản một chút, hoàn toàn là vì lo lắng cho thanh danh hoàng huynh cùng ngân lượng trong quốc khố, đều không phải là do chính mình muốn nhanh nhanh xuất cung. Nếu hoàng huynh không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, thân đệ nguyện dọn vào trong vương phủ giám sát, biểu hiện quyết tâm.

Lời nói này làm cho Hạ Hầu Hiên vui vẻ ra mặt, cuối cùng thu hồi lại mệnh lệnh thêm một năm rưỡi tu kiến. Hạ Hầu Triển chờ a chờ, trong lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng một năm đầu thu, Vương phủ của hắn đã xây hảo, liền chọn một ngày tốt, sau đó Nhuệ vương gia liền thu gom hết vàng bạc, tài bảo của mình rời đi hoàng cung, dọn đến Vương phủ của chính mình.

Hạ Hầu Hiên đứng trên cửa thành, thần tình hắc tuyến nhìn chăm chăm không dứt vào chiếc xe ngựa mang theo vàng bạc tài bảo đang đi ra khỏi kinh thành, nghiêng rằng nghiêng lợi lảm bảm: “Này tiểu quý, nói cái gì phải làm một quan viên gương mẫu, vì trăm thanh danh cùng ngân lượng quốc khố suy nghĩ, mẹ nó tất cả đều là giả, hần đem mấy thứ này kéo đến quý phủ, quốc khố của trăm liền trống không một nửa. Nói lảm bảm, suy nghĩ hao tổn nhiều lý do như thế, chính là nghĩ muốn sớm một chút ra cung tự do tự tại ăn chơi đàng ***.”

Một bên mắng, một bên lại thở dài nói: “Đi a, trăm cả đời chỉ có thể ở tại hoàng thành, đệ đệ có thể đi ra ngoài, cũng coi như là một việc cao hứng. Sau này một khi có thời gian, có lẽ trăm còn có thể qua nơi đó cùng hần uống chút rượu tâm sự đi. Nghĩ đến đây, hồi phục lại thái độ cao hứng, âm thầm quyết định chủ ý, lúc này mới đi xuống.

Ngày đầu tiên Hạ Hầu Triển xuất cung, liền kêu hạ nhân mang hần đến khinh thành nổi danh từ lâu, nơi các nhân sĩ đàm đạo văn chương dạo quanh một vòng, thăm nghĩ sẽ cùng Khang Viễn nơi này tái ngộ. Nhưng mà trời không theo ý người, đợi đến lúc trời tối, cũng không phát hiện Khang Viễn.

Nhiệt tình lúc mang ra cung đã bị dập tắt hơn phân nửa, Nhuệ tiểu vương gia giống như một con gà trống bị đánh bại buồn bã ỉu xiu đi trở về. Sau một vài lần đến từ lâu, cho dù nữ nhân kiều mị xiêm y không chinh cầu cạnh mới hần, hần cũng không thêm liếc mắt nhìn đến một cái.

Hạ nhân đi theo hần tên Sơ Tứ, y không phải là thái giám ở trong cung, chính là nô tài được mua về Vương phủ, bởi vì tay chân lanh lẹ, thái độ làm người thông minh, cho nên rất nhanh liền được thăng làm tổng quản trong Vương phủ, lúc này hần thấy tiểu vương gia đối ca kỹ chẳng lộ ra vẻ quan tâm, trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, thăm nghĩ tiểu Vương gia sau khi ra hoàng cung, còn có thể chính nhân quân tử như thế, thật sự khó có thể gặp được.(gớm, bày đặt dzậy thui chứ e ý cáo nảm...:-)))

Chợt thấy cổ kiệu hướng bên này lại đây, người đi đường hai bên đều tránh lui. Hần sớm nhận ra cổ kiệu này người nào tọa, liền quay sang Hạ Hầu Triển cười nói: “Tiểu Vương gia, ngài đã bốn lần đến tiểu lâu, thấy rất nhiều tài tử, nhưng mà thời vận có lẽ không tốt, không thể gặp được kinh thành đệ nhất tài tử, bất quá Vương gia chính là Vương gia,....., này không phải Khang công tử đã tới rồi, tiểu Vương gia muốn hay không gặp một lần? Nô tài liền theo y, hỏi thăm y muốn đi đến địa phương nào, liền đến thông tri ngài, đương nhiên, nói lý lẽ y là nên hạ kiệu bái kiến tiểu Vương gia, Khang công tử cũng cũng không phải là người không hiểu lễ nghi phép tắc...”

Không đợi Sơ Tứ nói xong, Hạ Hầu Triển không bình tĩnh phát tay nói: “ không thấy không thấy, gặp cái gì? Người không thấy mặt ta mặt, hồi phủ.” (tại vì e ý vẫn chưa bik con người ta tên nà gì, nảm cái gì, ở đâu nên nó mới hờ hững nư vậy đóa...)

Sơ Tứ vội vàng lui ra, nghĩ thầm rằng cũng khó trách tiểu Vương gia, đi bộ cả một ngày trời, tay chân ta đều tê, huống chi hần chỉ là một đứa nhỏ.

Vừa định đi đến, chợt nghe phía sau một thanh âm cười sảng nói: “ Di? Đúng là cổ kiệu của Khang huynh, ha ha ha, Phong Tú lâu bất quá chỉ còn vài bước là đến, Khang huynh người nên xuống đến cùng ta đi bộ còn hơn.” Nghe khẩu khí như vậy, có thể kết luận người này chính là bằng hữu quen biết của Khang công tử.

“ Dừng kiệu!” Bên trong kiệu truyền ra một giọng nam nhân ôn nhuận mà mang theo kinh hãi, tiếp theo màn liêm trường được vén lên, một công tử tố y ô phát bước ra, cười nói: “ Quả nhiên là Lâu huynh, sao vậy? Không phải nói đi Chiết Giang hay sao? Như thế nào nhanh như thế đã trở lại?”

Một lát sau, Hạ Hầu Triển đã chạy tới phía sau cổ kiệu, vốn trong lòng muốn nhanh tiến cung, hướng Hạ Hầu Hiên hỏi thăm một chút tình hình của Khang Viễn, tối thiểu cũng muốn biết tên của người trong lòng. Nhưng mà trời tính không bằng người tính, hần tìm người đã một ngày cũng không thấy, thế nhưng tại tình huống như thế này lại gặp được.

End 1

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Hạ Hầu Triễn thân thể cứng đờ, thời điểm Sơ Tứ đang ngơ ngác, đã thấy chủ tử vẻ mặt không dám tin xoay người sang chỗ khác, môi mấp máy, cuối cùng cũng không nói ra cái gì.

Hắn cảm thấy kỳ quái, bỗng nhiên tay áo bị người túm trụ, tiếp theo âm thanh của Hạ Hầu Triễn vang lên: “Mau, người..... Người xem xem ta..... Ta bộ dạng này có xấu lắm không? Trên mặt, trên xiêm y có hay không dính bụi bẩn?” Thanh âm run rẩy, giống như bị kích động không kiềm chế được.

Sơ Tứ cười cười gật đầu nói: “Tiểu vương gia nhìn thật hảo, người thân phận Vương gia tôn kính, dù đứng ở chỗ này cũng tôn lên vẻ ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, không nhìn thấy chỗ nào không ổn hết.” Hắn một bên ca ngợi, một bên hướng bốn phương tám hướng nói, nghĩ thầm đâu có thấy bóng dáng cô nương xinh đẹp nào đâu ta, phía trước chỉ có Khang công tử cùng Lâu công tử sóng vai bước đi thôi mà. (e ý tưởng Vương gia nhà mình thấy mỹ nữ mới hành động như thế... sai ùi e ơ, nó thik mỹ nam thui, nữ nó hok cho vào mắt đâu...)

Hạ Hầu Triễn không chút nghĩ ngợi, liền nhanh nhanh đuổi theo, thời điểm tiến đến gần, cũng không tiến lên chào hỏi, còn chậm rãi đi theo phía sau. Mất thấy Khang Viễn cùng vị Lâu công tử kia song bước bên nhau, không khỏi nhướn mày, trên mặt liền mang theo vài phần sát khí.

“Có mang theo ngân lượng không?” Gương mặt băng lãnh quay ra phía sau hỏi tùy tùng Sơ Tứ, sau khi nghe thấy phía sau trả lời, hơi hơi gật gật đầu, vẻ mặt trầm ngâm, cũng theo đi vào.

Hạ Hầu Triễn lần đầu ra cung, bên ngoài vẫn chưa có người nhận thức hắn. Chẳng qua hắn tuy rằng còn trẻ, trên người đã mang một cỗ khí thế Vương giả, hơn nữa phục sức hắn mặc trên người cũng không phải là loại tầm thường, bởi vậy tú bà vừa thấy liền biết là khách quý tới. Vừa muốn xoay đi lên nịnh hót một phen, thình lình liền thấy Sơ Tứ ở phía sau hắn, không khỏi dừng lại.

Sơ Tứ lúc chưa tiến vào làm ở Vương phủ của Hạ Hầu Triễn đã làm quản gia, ở kinh thành cũng được coi là một nhân vật có mảnh khỏe, trước kia hắn cũng đã từng tới Phong Tú lâu, bởi vậy tú bà cùng mọi người đều biết nói đó là một nhân vật không thể trêu vào, thấy hắn thế nhưng nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau một vị công tử trẻ tuổi, kia tiểu công tử cuối cùng là có thân phận như thế nào? Thực nếu nói ra chỉ sợ có thể hù chết nhân đi.

Sơ Tứ hướng tú bà vẫy vẫy tay, tú bà vội vàng tiến lại, bồi bồi cười nói: “Tứ gia, lần này sao vậy mang người lại đây? Kia tiểu công tử là ai a? Tứ gia còn như vậy khách khí.....”

Một lời chưa xong, Sơ Tứ liền cười lạnh nói: “Nói ra hù chết người, hắn chính là thân đệ đệ đương kim thánh thượng, mới vừa phong hàm Nhuệ thân vương tiểu vương gia, kêu người hầu hạ cẩn thận cho ta, người nơi này là kỹ viện, bằng không đánh chết ta cũng không dám đưa hắn tới nơi này.”

Tú bà sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng không ngừng gật đầu. Đám người Khang Viễn đã đi lên lầu ba, Phong Tú lâu không có nhà gian riêng (phòng riêng), muốn phòng đều là trực tiếp đi vào trong phòng của các cô nương, hiện giờ tại lầu ba, chỉ có bốn năm cái bàn, chuyên môn vì vương công quý tộc mà chuẩn bị. Khang Viễn là tướng quốc công tử, tú bà tự nhiên không dám chậm trễ.

Hạ Hầu Triễn cũng đi lên lầu ngồi xuống, mục đích chính là quan sát Khang Viễn, lúc này đèn mới thấp rực rỡ, phần lớn khách nhân còn chưa đến đông, bởi vậy lầu ba chỉ có hai bàn bọn họ là có người. Sơ Tứ nói tú bà đêm nay đem lầu ba bao hạ (có mỗi cái lầu 3, phải bao hết cái quán), ai cũng không cho tiến vào, sau đó tiến về phục vụ phía sau Vương gia.

Khang Viễn là tài tử, ngày thường không thể đến nơi phong nguyệt không văn hóa như thế này, văn nhân bình thường đều là tụ họp tại tần lầu sổ quán. Huống chi Phong Tú lâu cầm nghề song tuyệt tài nữ cũng không phải là ít, nữ tử ở đây cũng không phải loại yêu thị mị hoặc người, bởi vậy Khang Viễn mặc dù cùng các bằng hữu tới nơi này, mọi người bất quá là nghe cầm chơi cờ, đàm thi luận phú, cũng không có làm ra việc gì bại hoại xấu xa.

Hạ Hầu Triển hoàn toàn không nhận ra, ý nghĩ hiện lên vẻ tàn nhẫn ngoan độc, nghĩ thầm rằng nếu có nữ nhân nào dám liếc mắt nhìn y, ta lập tức liền sai người đem nàng giết (ác vừa thui a oi...ngời ta chỉ làm việc kím tìn thui). Vừa nghĩ đến đây, chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận tiếng cười khê, tiếp theo vài nữ tử xinh đẹp nối đuôi nhau đi đến.

Trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, nữ tử này cùng bọn họ đều quen biết, tự động liền ngồi ở bên cạnh, giúp bọn hắn rót rượu gấp thức ăn, đối nữ tử thanh lâu mà nói, có thể hầu hạ khách nhân quân tử hữu lễ như vậy, lại còn là tiếng tăm lừng lẫy tài tử, chính là phúc khí không nhỏ.

“Sơ tứ, người đi, đem nữ nhân bên người Khang công tử lại đây cho ta.” Hạ Hầu Triển nhấp một ngụm rượu, rượu vào, hần phun ra lời nói lại lạnh như băng.

“A? Ai, tiểu nhân..... Đi làm cái này.” Sơ Tứ nghĩ thầm -má ơi, tiểu vương gia này lại có tật xấu gì? Chẳng lẽ coi trọng nữ nhân kia? Chắc không sao, Khang công tử khoan hồng độ lượng, khẳng định sẽ không so đo.

Thế là kêu tú bà đi lên, đem lời Vương gia nói lại với nàng, tú bà đến bên người Khang Viễn bồi cười một phen, nữ tử kia liền đứng dậy hướng bọn họ bên này đi tới .

“Tiểu công tử.....” nữ nhân kia chỉ nghe thấy mù mù bảo nàng hảo hảo hầu hạ vị này tiểu công tử, cũng không nói thêm gì, mới vừa nói ra ba chữ, đã bị Hạ Hầu Triển phát tay ngăn cản, rồi mới nghe hần lãnh đạm nói:“Ngồi xuống, ăn của người đi.”

Nàng kia nghĩ xảy ra chuyện gì? Bảo ta lại đây chính là vì muốn ta ăn mấy thứ này? Lại không dám không tuân mệnh, đành phải một bên cẩn thận nhìn sắc mặt Hạ Hầu Triển một bên hướng miệng đưa cơm lên ăn.

Tú bà đem nữ tử bên người Khang Viễn kéo đi, tất nhiên phải kêu thêm người nữa. Ai ngờ nữ nhân kia vừa tới, lại bị Hạ Hầu Triển kêu lại, kể từ đó, không đến nửa canh giờ, Hạ Hầu Triển này một bàn đã muốn ngồi kín hết sáu bảy nữ nhân, Khang Viễn cũng tự nhiên cô độc một mình ngồi.

End 2

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Sơ Tứ đến bây giờ nếu không hiểu sẽ không còn là Sơ Tứ nữa . Nháo đến đến mức này, tiểu vương gia chính là không muốn có nữ nhân bồi bên người Khang công tử a.

Trước không cần nói đây là loại tâm tính gì, quan trọng là ... hần phải nhanh nói cho tú bà một tiếng, đừng hướng Khang công tử đưa thêm cô nương nào nữa, nếu tái đưa thêm, đồ ăn trên bàn sẽ không đủ ăn đâu. Xem mấy cô nương này, bình thường đối đến mức vậy sao ? Lúc này ngay cả một chút ý tứ cũng không để ý, một đám ăn như lang thôn hổ yết. (ăn như hổ đói a, ăn ngấu nghiến a.. tội mấy bà thím quá)

Lâu Danh cuối cùng nhịn không được, hung hăng vỗ bàn một cái quát:“Chuyện này là sao? Tới một người lại đi một người, người đem các cô nương trong Phong Tú lâu kêu ra hết cho ta, để tiểu công tử bên kia chọn trước, chọn xong rồi, còn lại hướng Khang huynh bên này một người đi? Nói cho người biết, đừng tưởng rằng Khang huynh không lên tiếng, liền muốn khi dễ, chúng ta mặc dù không phải vương tôn quý tộc gì, nhưng cho đến bây giờ cũng không có người nào dám coi khinh chúng ta như thế.”

Hạ Hầu Triển chậm rãi đứng lên, hần sớm xem Lâu Danh không vừa mắt, vì cái gì hần cùng Khang Viễn ngồi cười nói với nhau, cũng không liếc mắt qua nhìn mình một cái. Bọn họ xem ta là cái gì.(người vô hình...nên không nhìn thấy nhau...)

“Tiểu vương gia, tiểu vương gia.....” Sơ tứ run rẩy, thấy Vương gia nhà mình mất lộ hung quang, làm sao cũng nhận thấy được toàn thân Vương gia đều toát ra sát khí a.

Vừa định muốn khuyên vài câu, lại bị Hạ Hầu Triển trừng mắt nhìn vài lần, lập tức liền đem lời nói nuốt trở lại trong bụng, nghĩ thầm – mẹ ơi, tiểu Vương gia trừng mắt sao vậy so với hoàng thượng còn dọa người hơn a.

Lại nghe Hạ Hầu Triển triển lạnh lùng đối tú bà nói “Người, đem tất cả cô nương ở lâu lý đều gọi vào cho ta, còn lại mấy bàn kia đều khai thượng bàn tiệc (mở tiệc a...có đồ ăn a), để cho các nàng tận tình ăn uống. Nhưng mà nếu người còn dám hướng bàn kia đưa cô nương đến, cẩn thận bốn Vương hủy đi Phong Tú lâu của người.”

“Hắc, người quá lắm chỉ là một cái tiểu hài tử, luôn miệng nói Vương gia, Vương gia thì làm sao? Vương gia cũng không thể giống người như vậy không nói lý lẽ a?”

Lâu Danh nộ khí trùng thiên (lửa giận ngập đầu...ngưu khí trùng thiên... hắc hắc), vừa định chống tay áo muốn đứng lên, đã bị Khang Viễn ấn xuống, chỉ nghe y mỉm cười nói “Được rồi Lâu huynh, người không nên cùng một hài tử tranh cãi làm gì, dù sao ta cũng không có thói quen cùng các cô nương, không cần tái kêu, ngồi xuống, mau ngồi xuống.”

Lâu Danh bị bắt ngồi xuống, xem ra là bỏ qua chuyện này. Bất quá Hạ Hầu Triển một bước nhảy lên đi đến chỗ Khang Viễn, trừng mắt nói: “Ai là hài tử? Người nói ai là hài tử? Ta đã qua mười lăm tuổi, ta không phải hài tử.”

Một câu kia làm Khang Viễn nói sững sốt, ta chỉ là khuyên can mà thôi a, sao tiểu hài tử này lại hướng ta phát hỏa a? Huống chi người mới mười lăm tuổi, không phải là hài tử chẳng lẽ là đại nhân? Nga, tuy có bé trai mười lăm tuổi đã muốn thành thân, nhưng ta hai mươi tuổi, xưng người một tiếng hài tử cũng không phải không đúng a.

Một khắc kia cãi cọ với Khang Viễn, Hạ Hầu Triển vốn trong lòng ôm kỳ vọng to lớn, hẳn chờ mong Khang Viễn có thể trước tiên nghi hoặc, rồi sau đó mới cẩn thận nhớ lại một chút, cuối cùng nhớ ra chính mình. Nhưng mà hẳn thất vọng rồi, Khang Viễn chính là mỉm cười nhìn hắn, nhẹ nhàng ôn nhu an ủi: “Hảo hảo hảo, không phải hài tử, không phải tiểu hài tử, được rồi chứ?”

Khang Viễn, người này..... Căn bản là không nhớ rõ hắn, hơn nữa trong lời nói, rõ ràng còn đem chính mình xem như một tiểu hài nhi mà an ủi, ngữ khí giống y như lần đầu tiên gặp mặt.

Trong lòng ngực Hạ Hầu Triển chợt thấy nhột nhạo, phun ra không được đành cố gắng nuốt xuống (hự...e bị ho ra máu ư...nhưng muk đây đâu phải phim hàn...e xì-poi ngớ ngẩn quá), hẳn trong lòng nghĩ muốn đem Khang Viễn hung hăng đặt ở trên bàn đánh một chút, mặt khác lại càng nghĩ muốn đem y ôm gắt gao vào trong lòng. Chỉ tiếc hẳn lúc này vóc dáng vẫn là không bằng Khang Viễn (á á á...êm lùn), cho nên điều này làm hắn càng thêm bực mình.

Hạ Hầu Triển lúc này đang tràn ngập tức giận, muốn tìm người phát tiết thì ngoài cửa đã có một người ngu ngốc tự dẫn xác tới.

Chợt nghe ngoài cửa thế nhưng có một giọng nói the thé vang lên: “Khang Viễn xảy ra chuyện gì? Hẳn thân là tướng quốc công tử, thế nhưng đến nơi này phong lưu, nếu lão tử nhà hắn biết, còn không đánh chết hắn. Nói lắm bầm, hẳn so được với bản Hầu gia sao? Nói cho người, chỉ biết đánh bóng bản thân, chọc giận ta, ta cho Phong Tú lâu của người đóng cửa.” Lời đang nói, một thân cẩm y xanh biếc thiếu niên không sợ chết liền lung lay tiến vào.

Tú bà miệng liền giống như ăn hoàng liên (khổ qua), nghĩ thầm ta hôm nay không biết bị sát tinh nào chiếu phải, cả một đám mở miệng chính là muốn hủy Phong Tú lâu của ta. Trên mặt lại vội vàng nở một nụ cười câu khách, thốt lên: “Đi? Đây không phải Phong tiểu Hầu gia sao? Xảy ra chuyện gì đây? Tức giận như thế, là ai chọc tiểu Hầu gia sinh khí?”

Phong tiểu Hầu gia hai mắt như muốn phun lửa, hắn vừa nhìn thấy Khang Viễn, khí tức đều tập trung một chỗ.

Hai người niên kỷ bằng nhau (cùng tuổi), vì cái gì Khang Viễn luôn được mọi người khen ngợi, hừ đối với mình, tên hỗn đản này mặt ngài cung kính, ai biết vừa xoay người đi sẽ ở bên tai người khác nói cái gì.

Cho tới bây giờ, Khang Viễn đi ở trên đường, ai cũng lên tiếng chào hỏi, lễ mừng năm mới đều cầu hán viết tự biên câu đối. Chính mình thì sao? Đi ở trên đường thật giống như mang ôn dịch, tất cả mọi người lo chạy chỉ sợ không kịp. Hẳn không phải là lúc nào cũng trưng một bộ mặt thật hảo hảo sao?

Phong Tiểu Hầu gia mang nỗi hận này không phải một sớm một chiều. Hôm nay lửa giận đã đến đỉnh điểm, âm trầm cười đều, một phen đẩy ra tú bà, bước đi đến trước mặt Khang Viễn, cười nói: “Khang Viễn, nói thật, ta còn nghĩ đến, phiêu kỹ loại này bị người gièm pha chắc chỉ có ta mới có thể làm, không nghĩ tới a không nghĩ tới, không nghĩ tới người đường đường Tướng quốc công tử, đệ nhất tài tử, một hảo nam nhân được mọi người khen ngợi, cũng sẽ làm ra loại sự tình này, người nói hôm nay lão tử phải ở trong này giáo huấn người, người về nhà dám nói cho lão tử của người sao? Hắc hắc, đường đường Tướng quốc phủ công tử, đến loại địa phương này phiêu kỹ, để xem người tiếng xấu lan gần dậm ra sao?”

End 3

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Khang Viễn thật sự là mặc danh kỳ diệu (không thể giải thích, không thể hiểu nổi), trừng mắt nhìn, nhíu mày nói: “Vị công tử này, người..... Người là ai a? Phong tiểu Hầu gia? Xin thứ cho Khang Viễn cô lậu quá văn (học thức thiếu bạc), chúng ta..... Tựa hồ chưa từng gặp nhau bao giờ đi? Nga, này Phong Tú lâu ta cũng đã tới vài lần, bất quá là cùng bạn bè gặp nhau, thỉnh các cô nương đánh đàn trợ hứng mà thôi, tiểu Hầu gia người đừng nói khó nghe như vậy.”

Lời giải thích của hắn một phen dập tắt lửa giận trong lòng Hạ Hầu Triển, đôi mắt trong phút chốc tỏa ra hào quang vạn trượng (con đã thành phật...congratulation): Thật tốt quá, y không có phiêu kỹ, y đến, chính là bởi vì tài tử phong lưu, cùng bạn bè gặp nhau.

Trong lòng đang muốn nhảy múa, mắt thấy vị Phong tiểu Hầu gia kia đã muốn hậm hực bước lên, xem ra thật muốn động thủ đánh Khang Viễn. Mà này một đám một sách đầu gối chỉ biết đứng yên đó không biết phản ứng như thế nào.

Hạ Hầu Triển sao có thể buông tha cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân như thế này, uy phong lẫm liệt, tiến lên trước một bước, dùng một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay Phong tiểu Hầu gia, lạnh lùng nói: “Làm càn, Khang đại ca thân mình, cớ như người cũng muốn động vào sao?” (đúng ùi, chỉ có em mới dk động thui...yo, fighting)

Hạ Hầu Triển tâm tư âm ngoan, vị Phong tiểu Hầu gia này dám động đến người trong lòng hắn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua, vừa dứt lời, chợt nghe “Lộng sát” một tiếng, tiếp theo lại nghe tiểu Hầu gia phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, Khang Viễn vừa thấy, trời ạ, vị tiểu Hầu gia kia cổ tay bị bẻ gãy*.

Khang Viễn nóng lòng, vội vàng đối Hạ Hầu Triển nói nói: “Người đứa nhỏ này, xuống tay có thể nào lỗ mãng như thế? Còn không mau theo tiểu Hầu gia giải thích.” Vừa nói, vừa tiến lên xem xét thương thế của tiểu Hầu gia, mặc kệ nói thế nào, đây là Tiểu Hầu gia a, nếu thật sự muốn truy cứu, hài tử này trốn không thoát đâu.

“Người..... Ta thay người dạy hắn, người..... Người thế nhưng mắng ta?” Hạ Hầu Triển không dám tin nhìn Khang Viễn, đôi mắt mở to (như cá thối lác...) tràn đầy lửa giận cùng ủy khuất: “Hảo..... Người..... Người không biết tốt xấu, ta..... Ta coi như uống phí tâm tư. Sơ Tứ, chúng ta đi.”

Quay người lại, mắt thấy Phong tử Hầu gia kia đứng một chỗ ngơ ngác nhìn chính mình, không khỏi lại tức giận trong lòng, một cước đã đem gia khóa chướng mắt kia cấp đá xuống lầu, rồi mới hậm hực bước xuống.

Lâu Danh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lắc đầu nói: “Dọa..... Làm ta sợ muốn chết, tiểu hài tử kia rất dọa người, ta..... Ta còn nghĩ đến hắn sẽ đối Khang huynh động thủ a.”

Vừa dứt lời, Khang Viễn vội la lên: “Hiện tại không phải lúc nói chuyện này, mau nhìn xem Phong tiểu Hầu gia.” Hắn đang nghĩ biện pháp làm sao dàn xếp ổn thỏa với tiểu Hầu gia này đây, ai ngờ dưới tới dưới lầu, đã thấy tiểu Hầu gia kia tay bị bẻ gãy đang ngồi phịch ở trên mặt đất, cả người run rẩy đến lợi hại.

Khang Viễn trong lòng thầm nói hài tử kia xuống tay quá nặng, lại nghe bọn gia đình bắt đầu loạn mắng, đều kêu la không thể bỏ qua cho hung thủ, hẳn chính là lo lắng, chợt nghe tiểu Hầu gia kia mắng: “Bọn nô tài tội bấy mắt bị mù hết rồi à, kêu la cái gì? Còn không mang ta ra khỏi nơi này, các người biết người nọ là ai không? Hửn..... Hửn là.....”

Nói tới đây, rốt cuộc cũng không dám đem thân phận hạ Hầu Triển nói ra, lại oán hận trừng mắt nhìn Khang Viễn liếc một cái, tâm tình xám xịt đi ra ngoài.

(* Ầy.... ta không biết là bị bẻ tay hay bị chặt tay, trong bản của ta ghi là chặt đứt cổ tay, nhưng mà có thằng nào bị chặt mà còn liếc như thằng Hầu gia này đâu, thấy mâu thuẫn quá....)

Khang Viễn không thể hiểu nổi, ngay người trong chốc lát lại quay đầu đối đàm người Lâu Danh thở dài: “Ta từng nói qua, gặp gỡ ở bờ sông, hoặc ở sơn đình (đình viện trên núi...), hay thư quán cũng được, các người lại nói cái gì không phong lưu thật uống phí tuổi trẻ, muốn tới nơi này, hiện giờ xem ra, chúng ta tuy rằng trung quy trung củ (làm theo theo quy củ), nhưng mà những chỗ như thế này, sau này không nên đến thì hơn.”

Đám người Lâu Danh đám người đêm nay trải qua những việc này, cũng thấy không thú vị, đều cúi đầu đáp ứng. Mấy người liền ở Phong Tú lâu chia tay, Khang Viễn ngồi kiệu quay về phủ.

Đang đi trên đường, liền cảm thấy được có chút không thích hợp, sao đi lâu rồi mà vẫn chưa về tới nhà? vén rèm lên vừa thấy, bên ngoài không phải là đường về nhà, làm y cả kinh không nhỏ, vội vàng kêu đình kiệu.

Quả nhiên, cỗ kiệu lập tức dừng, lại nghe bên ngoài một âm thanh trầm thấp mang theo ý cười nói: “Này là do người không có kinh nghiệm, lần sau nhớ kỹ, gặp loại chuyện này, không cần lập tức vạch trần, ở bên trong kiệu trước hạo hạo suy nghĩ một cái kế thoát thân, người là đại tài tử, này hẳn là không làm khó được người đi.”

Khang Viễn nghe âm thanh này có chút quen tai, nhưng bởi vì giọng nói rất trầm, cho nên trong lúc nhất thời không nghĩ được là ai, đang muốn nói chuyện, chợt thấy kiệu liêm (màn che) vén lên, một thân ảnh xông tới cửa kiệu, trước lấy tay che khuất tầm mắt hắn, rồi mới ở bên tai phả khí, cười nói: “Khang công tử, đoán xem ta là ai?”

Khang xa lắc đầu, nháy mắt cảm thấy thật căng thẳng, y trong lòng rung mình, nhớ tới đã từng được biểu đệ giáo thụ biện pháp chạy trốn, mặc dù có chút xấu hổ phải mở miệng, nhưng sinh tử trước mắt, đành phải nhột nhột nói: “Vị này..... Anh hùng, khụ khụ..... Ta không có ngân lượng, cũng không có quan hàm, người..... Người bắt ta làm gì?”

Kỳ thật Khang Kiện dạy hắn biện pháp chạy trốn cũng không phải là nói như vậy, mà là như thế này “Hảo hán, có chuyện gì chúng ta hạo hạo nói, các người muốn gì, thỉnh cứ việc mở miệng, phàm là chuyện ta có thể làm được, nhất định không từ chối.” Nhưng mà những lời như vậy, y thật sự không thể nói ra. Tuy rằng chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, nhưng ít nhất y cũng có khí phách của thư sinh.

“Người là tướng phủ công tử (công tử phủ tể tướng), chính là cái này, ta muốn bắt, chính là tướng phủ công tử.” Người nọ vẫn đang cúi đầu cười, không biết có phải cảm giác của Khang Viễn có vấn đề hay không, sao lại cảm thấy được bờ môi của hắn tựa hồ dán sát tại lỗ tai của mình. Y không khỏi nghiêng nghiêng đầu, lách mình tránh ra.

Ai, đầu năm nay a, nghĩ đến chỉ có con của thương nhân giàu có hoặc là vương tôn quý tộc mới có thể gặp lại chuyện này, ai biết liền ngay cả con của Tể tướng cũng bị? (chứ a ko phải vương tôn quý tộc a...tể tướng chứ có phải chiện đùa đâu)

Khang Viễn trong lòng thầm kêu khổ, lắc đầu nói: “Cha ta tuy rằng là Tướng quốc, nhưng hẳn ngay thẳng thanh liêm, nhà của chúng ta cũng không có bao nhiêu tiền, nhưng thật ra ta có một biểu đệ cũng coi như

giàu có, chính là hẩn cách kinh thành hơi xa, người cả đi lẫn về một chuyến cũng mất hai tháng, người..... Người để ta đi đi.”

“Ha ha ha, Khang đại ca, người..... Người thật sự làm ta chết cười.” Đối phương cuối cùng buông lỏng tay ra, Khang Viễn dùng sức trừng mắt nhìn, dần dần thích với ánh sáng, một khuôn mặt quen thuộc đập vào tầm mắt, chính là người ở kỹ viện tức giận bỏ đi Hạ Hầu Triền.

“Người thật sự là đọc sách đọc đến đờ người (...nu đấy), bọn cướp chưa hỏi, người đã đem biểu đệ giàu có của người khai ra. Hôm nay là gặp ta, nếu là thật sự bọn cướp, người.....”

Hạ Hầu Triền ngừng nói, đôi mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt người kia, bộ dáng người kia sau khi tỉnh ngộ ra thật sự là có bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu, làm cho người ta..... Làm cho người ta hảo nghĩ muốn đem y đặt ở dưới thân hung hăng khi dễ. (Ặc...sắc lang)

Khang Viễn ảo não trừng mắt liếc Hạ Hầu Triền một cái, cả giận nói:“Người đứa nhỏ này, sao lại..... Sao lại thích đùa dai như vậy? Đây là nơi nào? Người mau đem ta trở về.” Thật là, đường đường kinh thành tài tử, thế nhưng lại ở trước mặt một tiểu hài nhi như thế mất mặt, còn bị người ta chê cười, tin này truyền ra, y làm sao dám ra ngoài gặp người.

Này bộ dáng then quá hóa giận của y càng nhìn càng thấy mê người a. Hạ Hầu Triền liếm liếm môi: Hảo..... Hảo muốn a, ngay tại nơi này, chính là..... Chính là không được, bọn họ đây mới là lần thứ ba gặp mặt, không, không đúng, ở trong lòng Khang Viễn, hẩn là lần thứ hai gặp mặt, hẩn sớm đem lần đầu mới gặp quảng lên chín tầng mây rồi.

Hạ Hầu Triền trong lòng dâng lên một tia phiền muộn, vẻ hoạt bát vừa rồi lập tức biến mất. Hẩn lẳng lẳng không nói lời nào, tự nhiên hô hấp của Khang Viễn cũng dần trở nên dồn dập hơn, sợ này tiểu hài nhi này đối mình nổi lên sát tâm, chính hẩn đã vận gây cổ tay của Phong tiểu Hầu gia, cũng không phải là tà nhẫn bình thường, huống chi hẩn tâm tình bất định, vừa mới còn cười thoải mái, chỉ chớp mắt, này sắc mặt liền trầm xuống. (dạ... bị down ạ)

“Người yên tâm đi, ta sẽ không đối với người làm gì hết, bất quá ta thấy người không nhìn ra được ý tốt của người khác, cho nên mới cho người một chút trừng phạt nho nhỏ. Ân, đương nhiên, ta cuối cùng nghĩ tới người ở trên lầu đối với ta như vậy, hẩn là lo lắng cho ta, bằng không người sẽ không mắng ta lỗ mãng, mà mắng ta tàn nhẫn độc ác, có phải hay không? Người chính là sợ ta sinh khí xúc động, sợ ta đắc tội Tiểu Hầu gia kia, tự mình rước lấy tai họa, có phải hay không?”

Hạ Hầu Triền nói tới đây, đôi mắt thâm sâu nhìn Khang Viễn, làm cho y không khỏi cả kinh, đứa nhỏ này thật sự là hảo thông minh, bất quá là một câu nói mà thôi, hẩn có thể hiểu rõ tâm tư chân chính của mình.

Nhìn biểu tình kinh ngạc của y, Hạ Hầu Triền biết chính mình đã đoán đúng. Trong mắt hẩn hiện ra vẻ cao hứng, sau đó lại tiếc nuối, cao hứng chính là Khang Viễn vì chính mình suy nghĩ; tiếc nuối chính là, cứ như vậy, sẽ không có thể lợi dụng sự trừng phạt đó củng cố tình cảm của mình.

“Tốt lắm, Khang đại ca, chúng ta hiện tại sẽ đưa người trở về.” Hạ Hầu Triền dứt ra cổ kiệu, hẩn cả người khô nóng, sợ nếu không ra, liền không chế không được chính mình, hội hóa thân thành cảm thú đem Khang Viễn “ăn” luôn ở trong kiệu, như vậy cho dù nhất thời thống khoái, nhưng với lâu dài là cực kỳ bất lợi. Tiểu bất nhẫn,tắc loạn đại mưu (việc nhỏ không nhin, đại mưu không thành) mà hẩn luôn luôn kiên nhẫn.

Từ nay về sau, Khang Viễn sẽ không còn tiêu điều tự tại như trước đây nữa. Hải tử kêu Hạ Hầu Triền này càng ngày càng ... quần lấy y lợi hại hơn, nếu không phải hai người đều có thân phận cao quý, chỉ sợ đối phương sẽ tiến dần từng bước, công khai chiếm cứ chính mình không tha.

Khang Viễn với chuyện này thập phần bất đắc dĩ, y đã biết Hạ Hầu Triền là đệ đệ thánh thượng tối sủng ái, gần đây được phong Nhuệ thân vương cao quý, có thể nói, trong kinh thành trừ bỏ hoàng thượng, hiện tại vị này tiểu Vương gia quyền lực là lớn nhất.

Y không rõ chính là: Đối đứa nhỏ vừa mới ra cung này mà nói, hồng trần phồn hoa có bao nhiêu hấp dẫn gì đó cũng được, hay là ngọc trong vàng son cũng tốt, hàng đêm sênh ca (ca hát) cũng tốt, sao còn không thay phiên đến thử một lần, sao vậy..... Sao tiểu Vương gia cứ đem ánh mắt nhìn chăm chú vào trên người mình vậy.

Khang Viễn không dám đắc tội tiểu Vương gia, thật cẩn thận ứng phó. Đồng thời cũng chậm rãi tìm hiểu tính tình của Hạ Hầu Triển. Dần dần y nghĩ hẳn cũng hiểu rõ tại sao hài tử này quẩn lấy mình.

Khang Viễn là người tài hoa, thái độ làm người cũng thân thiết hiền hoà, lại là công tử có khí chất đặc biệt tao nhã, rất nhiều người đều nguyện ý cùng y thân cận, liền ngay cả những người không để ai vào mắt, ngông cuồng tự tại, cũng nhìn y bằng cặp mắt khác.

Y không phải đặc biệt thông minh, nhưng tài năng ở toàn bộ kinh thành lại đứng thứ nhất. Bởi vậy được vinh danh là kinh thành đệ nhất tài tử. Tuy nhiên, thời điểm đó đánh giá một người thông minh hay không đều so sánh dựa vào tài năng của hắn, cho nên đại đa số trong mắt mọi người, Khang Viễn là tuyệt đỉnh thông minh.

Chỉ có Hạ Hầu Triển là biết rõ chân tướng. Người tài tình như Khang Viễn, kỳ thật thái độ làm người có chút mơ hồ, cũng thường thường làm ra một ít chuyện ngu ngốc làm cho hắn ghen hờn trên trời nhìn, bất quá cứ như vậy, hắn lại càng yêu mến y.

Có đôi khi Khang Viễn đang cầm bút lông trong tay, lại loay hoay xung quanh tìm kiếm bút lông, đều có thể làm cho Hạ Hầu Triển trong lòng mỹ mãn cao hứng hồi tưởng một tháng.

End 4

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Cùng Khang Viễn tiếp xúc nhiều, không muốn bị phát hiện mong ước muốn được người mình yêu chung sống cả đời, Hạ Hầu Triển không dám đối với Khang Viễn nói rõ ra tâm ý của mình nên đành đối với y áp dụng chính sách quẩn chặt lấy người.

Chỉ có điều muốn đeo bám người ta, phải trả một cái giá rất lớn. Tỷ như Khang Viễn muốn đi gặp bạn bè đối đáp thơ văn, người không thể ngăn cản y, còn phải theo y, chính là khi tới nơi, người không thể ở đó trông mắt nhìn những người đó rung đùi đắc ý làm thơ? Một tài tử như Khang Viễn chẳng lẽ lại không thích làm thơ? Mỹ danh Vương gia này cũng không có khả năng làm y có tâm tư thương thức.

Thế là Nhuệ thân vương từ tiểu bá Vương khét tiếng trong hoàng cung biến thành một hài tử chăm lo học tập, làm một đứa nhỏ tốt. Chẳng qua vị tiểu bá vương này bản tính không thay đổi, tiên sinh không có quyền tự mình sắp xếp thời gian dạy hắn, mà chính là hắn đối tiên sinh sắp xếp thời gian.

Kể từ ngày đó, thi từ làm văn của Hạ Hầu Triển càng ngày càng tốt, tài năng thi phú bắt đầu chậm rãi bộc lộ, càng bởi vì thân phận hắn là Vương gia, số người đi theo nịnh hót cũng không tính là ít. Những người chân chính liêm khiết không màng danh lợi thì càng ngày càng ít.

Nhuệ tiểu vương gia làm chuyện này hoàn toàn là vì muốn lấy lòng Khang Viễn, hy vọng sẽ được y thừa nhận. Nhưng làm thế nào cũng không thể dự đoán được, hành động này lại làm cho Khang Viễn sinh hiểu lầm, y còn tưởng rằng Hạ Hầu Triển là muốn tranh danh hiệu kinh thành đệ nhất tài tử, cho nên mới mỗi lần đều phải đi theo mình, nhất là có khi gian xảo quẩn chặt lấy mình, mục đích chính là muốn trộm học hỏi. (pó tay...hahaha)

Khang Viễn chỉ cười, trong lòng nói người muốn học thì cứ việc nói thẳng, chẳng lẽ là không muốn học hỏi kẻ dưới quyền địa vị thấp hơn mình (ý nà nu mà còn bày đặt chảnh đó..), sao trong phương diện nghiên cứu học vấn hắn cũng kiêu ngạo vậy. Bất quá y tính tình hảo, cũng không đem cái danh hiệu đệ nhất tài tử kia để ở trong mắt. Còn thật sự giáo thụ một ít thi văn học vấn cho Hạ Hầu Triển, nhưng vẫn có tình không thể hiện ra trước mặt hắn.

Khang Viễn hữu ý vô tình dạy Hạ Hầu Triển làm thơ, đem tâm tình Hạ Hầu Triển một phát lên mây. Nghĩ đến chỉ cần chân thành cùng kiên trì, lão thiên gia cuối cùng cũng sẽ nhìn thấy, ngày Khang Viễn tiếp nhận

hắn đã đến.

Ai ngờ nửa năm mộng đẹp, ngay tại lúc hắn nghĩ muốn lấy hết dũng khí mở miệng cầu hôn, tại thời điểm đem mộng đẹp biến thành sự thật, Khang Viễn vội cho hắn một chậu nước lạnh, y không chịu gặp hắn.

Đầu tiên là Khang Viễn đến thăm biểu đệ của mình nửa năm, nửa năm này Hạ Hầu Triển đã sớm tương tư thành bệnh. Thật vất vả mới đợi được người trở về, tâm tình kích động muốn được nhìn thấy người yêu, đến nơi Tể tướng phu nhân ôn nhu nói một câu “Viễn nhi thân thể nhiễm phong hàn, không thể gặp khách.” Liền cho người tiễn khách.

Lúc đầu Hạ Hầu Triển thực cho rằng Khang Viễn nhiễm phong hàn, mỗi ngày đều phái người đưa thuốc bổ tới. Mỗi ngày đều ngồi tại trà lâu đối diện Khang phủ nhìn vào hậu viện, tưởng tượng một ngày nào đó Khang Viễn hết bệnh, thời điểm mở khai cửa sổ sẽ thấy được chính mình, hai người bốn mắt nhìn nhau tuy rằng cách xa, nhưng là tâm ý tương thông, thật là lãng mạn a.

Nhưng ngày ngày trôi qua, tiểu Vương gia thấy có gì đó không thích hợp.

Khang Viễn nhiễm phong hàn, khách nhân trong phủ đến gặp không ít? Hơn nữa người đến đều là văn nhân thi sĩ, gia phụ y tuổi cũng lớn mỗi ngày đều ở trong nha môn, những người này đương nhiên không có khả năng tới gặp hắn, càng không thể đến gặp lệnh phu nhân. Kia khẳng định chính là gặp Khang Viễn a, sao hắn đến Khang phủ đều bị người mời về.

Nhưng là những người này đi vào, không phải hai canh giờ sẽ không đi ra, có hôm còn ở tới ba bốn năm canh giờ liền. Thậm chí là ở lại ăn cơm qua đêm cũng không phải không có, chính mình lại cô đơn, chỉ cần vừa đến cửa, tới cửa đón đãi tất nhiên là Tể tướng phu nhân, tiếp đãi trà nước tất nhiên là một câu “Thật ngại quá tiểu Vương gia, Viễn nhi thân thể không được tốt, không thể tiếp khách.” Không thì chính là “Viễn nhi tối hôm qua ăn đồ hư bị đau bụng, lúc này còn nằm ở trên giường, vô lực gặp khách”.

Thường xuyên như thế, Nhuệ tiểu thân Vương nổi giận, nghĩ thầm Khang Viễn a Khang Viễn, ta đem lòng ta mình nguyệt rõ ràng với ngươi, ngươi lại xem như không có gì, ngươi..... Ngươi đùa giỡn ta cũng quá lợi hại đi. Không nhìn lại nhan sắc của ngươi thử xem, ngươi thực cho ta là ngu ngốc, có thể dễ dàng đùa giỡn như thế?

Nhuệ tiểu thân Vương mang trong đầu ý niệm cá chết lưới rách (giống lưỡng bại câu thương à??...), hăm hừ âm trầm đi vào tướng phủ. Quả nhiên, lệnh phu nhân lập tức từ hậu đường đi ra tiếp đón, tiếp theo chính là liên miên bất tận tam khúc điệu bộ: “Tham kiến vương gia”, “Vương gia mời ngồi.”, “Tiểu Phượng dâng trà.”

Tam khúc xong rồi, chính mình cũng nên phối hợp, Hạ Hầu Triển tăng hăng cổ họng, trong ánh mắt ẩn dấu một chút tàn khốc, tựa hồ là có chút tửn mạn hỏi: “Khang công tử đâu?”

Thế là thứ tứ khúc bắt đầu rồi. Khang phu nhân khom người, mỉm cười mở miệng nói: “Vương gia, thật sự là không khéo, Viễn nhi.....”

Lúc này Hạ Hầu Triển không đợi nàng nói xong, liền cười lạnh một tiếng nói: “Phu nhân không cần phải nói, bốn Vương biết, Khang công tử lại bị bệnh đi? Lúc này là đau đầu a? Vẫn là nhiễm phong hàn? Hay là là giấc ngủ không tốt đang ngủ bù đi? Nga, còn có tiêu chảy, đau chân, khó thở... A, nhiều đó lý do đều dùng qua, hôm nay phu nhân sẽ không nói cho bốn Vương, Khang công tử bị bệnh đau mùa đi?”

Khang phu nhân lập tức hồng từ mặt đến cổ. Kỳ thật hắn cũng biết Khang Viễn mẫu thân thoát thai tiểu Vương gia như thế là không đúng, nguyên tưởng rằng tiểu Vương gia là người thông minh, từ chối hai lần, nên biết duyên cớ. Chỉ cần không tới cửa, cũng sẽ không ứng phó hắn vất vả như thế.

End 5

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Ai ngờ này tiểu Vương gia thật đúng là bám riết không tha, cứ ba ngày đến một lần, hẳn là Vương gia, làm sao dám không tiếp. Khang phu nhân phải nói dối sẽ không an tâm, như thế nào có thể chịu được Hạ Hầu Triển suốt ngày chất vấn như vậy, nhất thời ấp úng không biết nói gì.

Hạ Hầu Triển trong lòng thầm kêu khổ, vốn là hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải gặp được Khang Viễn, cùng lắm vạch mặt người nói dối rồi nháo một hồi, hẳn là Nhuệ thân Vương, cho tới bây giờ vẫn chưa có làm gì xằng bậy quá mức, hôm nay bị như vậy, ngay cả hoàng huynh chắc cũng không thể nghĩ ra được bộ dạng của hắn lúc này.

Khang phu nhân khuôn mặt động lòng người tuy có hơi đỏ lên, nhưng cũng chỉ ngồi yên một chỗ, vô thanh vô tức, một bộ dáng “Ta cũng không thừa nhận, ta cũng không phủ nhận, người muốn ngồi cứ ngồi, muốn đi cứ đi, nhưng muốn gặp Khang Viễn thì không được”, thái độ cứng ngạnh, mặc kệ bộ dạng hắn như thế nào.

Cuối cùng Hạ Hầu Triển hừ mạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, trở lại trong phủ đem tất cả đồ đạc trong thư phòng đập nát, tức giận ở bên ngoài gây người một đêm, lại thêm thương tâm quá độ, thế là bị nhiễm phong hàn, làm hắn chỉ có thể nằm ở trong phủ.

Nhuệ thân vương bị bệnh, chính là không phải chuyện nhỏ. Trong kinh thành bọn quan viên đều mang lễ vật tới cửa thăm bệnh.

Làm mọi người cảm thấy kì quái chính là, vị tiểu Vương gia tính tình có chút cổ quái lúc này đây thái độ lại khác thường, vô luận ai tới thăm bệnh đều gặp một lần, nghe vài câu ân cần thăm hỏi, phải biết rằng, ngày thường hẳn là không cùng bọn quan viên giao tiếp, trên đường gặp mặt, bọn quan viên cấp hắn thỉnh an, trên mặt hắn đều lộ ra thần sắc không kiên nhẫn.

Như thế qua ba ngày, bọn quan viên ấn cấp độ từ lớn đến nhỏ thay phiên nhau đến. Cuối cùng, Khang lão gia mất thấy tiểu Vương gia đến ngày thứ ba bệnh còn chưa hết, thế là chính mình dự tính đến thăm bệnh (con rể nó bệnh gần chết mới đến thăm...tốt) , thế là kêu người nhà chuẩn bị quà tặng, tự mình lại thăm bệnh.

Bị thỉnh đến chính sảnh ngồi xuống, một cô nương xinh đẹp như thiên tiên đi đến, khẽ mở miệng nói :“Thừa tướng đại nhân, tiểu Vương gia nhà ta nhiễm phong hàn đau ốm nằm ở trên giường, không thể gặp khách, thỉnh đại nhân thứ lỗi.”

Khang lão gia vừa nghe liền thấy kỳ quái, nghĩ rằng – Hắc, cả triều văn võ đến đều gặp, tại sao lại không thể gặp ta? Đây..... Đây là sao? Ta nếu là một tiểu quan viên thì có thể nói nhưng ta lại là thừa tướng a, này..... tiểu Vương gia này, coi lão già như ta đây là hài tử mấy tuổi.....

Khang lão gia một bụng không thoải mái, lẫn lộn quan trường nhiều năm như vậy lại bị tiểu Vương gia làm cho không còn mặt mũi. Mang theo tâm tình buồn bực về nhà, Khang phu nhân vừa hỏi, Khang lão gia liền đem chuyện này nói ra, Khang phu nhân liền hiểu được . Tiểu vương gia đây là đang tức giận Khang Viễn, xem ra bệnh này do ai gây nên phải để người đó chữa, này bệnh, phải làm cho đứa con đi thay cha nó thăm bệnh a.

Khang Viễn thập phần bất đắc dĩ, y thật sự là không muốn gặp Nhuệ tiểu vương gia, y không rõ chính mình vì sao tránh hẳn sao, hẳn còn tìm đến chính mình làm gì? Chẳng lẽ phải đợi chính mình đến trước mặt hắn nói một câu:“Tiểu Vương gia, người chính là kinh thành thứ nhất tài tử, ta cam bái hạ phong sao*?” Thật làm y nói không nên lời, bình tĩnh xem xét, tiểu Vương gia thông minh chính là thông minh, đừng nói đệ nhất tài tử , có đệ thập tài tử đều không thể hơn hắn.

(cái này là 10 e đệ nhất chứ hok phải là 1 e đệ thập đâu)

Nhưng đắc tội tiểu Vương gia, không phải chuyện đùa. Khang Viễn thở dài, nhưng vẫn cầm lễ vật đến thăm bệnh. Hạ Hầu Triển ở trong phòng nghe được tin tức, cao hứng như một tiểu hài nhi nhảy dựng lên. Nhưng

mà nghĩ lại thấy như vậy không đúng, không thể tỏ vẻ hào hứng như vậy, mặt mũi của ta còn đâu, ai, sao muốn gặp mà cũng phải suy nghĩ đắn đo a.

Thế là tứ bình bát ổn** nằm lại trên giường, nói cho thị nữ tâm phúc Uyên Ương đến tiền thính trước, dựa theo lời nói lúc trước đã từng nói cho Khang thừa tướng mà nói.

Uyên Ương đáp ứng một tiếng, mới vừa đi đi ra ngoài, chợt nghe Hạ Hầu Triển ở phía sau kêu lại.

Lúc quay lại, chợt nghe chủ tử ở nơi nào lẩm bẩm: “Không đúng, nói không chừng y ước gì ta không muốn thấy y, vạn nhất là như thế, y xoay người bỏ về, ta chẳng phải thiệt thòi lớn sao? Ta..... Ta thật vất vả mới chờ được y đến đây.” Nói đến cuối cùng, đôi mắt tựa hồ đều đỏ.

Uyên Ương hầu hạ bên người Hạ Hầu Triển cũng đã nhiều năm, tiểu Vương gia tuy rằng không nói, thế nhưng tâm tư nàng cũng đoán được bảy tám phần, thế là hé miệng cười, cũng không hỏi nhiều, liền từ từ đi ra, chỉ chốc lát sau, Hạ Hầu Triển chợt nghe ngoài phòng một tiếng ho nhẹ, là Khang Viễn tới.

Bất quá chỉ là một tiếng ho khan mà thôi, như ở lỗ tai Hạ Hầu Triển, liền nghe giống như tiếng trời, thân mình khẽ run lên, hẩn ở trên giường hai mắt hồng hồng, nghĩ thầm mình thật sự là hết thuốc chữa rồi, hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a, chỉ có mình thế nhưng vẫn khẳng khẳng một mực chờ đợi, kiên trì. (hix..(ó.ò))

“Tiểu Vương gia, nhiều ngày không gặp, sao vậy liền bị nhiễm phong hàn?” Khang Viễn cung kính hành lễ thỉnh an, lúc này mới ngồi ở bên giường bày ra tư thế ân cần hỏi han, chỉ tiếc y với việc này nói thật sự là không am hiểu, chỉ mới nói một câu, trên chóp mũi đã thấm mồ hôi.

Hạ hầu Triển vừa nghe thấy những lời này, tuy rằng bất quá chỉ là bộ dáng ân cần thăm hỏi, nhưng trong lòng cũng là trăm tư vị lẫn lộn, ngọt ngào, chua xót, ủy khuất đồng loạt dâng lên, quay đầu nói: “Còn không phải cái giá để gặp Khang công tử thật quá lớn, bổn vương chạy hơn mười lần đến vương phủ, rốt cuộc cảm phong hàn, hiện giờ xem ra, như thế này lại là trong cái rủi có cái may, bằng không sao có thể thấy mặt công tử?”

Hẩn lời này rõ ràng là mang ý tứ giận dữ, nhưng Khang Viễn nghe ra, cũng là bị châm chọc. Mặt đỏ đỏ lên, ngẫm lại chính mình liền tiếp cự tuyệt cùng Hạ Hầu Triển gặp mặt, cũng thật sự không đúng, bởi vậy nhẹ nhàng cười trừ, lại hỏi thăm vài câu, liền ngồi lại tại đó, cũng không có ý tứ lập tức rời đi.

(*) thua tài thua sức, nguyện bán làm thầy

(**) bốn phương tám hướng thanh bình ổn định

End 6

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Hạ Hầu Triển khẽ động thân, đối Uyên Ương nói: “Người đi phân phó phòng bếp, kêu họ chuẩn bị một bàn thức ăn, chọn những nguyên liệu ngon nhất mà làm, hôm kia hoàng huynh cho ta một ít tô lạc (đậu phộng), cũng bảo bọn họ chuẩn bị một ít điểm tâm mang đến.” Nói xong nhìn về phía Khang Viễn, mỉm cười nói: “Ta mấy ngày nay đều không có ăn uống, người bồi ta dùng chút đồ ăn được không?”

Khang Viễn khẽ gật đầu, trong lòng cảm phục, thầm nghĩ tiểu Vương gia nếu không phải quá tự cao (tự kỷ chứ tự cao nổi gì...), chính mình kỳ thật có thể cùng hắn trở thành một hảo bằng hữu. Tưởng tượng như vậy, ngược lại cảm thấy được hành động tránh né lúc trước thập phần hổ thẹn, thế là càng mở tâm, cùng Hạ Hầu Triển thân.

Hạ Hầu Triển trong lòng thầm thấy cao hứng, không nghĩ tới mình bị bệnh, lại có thể làm Khang Viễn thân cận mình đến như vậy, khó trách từ xưa đến nay tất cả mọi người đều thích dùng khổ nhục kế, khổ nhục kế này dùng thật tốt a.

Bởi vì trong lòng cao hứng, cơm cũng ăn nhiều hơn hai chén, vừa uống rượu, lại nhìn Khang Viễn gương mặt thanh thoát mi sơn mục thủy đối diện, tâm tình cũng nhộn nhạo, cũng không dám nói ra, sau khi ăn cơm xong, trên đường đi đều biểu hiện vẻ vui sướng.

Uyên Ương đi ra phía trước, muốn đỡ lấy hắn, lại bị hắn một phen gạt ra, ánh mắt tà tà nhìn Khang Viễn, si ngốc cười nói: “Khang ca ca, ta nghĩ muốn người đỡ ta trở về phòng, có được hay không?”

Vừa nói xong, người liền lão đảo đi tới, Khang Viễn e sợ cho hắn ngã xuống, vội vàng tiến về phía trước đỡ lấy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Hảo hảo hảo, ta đỡ người trở về phòng, trở về phòng xong, hảo hảo ngủ một giấc, ngày mai phong hàn hết là tốt rồi.”

Hạ Hầu Triển cười hì hì tựa vào trên người Khang Viễn, hắn kỳ thật cũng không say cho lắm, nhưng mượn rượu giả say như vậy, nếu còn không nắm bắt, hắn chính là một tên đại ngốc.

Nhẹ nhàng dựa vào thân mình đơn bạc, chớp mũi người được một mùi thơm mát lạnh, đây là hơi thở trên người Khang Viễn, nhớ rõ lần đó bắt cóc y, chính là cổ hương vị này, dù thời gian dài đã trôi qua, khí tức trên người y vẫn như vậy khiến người ta thoải mái, rõ ràng là thanh thanh nhàn nhàn, nhưng Hạ Hầu Triển lại cảm thấy được so với loại rượu thượng hạng còn muốn say lòng người.

Khang Viễn vốn không đồng ý Hạ Hầu Triển uống rượu, nhưng Uyên Ương nói không phải rượu mạnh, lại thấy hắn đỏ mặt, cho nên y cũng không có ý kiến. Khó khăn đem tám xúc tu bạch tuộc của tiểu Vương gia trở vào trong phòng, vừa muốn đem hắn phóng tới trên ghế, chợt nghe Hạ Hầu Triển than buồn ngủ, không còn cách nào khác, đành phải dìu hắn tới trên giường.

Ai ngờ mới buông thân mình Hạ Hầu Triển xuống, cánh tay liền dùng sức túm chặt lấy y, ngay sau đó, Khang Viễn so với Hạ Hầu Triển còn muốn nhanh nằm ngã lên trên giường hơn, biến thành Hạ Hầu Triển cùng y nằm đối diện, cố gắng giãy dụa, hai tay đối phương đã nắm chặt sườn, ánh mắt lục quang thâm sâu, hơi thở đậm mùi dục vọng, tư thế này, có điểm không thích hợp.

Kiến thức của Khang Viễn tại phương diện này không thể so sánh với Hạ Hầu Triển đã trau dồi nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, vậy nên y còn không có ý thức được nguy hiểm, chính là liều mạng chống đỡ Hạ Hầu Triển, một bên nói: “Tiểu Vương gia, người để ta đứng lên, ta kêu người trải giường chiếu cho người.”

“Thả người đứng lên? Nếu thả người đứng lên, không biết bao giờ mới có thể đem người đặt ở nơi này.” Hạ Hầu Triển không có đứng dậy, ánh mắt hắn bình tĩnh, không còn mang bộ dáng say rượu, theo lời nói lớn mật của hắn, hắn chậm rãi cúi thân xuống đi, nhẹ nhàng hôn lên lông mi của Khang Viễn.

Một động tác nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa mang theo thập phần sáng tỏ. Khang Viễn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, thân mình run nhè nhẹ, không đợi mình giãy dụa, toàn bộ thân mình bị đối phương đè ép xuống dưới, đôi môi lạnh lạnh áp lên trên môi mình, một đôi tay cũng vói vào vạt áo, run rẩy mò vào trong trung y.

Thẳng đến khi da thịt cảm nhận được đầu ngón tay xâm nhập, Khang Viễn cuối cùng mới nhớ tới phản kháng, y thật sự bị dọa sợ, y làm sao cũng không nghĩ tới, Hạ Hầu Triển thế nhưng đối với mình lại ôm loại tâm tư như vậy.

Đợi sau khi kịp phản ứng, Khang Viễn hé ra khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ và giận dữ, liều chết đẩy Hạ Hầu Triển, giận dữ hét: “Tiểu vương gia, mời người tự trọng, Khang Viễn tuy không phải vương tôn quý tộc, nhưng cũng là một chân chính nam tử, người..... Người đừng quá đáng.” Nói xong, hung dữ dậm chân, nổi giận dưng dưng rời đi.

Hạ Hầu Triển nhìn theo bóng dáng y biến mất trong bóng chiều, giống như một trái bóng xì hơi nằm xuống giường, lấy tay che khuất mi mắt, hắn cười khổ nói: “Làm sao đây? Khang Viễn, người muốn ta bắt người làm sao đây? Đối với người dùng sức mạnh, ta luyện tiếc, cũng không dám, ta không nghĩ chặt đứt đường lui duy nhất, chính là..... Nếu không cưỡng ép, bao giờ người mới hiểu được tâm tư của ta, bao giờ mới có thể chân chính cùng ta lưỡng tình tương duyệt?”

Bình tĩnh xem xét lại, nếu tới nay Hạ Hầu Triển dùng sức mạnh cưỡng ép Khang Viễn, hoàn toàn có thể thực hiện được, nhưng hắn cũng hiểu được, từ nay về sau, chính mình cũng đừng dự đoán được tâm tư đối phương.

Hắn yêu Khang Viễn, yêu đến nỗi nghĩ muốn đem thể xác và tinh thần của y độc chiếm, vì tìm được đối phương thực tâm đối đãi, hắn không cam lòng buông tha cho cơ hội lần này. Dù sao, Khang Viễn đã minh bạch được tâm tư của hắn, còn lại, đó là phải nhiệt tình theo đuổi y.

End 7

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Lần theo đuổi này, chính là đến vài năm. Khang Viễn từ khi biết được Hạ Hầu Triển đối với mình là loại tâm tư gì, càng áp dụng thái độ tránh hắn như rắn rết, bọn hạ nhân cảm thấy kỳ quái nên hỏi y, y cũng không thể nói ra, đành phải lấy đại một cái cổ qua loa tắc trách, nói Hạ Hầu Triển bởi vì thích náo động, muốn cùng chính mình tỉ thí, mà y lại không muốn, cho nên mới chọn biện pháp tránh né.

Nếu bắt quá có gặp nhau, chỉ có điều mới nói vài lần, Hạ Hầu Triển lại bắt đầu tranh cãi. Nhìn khuôn mặt thiếu niên của hắn, lại cảm thấy được bất quá hắn là một đứa nhỏ, thật sự không cần tích cực giải thích nữa, chỉ cần chờ thời gian vài năm, hắn sẽ biết loại tình cảm này là hoàn toàn sai lầm, cái tà quy chính (quay đầu là vực thăm...nhảy đi con!!), chính mình không nên vì một chuyện đơn giản kia mà tính toán chi li cho tới bây giờ, bởi vậy cũng buông ra ý định vì chuyện đó mà có thành kiến với hắn, nhưng mà vẫn thủy chung bảo trì khoảng cách.

Hạ Hầu Triển cũng biết, Khang Viễn vẫn là đem chính mình trở thành một đứa nhỏ, kia thân nhiên nhọt nhọt trong nụ cười, chưa bao giờ có một nửa điểm động tâm, điều này làm cho hắn càng đau đầu, càng làm cho hắn thấy bất đắc dĩ, nhưng mà thời gian dần dần trôi qua, vương bận tình cảm càng lúc càng thâm sâu, không hề giống như Khang Viễn hy vọng sẽ mất đi.

Hai người cứ như vậy không xa không gần ở chung vài năm, mãi cho đến khi của Hạ Hầu Triển đối với Khang Viễn đã hoàn toàn hết.

Hạ Hầu Triển vốn không phải là người kiên nhẫn, nhưng là vì Khang Viễn, hắn đã hết sức kiên nhẫn, nếu Hạ Hầu Triển biết đối với Khang Viễn có loại tâm tư cùng kiên lực như vậy, chỉ sợ sẽ ở trong cung hóa đá suốt cả ngày.

Hắn vẫn nghĩ, chân thành rồi kiên nhẫn, chính là tuyệt đối không nghĩ tới, vài năm chờ đợi, Khang Viễn chẳng những không vì chính mình mở ra nội tâm, ngược lại cho hắn một đạo sét đánh giữa trời quang (Đùng đùng đùng...(^v^)..), y thế nhưng..... Thế nhưng muốn thành hôn.

Sau khi biết được chuyện này, Hạ Hầu Triển tức giận đến nỗi trong phủ có cái gì có thể đập vỡ hắn đều mang ra đập nát, hắn đã muốn vài năm không phát giận, bây giờ phát ra, liền đem người hầu sợ tới mức câm như hến. Bởi vì Khang Viễn là tướng quốc công tử, hắn không thể tùy tiện bắt về phủ, hắn thậm chí không có cơ hội đi ngăn cản đối phương đi thú một nữ nhân vào cửa.

Hạ Hầu Triển trong lúc tuyệt vọng, nhìn không được động sát khí, hắn ban đêm một thân dạ hành phục (trang phục đi đêm...!!), muốn đi giết chết cái nữ nhân muốn cùng Khang Viễn đính hôn, lại bị Uyên Ương ngăn cản. (trời...ghen dữ quá, người ta có tội tình gì, đừng dzít chút nóa, tra tấn nóa đi a...)

Uyên Ương dường như cũng nhìn thấu chuyện gì đã xảy ra, giọng thở dài: “Tiểu Vương gia, người giết một người, còn có người thứ hai người thứ ba, Khang công tử là tướng quốc công tử, còn sợ không ai gả cho hắn sao? Huống chi người nếu thực giết nữ nhân kia, người khác không biết chân tướng, Khang công tử là người thông minh, tất nhiên sẽ biết đến. Đến lúc đó chỉ sợ các người khúc mắc liền thật sự bế tắc, rốt cuộc không giải được.”

Uyên Ương nói có đạo lý, Hạ Hầu Triển suy sụp ngồi xuống, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ ngơ ngác lặng lẽ một đêm (ngược, trôi ui ngược...I hận...), sáng sớm hôm sau, khẩu dụ của Hạ Hầu Triển truyền xuống, tuyên hắn

tiền cung. Hấn lạnh lùng thay đổi xiêm y, nghĩ muốn như vậy cũng tốt..... Đến hậu cung nhìn xem thử có phi tử nào tâm địa xấu xa ác độc một chút thượng lượng một chút giải pháp.

Đoạn này thật không đỡ nổi vs a Triển nữa, e xin pót tay toàn tập, bó chân toàn thân....

Ai ngờ còn chưa đi đến hoàng cung, rất xa liền thấy cổ kiệu của Khang Viễn. Hạ Hầu Triển cả người chấn động, chính hấn cũng không biết sao vậy, liền mất hồn mất vía đi theo phía sau đối phương.

Nhìn hấn ngồi lên gò đất kia, liền biết Khang Viễn chính là đi du ngoạn mà thôi, trong lòng cười thầm nói: Y hiện tại đường làm quan rộng mở, lập tức sẽ thành thân, ở đâu còn có thể cố kỵ người bên ngoài, nhìn xem, đây là cao hứng hôn đầu (lần đầu thành hôn á??..), cũng không mang theo người nào bảo vệ, nếu gặp phải kiếp phỉ.....

Nghĩ đến đây, không khỏi dùng sức nhéo mình mấy cái, oán hận lẩm bẩm: “Không có tiền đồ, lúc hấn muốn đính hôn, cũng không có một tia suy nghĩ đến người, lúc này lại còn vì hấn suy nghĩ.”

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nhớ tới mình vốn là muốn đi hoàng cung, do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn là lưu lại hai thị vệ, dặn bọn họ âm thầm bảo hộ Khang Viễn, còn mình thì vội vàng quay lại, hướng hoàng cung mà đi.

Khi xuống đến chân núi, bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu cứu ẩn hiện ở phía xa, Hạ Hầu Triển sửng sốt một chút, bản thân thật không muốn để ý, nhưng mà thanh âm kia ngẫu nhiên truyền đến thật sự quá mức thê lương, dù sao hấn cũng là Vương gia, dân chúng đều là con dân hấn, cứ như vậy vứt bỏ không đi tựa hồ có chút không đúng, hoàng huynh đạo này lúc nào cũng ‘phải yêu dân như con’, mình lại là dạng lãnh huyết, không thể nào nói nổi a, lúc này hấn hận lỗi tại mình sao lại thính như thế.

Thế là nhú mảy suy nghĩ một lát, Hạ Hầu Triển liền cùng cái thị vệ đề khí hướng phương hướng truyền đến tiếng kêu cứu chạy đi, bởi vì khoảng cách thật sự quá xa xôi, mới chạy được một nửa, tiếng kêu cứu liền tiêu thất, mọi người trong lòng một khắc trầm xuống, đều biết người nọ có thể gặp bất trắc, bởi vậy càng thêm khí lực chạy đến.

Quả nhiên không bao lâu, trước tầm mắt liền hiện lên một mái nhà tranh có hai cái hán tử xách lấy dây lưng quần đang đi ra ngoài, miệng nói hùng hùng hổ hổ, thấy bọn họ, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo không nói hai lời liền cầm đầu chạy như điên.

Hạ Hầu Triển gật đầu một cái, tiếp đó hai thị vệ tiến lên đưa bọn họ nắm chặt kéo trở về trong sân đợi mệnh, Hạ Hầu Triển bên này đã ngửi thấy được mùi huyết tinh nồng nặc, đôi mày thoáng nhíu chặt, trầm ngâm một chút, hấn vẫn là đi vào trong phòng.

Trong phòng tình cảnh vô cùng thê thảm, một người nam nhân nằm trên vũng máu, người nông phụ nữ nhân cả người trần truồng ngã trước mặt trượng phu, người sáng suốt vừa thấy, liền biết này hai người gặp phải sự tình gì.

End 8

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Hạ Hầu Triển lúc này tuy rằng lòng tràn đầy phiền não vì chuyện Khang Viễn sắp thành thân, đối với chuyện khác đều thờ ơ, nhưng thấy tình cảnh này, cũng không khỏi tức sùi bọt mép, đi ra trước đá hai gã kia mấy cước, mới oán hận mắng: “Đồ súc sinh tang tận lương tâm, Kim Quý, đem hai tên hỗn đản không bằng cầm thú này đánh chết cho ta, loại người như các người sống trên đời này làm gì? Lãng phí lương thực!”

Kim Quý đáp ứng một tiếng, không nói hai lời bắt đầu động thủ, trong lúc nhất thời âm thanh thảm thiết kêu không lên không dứt, Hạ Hầu Triển lạnh lùng nhìn bộ dáng hai gã kia cầu xin tha thứ, liền phát giác

trong lòng có một tia âm ngoan khoái ý, mấy ngày nay bởi vì chuyện Khang Viễn đính hôn mà bị dồn nén đầy một bụng bậy giờ cũng có chỗ phát tiết đi ra.

Nghĩ đến Khang Viễn, trong lòng Hạ Hầu Triển lại nổi lên đau xót. Đột nhiên một ý nghĩ độc ác hiện lên trong đầu, ngay lập tức, hắn liền ra quyết định, lạnh lùng vung tay lên, đối trời thu mát mẻ nói: “Trước hết cứ để hai gã cầm thú này sống thêm mấy ngày nữa, trời thu mát mẻ, người lại đây, bốn vương phân phó người một việc.”

Kim Quý chấp tay, đi đến trước mặt Hạ Hầu Triển, nghe hắn ghé vào một bên tai nói, vẻ kinh ngạc chợt lóe trên khuôn mặt người thị vệ, tiếp theo trầm ổn gật đầu, khom người nói: “Là, Vương gia, thuộc hạ nhất định làm được.”

Hạ Hầu Triển gật gù đầu, Kim Quý là tâm phúc bên người hắn, là người có thể tin. Lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người trên mặt đất đã muốn bị đánh thành đầu heo một cái, hắn mở rộng bước chân ưu nhã bước đi.

Khang Viễn ở trên sườn núi căn bản không hề biết bên này xảy ra chuyện gì, hôm nay đi ra ngoài du ngoạn, vốn là cùng một bằng hữu hẹn ước lúc trước, cho nên mới không mang theo người bên cạnh. Bằng hữu gia cảnh bần túng, lại thực cao ngạo, không chịu nhận giúp đỡ, cho nên y chỉ sợ dẫn theo hạ nhân sẽ làm bằng hữu mất mặt vô cùng.

Ai ngờ ở tại đình nghỉ mát trên sườn núi này chờ cả nửa ngày, cũng không thấy người tới. Khang Viễn không khỏi lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ gia hỏa này chắc lại quên mất ước định, bằng không chính là trong nhà xảy ra sự tình, thế là đứng dậy xuống núi, nghĩ rằng chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện, cũng tốt ở bên cạnh giúp đỡ hỗ trợ.

Khang Viễn giao tiếp rộng rãi, mấy nhóm thư sinh cho tới bây giờ đều là thập phần cao ngạo, y thân là nhi tử của Tế tướng, tốt đến mức những người này thực tâm tán thành cũng không dễ, cũng là bởi vì tính tình y ôn nhuận như ngọc, luôn thay người khác suy nghĩ, mà cái tính tình này cũng không thay đổi, cho nên mới khiến cho toàn bộ kinh thành đều lấy y làm trung tâm, càng lấy y làm quang vinh.

Vừa mới đi ra khỏi đình nghỉ mát, liền gặp đối diện có hai người đi tới trước mặt, nhìn kỹ lại, cảm thấy được có chút nhìn quen mắt, lại nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua.

Chính là vừa suy nghĩ, hai người kia đã đi đến gần, gặp ánh mắt hai người nhìn chằm chằm vào mình, Khang Viễn còn tưởng rằng thật sự là từng có giao tình qua, do dự nên hay không chào hỏi, ai ngờ sau một khắc, liền cảm thấy được phía sau một trận đau đớn đánh úp lại, sau đó, y liền chìm vào hôn mê.

Đợi đến lúc y tỉnh lại, còn chưa mở mắt ra, liền nghe đến từng đợt mùi máu tươi. Khang Viễn hoảng sợ, vội vàng trợn mắt tỉnh dậy, vừa nhìn xung quanh, liền phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, chỉ thấy thật sâu trong góc phòng ngược lại có một đôi nam nữ, nàng kia cả người trần trụi, trên người vết máu đã muốn khô.

Khang Viễn sống hơn hai mươi năm, cũng chưa từng gặp qua chuyện nào khủng khiếp như vậy, chỉ cảm thấy hai chân run rẩy đến lợi hại, dù sao cũng chỉ là một thư sinh, không thể trông cậy vào lá gan lớn bao nhiêu. Bao nhiêu phong thái thông dong ưu nhã lúc này chẳng còn là vấn đề cần quan tâm, trong đầu chỉ có một ý niệm: Đi ra ngoài, phải đi ra ngoài.

Thân mình run rẩy dữ dội, khó khăn lắm mới ra được tới cửa, đã không còn hình ảnh kích thích kia trong não, Khang Viễn cuối cùng cũng cảm thấy như được sống lại, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng chợt dấy lên cảm giận ngút trời, thầm nghĩ là ai làm những việc hạ tiện táng tận lương tâm như vậy, ông trời sắp đặt ta vào đây, có phải hay không nghĩ để cho ta thay bọn họ giải oan? Một khi đã như vậy, nhất định phải bắt được hung thủ.

Khang đại công tử lúc này lòng đầy căm phẫn hoàn toàn không nghĩ tới chính mình xuất hiện ở trong này, hắn là cùng ông trời ủy thác không quan hệ. Bất quá ngay sau đó, khi y cúi đầu thấy chính mình quần áo nhiễm thượng đều là vết máu, chỉ biết sự tình có chút không ổn.

Chẳng lẽ có người muốn hãm hại? Chợt nghe một trận thanh âm truyền đến: “Hảo cho người một cái lớn mặt tặc tử, ban ngày ban mặt dám gian *** giết người, người tới, bắt lại cho ta.” Lời vừa nói, mười mấy

bộ khoái vọt ra, không nói hai lời liền đem Khang Viễn bắt lại.

Nói lý ra thì một thư sinh nhu nhược như Khang Viễn, căn bản không cần nhiều bộ khoái như thế, nhưng bởi vì là Nhuệ thân vương ủy thác, bọn bộ khoái người nào cũng cố gắng, thừa dịp này thể hiện trước mặt tiểu Vương gia, cho dù không leo được đến một chức quan bán chức, có lẽ còn có thể nhận một chút tiền thưởng, cho nên lập tức liền vây lấy một đoàn.

Khang Viễn liền cảm thấy được trong đầu “Ông” một tiếng, một lúc sau, cả người đều là một mảng trống không, y là tài tử, không phải thần thám, cho nên chút không nghĩ tới nhiều bộ khoái xuất hiện ở trong này như thế, dù gì cũng không hợp lý.

Y chỉ biết là chính mình bị oan uổng, hơn nữa đây là án tử, hai người kia chẳng biết đi đâu, ngay cả người thay mình làm chứng cũng không có, bất quá suy nghĩ một chút nữa, cho dù hai người kia có biết, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không thay chính mình làm chứng đi, bị đánh cho hôn mê, khẳng định chính là do hai hỗn đản kia làm.

Ngơ ngác bị mang lên một chiếc xe ngựa, mãi cho đến vào nhà một gian nhà tù, đầu óc Khang Viễn mới hơi tỉnh táo lại.

Rùi...xong ously...sắp đến khúc hay ously...bị bắt ười...tội quá Viễn ca ơi... chúc mừng Triển ca hoàn thành công tác một cách thắng lợi...

End 9

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Lúc này tuy rằng vẫn còn hoang mang lo sợ, nhưng tâm trạng cũng đã bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ, phụ thân là Tế tướng, có thể ở trước mặt hoàng thượng nói lên vụ án này, chỉ cần hoàng thượng cẩn thận tra xét một phen, án tử của mình nhất định có thể giải được.

Hiện tại việc cấp bách nhất, là hảo hảo hồi tưởng lại tướng mạo hai người đã đánh mình bất tỉnh, chỉ cần tìm được bọn họ, mặc dù không thừa nhận đã hãm hại mình, cũng sẽ có biện pháp khiến bọn họ nói ra, hình bộ thượng thư đại nhân vẫn có khả năng tra án được.

Nhưng mà Khang Viễn tuyệt đối không nghĩ tới, chính mình vào nhà tù, mãi cho đến chạng vạng, phụ thân cùng mẫu thân thể nhưng đều không có đến gặp, y trong lòng lo sợ, thầm nghĩ hay là phụ mẫu thật sự tin mình giết người? Không, không có khả năng, bọn họ hiểu rõ mình nhất, bọn họ hẳn là biết chính mình sẽ không làm ra loại sự tình này, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp thay mình rửa sạch oan tình. Ở trong tình trạng như thế này, y cũng chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Trời chập choạng tối, cai ngục mang cơm lại đây, đồ ăn cư nhiên không tồi. Nhưng Khang Viễn lúc này không còn tâm trạng để ý đến, nhìn thấy cai ngục đứng dậy rời đi, y một phen vội vàng giữ chặt lại, lắp bắp hỏi: “Cai ngục đại ca, xin hỏi..... Có người nào đến thăm ta hay không? Nga, ta..... Ta họ Khang tên Viễn.....”

Một lời chưa nói xong, cai ngục kia liền lạnh lùng cười nói: “Biết, là Khang Viễn Khang công tử, con một của Tế tướng gia, nghe nói chính là tài tử nổi danh của kinh thành chúng ta. Chắc chắn, nhìn lúc này đúng là tư văn hữu lễ (hòa nhã có lễ độ), sao không cố gắng tích đức, lại đi làm cái ra cái chuyện cầm thú kia?”

Hắn lại nhìn Khang Viễn vài lần, cười nhạo nói: “Quên đi, người như ngươi căn bản là chỉ khoác lên một bộ da người (họa bì), làm sao xứng là người được? Căn bản là súc sinh cầm thú (ta tán, ta cắn, ta cạp, ta đá, ta thiến cái thằng cai ngục nì...ta méc Triển ca nè.. nó dám chửi vợ a kìa, huhhuh..). Ta nói thật cho người biết, án tử của người kinh thiên động địa, tuy rằng thân phận người cao quý, cũng ngăn không được lòng người tức giận, người còn muốn phụ mẫu người đến tìm cách giúp người? Ta khuyên người sớm thu lại cái

vọng tưởng này đi (ai cấm người t mơ mộng hử thề kia!!?), gian sát (giết, rape) phu phụ người ta bị bắt tại trận, nhân chứng vật chứng rõ ràng, án tử của người không thể không thành lập.”

“Ta..... Ta là bị oan uổng , cai ngục đại ca, cầu người cho ta gặp cha ta, ta..... Ta thề, ta phát độc thệ (thề độc), ta thật là bị oan uổng , nếu chuyện đó thật sự là do ta làm, nguyện bị trời giáng ngũ lôi oanh, chết không có chỗ chôn, cai ngục đại ca.....” Khang Viễn tuyệt đối không nghĩ đến loại kết quả này, dưới tình thế cấp bách vội túm tay áo cai ngục nức nở cầu xin, lại bị hắt một phen hất ra. (mết hết..)

“Người cầu ai cũng vô dụng, thẳng thắn nói, người án tử này tình tiết quá mức ác liệt, người lại là người của phủ Tể tướng, e sợ lại có chuyện, người tìm cách trốn thoát, chúng ta càng phải nghiêm ngặt canh giữ, đừng nói cha nương người , ngay cả ruồi bọ trong phủ người, một con cũng không thể lọt vào.”

Cai ngục nói xong, cũng không để ý tới Khang Viễn phía sau hô to gọi nhỏ, vừa đi vừa phát tay nói:“Chạy nhanh ăn đi, đợi lát nữa có người đến dọn, muốn ăn cũng không có mà ăn.”

Khang Viễn đến lúc này vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng mà ở trong ngục nhin vài ngày, đừng nói cha nương, liền ngay cả hạ nhân bằng hữu cũng không một ai lại thăm y, hiểu được , án tử này đại khái đã được quyết định, không còn đường cứu vãn .

Biết được kết cục, ngược lại trở nên bình tĩnh, nghĩ thầm rằng chết thì có gì đáng sợ , nhân sinh khó tránh khỏi cái chết, nếu không bị chém chết, cũng là bệnh chết hoặc là chết bất đắc kỳ tử. Chỉ hận một điều, ta bị oan uổng không quan trọng, chính là hung thủ thật sự đang nhón ngoài vòng pháp luật, xem ra đoạn oan tình này, chỉ có thể đến trước mặt Diêm vương mà phân trần.

Sau khi ổn định lại tâm trạng, liền khôi phục bộ dáng tao nhã thông dong của một tướng quốc công tử, cũng may trong nhà giam này đãi ngộ cũng không tồi, mỗi ngày đều có thể rửa mặt, chải đầu, tắm rửa, việc ăn uống cũng tốt, chay mặn kết hợp, mỗi bữa mười món (đó mà nà cơm tù à...), cũng không để cho y mặc quần áo bẩn của tù nhân, ngược lại có một ngày, cai ngục còn đưa vào mấy bộ đồ y gấm vóc tinh tế khéo léo.

** chưa thấy ai vào trại mù tốt nư a đâu đấy nhá..**

Tuy rằng bọn cai ngục hận Khang Viễn làm ra cái chuyện thương thiên hại lý kia, nhưng cũng không thể không thừa nhận, vị này được vinh phong là đệ nhất tướng quốc tài tử , thật sự là nhân trung long phượng (rồng phượng trong loài người), chỉ bằng dung mạo thanh nhã tuấn tú, khí chất cao quý thông dong của y, muốn bao nhiêu nữ nhân đều có bấy nhiêu, tội gì lại đi gian sát một nông phu bình thường, rốt cuộc đem tiền đồ thanh danh chính mình toàn bộ chôn vùi .

Khang Viễn gặp phải chuyện này, tất nhiên đều là kiệt tác của Hạ Hầu Triển. Hẳn dĩ nhiên có kế hoạch chu đáo, vì thế, hẳn ngay cả thái hậu lâu rồi không gặp đều lợi dụng triệt để, không tiếc lấy cái chết để đạt được mục đích.

Thái hậu mặc dù rất quý trọng Khang gia, nhưng mà tâm tư tự nhiên vẫn hướng về đứa con hơn, hướng chỉ đây là đứa con tâm can của nàng, người nàng yêu quý nhất, hơn nữa về mặt đứa con quyết liệt vậy, nói nếu không giúp hẳn có được Khang Viễn, này sớm muộn gì cũng chết do tương tư, cho nên thái hậu dù trong lòng tràn đầy hổ thẹn, cũng không dám không đáp ứng đứa con, thấy chính mình làm loại chuyện này, sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục , nhưng giờ phút này cũng không có biện pháp .

Hạ Hầu Triển vì hết thấy đều tiến hành thuận lợi, cho nên liền nhin xuống không đi thăm tù, e sợ khi Khang Viễn nhìn thấy mình, lập tức có thể nghĩ thông suốt mọi chuyện xảy ra, một khi tin tức bị lộ ra ngoài, tất cả trừ tính liên phải phó mặc . Dù sao đã muốn nhin như thế một thời gian dài, mấy ngày nay cũng không phải là vấn đề.

Nhuệ tiểu vương gia cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều phải dùng cái cố như vậy để ngăn cản chính mình, nhưng mà trăm dặm đường đã đi được chín mươi, càng gần cuối càng tưởng niệm, cứ thế hẳn cả người đều bị buộc đến phát điên rồi.

Có đôi khi, bỗng nhiên đứng ở trong phòng tru lên như sói, một lần phát tác, không đến nửa canh giờ không thôi, lúc này khả năng ngàn vạn đừng có người nào làm phiền hẳn, kết cục chắc chắn không hay ho.

Đến cuối cùng, chỉ cần toàn bộ quý phủ nghe thấy tiểu Vương gia ở trong phòng gào thét, liền đứng đợi ở bên ngoài, đợi cho hẳn hết xong rồi, học mẫu , đợi lúc sau Uyên Ương liền dẫn theo người vào thu dọn.

Bây giờ ta đã biết a Triển bị bệnh giạt kinh phong na...thỉnh thoảng nại nên cơn bất tử, khổ, hồi độc lưu manh thổ thấy có đoạn ảnh nên cơn, giờ bk ùi thấy hãi thật, có ngày ảnh thổ huyết mà chút thật đó....

End 10

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Cứ như thế được vài ngày, Uyên Ương nhận thấy: Đây không phải là biện pháp a, cứ tiếp tục gào thét như vậy, tiểu Vương gia sẽ biến thành lang là chuyện nhỏ, hôm nay lại học máu tiếp, vạn nhất học hết máu mà chết thì sao đây? Nếu vậy toàn bộ trong phủ nô tài, đều bị chôn cùng a. Ai, nàng chính là không rõ, hai người kia, không thể nảy sinh tình cảm lưỡng tình tương duyệt ? Bây giờ chỉ còn tiểu Vương gia bị loại tương tư này tra tấn đến mất hồn thực cốt.

Nhưng đối mặt với Hạ Hầu Triển, vị chủ tử cố chấp, Uyên Ương cũng không nghĩ ra biện pháp nào nữa, cân nhắc vài ngày, vẫn là khuyên khích chủ tử đi ra ngoài dạo phố tiện thể giải sầu. Bình thường có khuyên cách mấy cũng không được, thế là Uyên Ương tỉ mỉ chuẩn bị một bộ lí do thoái thác.

“Tiểu vương gia, ngài cứ tiếp tục như vậy không được a, ngài nhốt Khang công tử, y chính là người mai kia cùng ngài song túc song phi, nhưng nếu cứ làm như vậy, chỉ sợ y còn chưa ra tù, chính ngài liền muốn ngã quỵ, đến lúc đó làm sao còn có thể đem hạnh phúc cho Khang công tử đây? Người nói có phải hay không?”

Những lời nói này tuy là tỉ mỉ chuẩn bị, nhưng kỳ thật nửa điểm cao kiến cũng không có, thậm chí còn làm cho người ta hoài nghi, thân thể Hạ Hầu Triển sức trẻ có thể bẻ gãy cả sừng trâu, còn có võ công thuộc loại thượng thừa, một ngày thổ huyết hai lần cũng không tổn thương đến nguyên khí. Nhưng vị chủ nhân này vừa nghe đến hai chữ Khang Viễn, liền lập tức ngoan ngoãn đi ra ngoài giải sầu.

Chờ hẩn đi rồi, Uyên Ương ngay tại trong phòng vãn về miệng cười đắc ý: “Hắc hắc, ta biết mà, chỉ cần đề cập đến Khang công tử, đem ánh trăng nói thành phương thuốc, người cũng nguyện tin tưởng.”

Hạ Hầu Triển mang theo Kim Quý bên người, hiện tại khi hẩn đi ra ngoài không còn mang theo Sơ Tứ nữa, Nhuệ vương gia tuổi càng phát triển, việc vặt vãnh trong phủ càng nhiều, Sơ Tứ không có thời gian cùng đi ra, hơn nữa Kim Quý cũng là người thông minh, quan trọng là ... trung thành và tận tâm, võ công lại cao cường, điều đó là tối trọng yếu, vì như vậy Hạ Hầu Triển ở trên đường có gặp tai họa gì hay bị người âm mưu ám sát, Sơ Tứ có thể không còn một mạng.

Kim Quý không nói gì nhìn Hạ Hầu Triển bước chân ra khỏi phủ, liền xác định mục tiêu là đi tới trà lâu đối diện..... thiên lao, Kim Quý trong lòng sớm đầy mồ hôi lạnh, nghĩ thầm rằng Uyên Ương người hại chết ta, người đây là muốn để Vương gia ra ngoài giải sầu sao? Đây không phải là nhìn cảnh nhớ người sao? Chờ khi trở về chuẩn bị đồ để đập đi.

Hạ Hầu Triển kêu một bình bích loa xuân, yên lặng ngồi ngay cửa sổ mà uống, ánh mắt không chớp nhìn về phía thiên lao, còn thật sự rất là chăm chú, làm cho Kim Quý hoài nghi có phải hay không Vương gia có thể trực tiếp nhìn thấy phòng giam của Khang Viễn, tò mò muốn biết, chính mình cũng dỗi mắt nhìn về phía xa trong chốc lát, đừng nói là Khang Viễn, ngay cả nhà tù nơi giam giữ Khang Viễn đều nhìn không tới, hẩn mới hết hy vọng thu hồi tầm mắt.

Mắt thấy chủ tử vẫn là vẻ mặt thâm *** vờn hướng nơi kia nhìn, Kim Quý thật muốn nói: Vương gia, người có phải muốn biết Khang công tử hiện giờ ra sao không, để ta đi do thám một chút, không để người ở chỗ này đau đớn tâm can, rồi lại về nhà đập phá đồ đạc, chính người cuối cùng còn không biết. Chắc chắn, nếu Khang công tử thấy ánh mắt này của ngài, đại khái lập tức sẽ không còn hận ngài, nói không chừng còn yêu thương nhưng nhớ, Vương gia, đi thôi, đi thăm tù đi.

Nhưng mà những lời nói này cũng chỉ ở trên đầu lưỡi, rốt cuộc cũng không có nói ra. Chủ tử hai người cứ như vậy ở trong trà lâu, chớp mắt liền tới giữa trưa.

Lão bản đã đi tới, ha hả cười nói: “Vương gia, chúng ta đây là trà lâu, chỉ có điểm tâm nước trà có thể dùng, hiện giờ đã gần buổi trưa, vương gia cũng nên dùng bữa, không phải tiểu lão nhân không nghĩ nên chiêu đãi vương gia, thật sự nếu Vương gia đói bụng, chúng ta không gánh nổi trách nhiệm này a.”

Hạ Hầu Triển chờ dẫn gập gập đầu, lưu lại bạc, rồi mới thay đổi tửu lâu, cũng là ngồi bên cửa sổ nhìn thẳng về hướng thiên lao. Kim Quý thay hẳn gọi đồ ăn, trở lại xem xét tình hình chủ tử nhà mình, thở dài, nghĩ thầm này nếu ánh mắt Vương gia thật sự có thể phát ra lửa, đại khái lúc này thiên lao phía đối diện đã muốn bị đốt thành tro.

Hạ Hầu Triển cũng không có tâm tư ăn cơm, bắt quá cũng chỉ ăn mấy miếng cho có lệ, lại để cho Kim Quý ngồi xuống ăn. Kim Quý đáp ứng một tiếng, vừa muốn ngồi xuống, liền nghe phía sau truyền đến một tiếng cười khê nói: “Yêu, tiểu Vương gia, đây là xảy ra chuyện gì? Đến tửu lâu cũng không hảo hảo ăn cơm, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

Kim Quý nhìn lại, trong lòng tự nhủ ai nha, đây chính là một đại nhân vật nha, vội vàng cung kính kêu lên: “Tham kiến quốc sư đại nhân.”

Lời còn chưa dứt, quốc sư Quan Sơn liền khoát tay áo, tùy ý ngồi đối diện Hạ Hầu Triển, lại gặp đúng lúc Hạ Hầu Triển quay đầu lại, hẳn gập đầu nói: “Chắc chắc, người cuối cùng cũng quay đầu, theo người tiến vào đã thấy người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sao vậy? Ngoài cửa sổ có gì thú vị sao?”

Hạ Hầu Triển không nói chuyện, bởi vì có quan hệ với Hạ Hầu Hiên, hẳn cùng Quan Sơn coi như là bằng hữu quen biết, chẳng qua mấy ngày nay hẳn vì chuyện tình của Khang Viễn mà phiền lòng, mà Quan Sơn lại tối ngày luyện đan, tính toán toán, hai người đã có gần một năm không gặp mặt.

Quan Sơn nhìn ngoài cửa sổ, kỳ quái nói: “Cái gì cũng không có a, nơi này gần thiên lao, căn bản không có người nào lại đây, ta là bởi vì chỉ có chỗ này có món thịt đông rất ngon nên ta mới tới, người thề nhưng tới đây làm gì a? Không giống như là vì tay nghề đại trù (đầu bếp), không thấy người ăn mấy khẩu cơm a.”

“Quan Sơn, yêu một người, rốt cuộc làm sao mới có thể yêu đến cuối cùng?” Hạ Hầu Triển chuyển đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nói ra một câu thâm tình như thế, lập tức khiến cho Quan Sơn ngây ngốc sững sờ.

End 11

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

“Người nói yêu một người đến tận cùng là như thế nào?” Ha hả, người thật là chọn sai người để hỏi rồi, ta tu đạo đến nay, còn chưa có trải qua thứ tình yêu này (sắp rồi, sắp được với thiên hạ rồi..), người muốn hỏi chuyện này, nên đi hỏi Bát Vương gia a, hẳn chính là kinh thành tình thánh nổi danh của chúng ta.”

Quan ải dở khóc dở cười, nghĩ thầm rằng Hạ Hầu Triển tuổi còn nhỏ, trong lòng thế nhưng lại chất chứa những thứ này a, nga, cũng phải, cũng đã mười tám mười chín tuổi rồi, đã là đại nhân rồi, không còn là tiểu thí hài như lúc trước nữa.

“Ta vẫn nghĩ, ta thương y, đã muốn xem như tình sâu bể rộng, tựa hồ như mỗi ngày trôi qua ta đều yêu hẳn rất sâu đậm, chính là ngày hôm sau vừa mở mắt ra, ta liền cảm thấy tương niệm so với ngày hôm trước lại mãnh liệt hơn nữa. Quan Sơn, ta bị làm sao vậy? Ta biết chính mình không thể cứu vãn được nữa, ta biết y sẽ không tha thứ cho ta, cho dù có được hẳn, ta cũng chỉ có được thân xác hẳn, ta không thể nắm giữ được tâm hồn hẳn, ta biết hẳn sẽ hận ta thấu xương, cho dù như vậy, ta vẫn rất muốn hẳn, Quan Sơn, người nói ta nên làm sao đây?”

Hạ Hầu Triển một câu nói ra ngữ điệu thật sự bình tĩnh, liền bởi vì bình tĩnh, mới làm cho Quan Sơn mao cốt tung nhiên (sổn tóc gáy..), nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của đối phương, Quan Sơn trông lòng than không ổn, đứa nhỏ này trong lòng tràn đầy ma chướng, nếu không kịp thời ngăn chặn, sớm muộn gì cũng tiến vào

ma đạo, cùng hán cái gì người yêu kia ngọc thạch câu phần (ngọc và đá cùng vỡ, liều chết cùng nhau). Thế là vội vàng truy hỏi ngọn nguồn sự việc.

Tình cảm của Hạ Hầu Triễn đối với Khang Viễn, trừ bỏ mọi người trong phủ, chỉ có thái hậu biết, mà hán chưa từng chủ động đem tình cảm của mình đối với Khang Viễn hướng người khác nói qua, có lẽ là do để trong lòng ghen quá hóa khổ, lúc này cùng nhau nói chuyện, sẽ thấy đỡ hơn, đem việc quen biết Khang Viễn, cùng với cảm tình mấy năm nay của mình đối với y hoàn toàn triệt để nói ra ngoài, nói một cách thống khoái.

Quan Sơn ở một bên nghe được nhủu này, nghĩ rằng ái tình ái tình, ai, thứ này thật đúng là làm cho người ta nháo tâm, ta cứ tưởng ta chính là người xui xẻo nhất chứ, gặp gỡ một con gà trống tinh đã không biết phong tình là gì, cả ngày chỉ nghĩ muốn có vàng bạc tài bảo, muốn hán quan tâm ta một tí đều phải lấy tiền ra hối lộ, không nghĩ tới Hạ Hầu Triễn so với ta còn xui xẻo hơn, thích người không thích hán, còn muốn thú người khác, cũng khó trách hán thương tâm, bất quá dù vậy, người đem người ta nhốt lại trong thiên lao cũng thực quá ác độc đi.

Đại khái là bởi vì Hạ Hầu Triễn đem nguyên nhân tâm sự nói ra, Quan Sơn cũng không miễn cưỡng cười vui, bất quá hán thật không đem tình cảm của mình với Đường Cung nói ra, sợ sẽ dọa đến Hạ Hầu Triễn, tình yêu giữa một người tu đạo với một con gà trống tinh, không phải ai cũng có thể chấp nhận.

Hạ Hầu Triễn nhìn ra phiền não của hán, cũng không truy vấn, liền bồi trừ hán uống rượu giải sầu, mắt thấy hai người đều là mắt say lơ đãng mê ly, Kim Quý ở một bên cười khổ, chắc, Quốc sư cũng đã muốn say, không biết lúc này có thể hay không kêu hán dạy ta một chút thuật phân thân, bằng không một lát nữa một mình ta làm sao đưa được hai con ma men này trở về a, đáng hận là hai người này thân phận đều cao quý, ném người nào đều không được.

Đang suy nghĩ, chợt thấy Quan Sơn lắc lắc đầu đảo đứng lên, kéo Hạ Hầu Triễn qua cười nói:“Huynh đệ, người với ta cũng coi như đồng bệnh tương lân, hôm nay người theo giúp ta uống rượu giải sầu, ca ca chỉ cho người một biện pháp.” Nói xong dán vào bên tai Hạ Hầu Triễn nói nói mấy câu, rồi mới nghênh ngang mà đi.

Kim Quý mắt thấy Quốc sư trong tửu lâu còn đi đứng xiêu xiêu vẹo vẹo sau đó liền đi như bay hướng về Quốc sư phủ, trong lòng kinh ngạc, thầm nghĩ rốt cuộc là vị Quốc sư này, năng lực tỉnh rượu thật sự là quá mạnh mẽ.

Kỳ thật Quan Sơn cũng không có say, chính là không giả bộ say rượu, thật sự không dám nói biện pháp nham hiểm như vậy cho Hạ Hầu Triễn. Lại nói tiếp, Khang Viễn là tội vô tội, ai biểu hán cùng Hạ Hầu Triễn là bằng hữu, hán không hy vọng nhìn thấy Hạ Hầu Triễn đi vào ma đạo, đành phải dạy hán biện pháp có thể tạm thời giảm bớt cảm xúc, mặc dù đó là cách tối thâm độc, nhưng trong một đoạn thời gian ngắn có thể làm cho chính mình tìm cách cứu vãn.

Dù sao *** mộng, tuy rằng sẽ ảnh hưởng đến nguyên khí của Khang Viễn, nhưng mà Hạ Hầu Triễn đối y thương yêu vô cùng, tất nhiên không thể trở mặt nhìn y bị thương tổn, chỉ cần lấy một ít tinh khí cho y, đối thân thể cũng sẽ không gây thương tổn gì lớn.

Hạ Hầu Triễn ở lại tửu lâu sững sốt ngây người nửa ngày, hai tay chậm rãi bắt đầu run rẩy, tiểu nhị vừa vịn đi ngang qua hán, vừa nhìn thấy hán trong lòng liền sợ hãi! Chờ đã, hồng rồi hồng rồi, tiểu Vương gia thể nhưng sắp lên cơn điên điên, này phải làm sao đây? Phải nghĩ ra biện pháp gì đưa hán đi a, bằng không tửu lâu của ta không gánh nổi hậu quả a.

ói giới, a Triễn lên cơn mà sao trong nhà ngoài phố ai cũng bik thế này..

Đang cân nhắc làm thế nào mở miệng, lại nghe Hạ hầu Triễn dùng ngữ khí run rẩy nói:“Kim Quý, hồi phủ.” Lời còn chưa dứt, người đã muốn vội vàng hướng phía ngoài đi đến, tiểu nhị trong lòng thầm niệm a đi đà phạt, thầm nghĩ lại bước chân của Vương gia có chỗ không ổn, đại khái lập tức sẽ phát bệnh, ai, thật sự là hạo Vương gia a, biết thay dân chúng chúng ta suy nghĩ, thà rằng bên trong kiệu phát bệnh cũng không chịu liên lụy chúng ta. (chết cười... sao dẫn thế..(=v=))

Hạ Hầu Triễn sau khi về phủ, liền phân phó Kim Quý mang cho gấm vóc đệm chăn đủ mọi thứ qua thiên lao, làm cho bọn cai ngục đem gian tù của Khang Viễn hảo hảo thu thập một chút, kỳ thật phòng giam của

Khang Viễn thực không tồi, nhưng là lúc này hắn đang mang tâm tư, liền càng hy vọng nơi đó mang theo một hương vị càng mới càng tốt.

Hạ Hầu Triển ngồi trong phòng chờ, một lòng bất ổn khó chịu, đợi Kim Quý về báo cáo tình hình bên kia đều đã thu thập ổn thỏa, sắc trời đã muốn sụp tối, hắn ngay cả cơm chiều đều không có ăn, đem hạ nhân toàn bộ đuổi ra ngoài, lại nói không đến bình minh không được đến quấy rầy giấc ngủ của mình. Ở trong này buông mình, chậm rãi nằm ở trên giường, chậm rãi niệm chú ngữ Quan Sơn chỉ, chỉ chốc lát sau liền chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ, ý thức tan rã dần dần thanh tỉnh, chỉ thấy ở phía trước bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử mặc một bộ sa y thanh lịch, cả người trong suốt đi đến trước mặt hắn nói: “Nô tỳ Dẫn Mộng, phụng mệnh chủ nhân của ta, đặc biệt đến trợ giúp tiểu Vương gia giải nỗi khổ tương tư, tiểu Vương gia mời đi theo ta.” Dứt lời nhẹ nhàng bước lên phía trước, Hạ Hầu Triển ức chế tâm tình kích động, chậm rãi đi theo.

Đi không lâu, trước mặt tình cảnh đột nhiên biến đổi, đi tới một gian phòng trong, chỉ thấy phòng ở này cũng không rộng lắm, nhưng vật dụng bài trí đều có đủ, gấm sách thơm mùi hương thoang thoang, Khang Viễn đang ở trước bàn dùng bữa.

Dẫn Mộng cười nói: “Tiểu vương gia, Khang công tử lúc này đang dùng tiệc, phải đợi y ngủ mới có thể tiến hành, thỉnh tiểu Vương gia đợi một lát.”

Hạ Hầu Triển gật gật đầu, đi thẳng vào cái bàn đối diện ngồi xuống, si ngốc nhìn Khang Viễn dùng bữa, trong nháy mắt, hắn có một loại xúc động muốn rơi lệ, thầm mến người này đã bao nhiêu năm, chưa bao giờ có thể giống giờ phút này bình tĩnh ngồi ở bên người y như vậy, cũng chưa bao giờ giống giờ phút này cảm thấy mỹ mãn, cũng không cần làm gì khác, chỉ cần có thể như vậy lẳng lặng nhìn hắn, thời gian gần như dừng lại.

Bất quá đây chỉ là suy nghĩ khi nhìn thấy Khang Viễn ăn cơm, khi thấy Khang Viễn cởi bỏ ngoại y, nằm lên trên giường, suy nghĩ thỏa mãn mới nãy liền biến mất vô tung ảnh, một lòng bởi vì chuyện sắp xảy ra mà vui sướng vạn phần, Hạ hầu Triển cố gắng thu lại tầm mắt như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi, lại không biết hơi thở phát ra dồn dập đã bán đứng hắn.

Dẫn Mộng mỉm cười, mắt thấy Khang Viễn dần dần đi vào giấc ngủ, liền hành lễ nói: “Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, tiểu Vương gia hảo hảo quý trọng đi, nô tỳ cáo lui.” Đang nói, cả người liền hóa thành một trận khói nhẹ, tiêu tán bay đi.

“Khang đại ca.....” Hạ Hầu Triển không thể chờ đợi được nữa liền bước lên phía trước, nhìn xuống dung nhan ngủ say của Khang Viễn, có lẽ đối phương cảm nhận được ánh mắt gắt gao của hắn, lông mi xinh đẹp chậm rãi nhú lại, đầu vô ý thức đong đưa, tựa hồ như muốn thoát khỏi cái nhìn chăm chú của Hạ Hầu Triển.

“Khang..... Viễn.....” Hạ Hầu Triển thở dài, đây là ở trong mộng, hắn không bao giờ ...phải kêu Khang đại ca nữa, hắn muốn gọi thẳng tên y, nói cho y, chính mình đã không còn là một đứa nhỏ, chính mình có thể ngang hàng với y, y không phải đại ca, mà là..... người yêu của mình.

“Viễn, ngươi có biết ta yêu ngươi nhiều như thế nào không? Đều là tại ngươi cố chấp không muốn nhận, thực xin lỗi, ta biết ngươi hận ta, nhưng so với việc nhìn thấy ngươi kết hôn cùng nữ nhân khác, cả đời cũng không xuất hiện trước mặt ta, ta tình nguyện cùng ngươi ngọc thạch câu phần.”

Hạ Hầu Triển tại trên môi Khang Viễn lưu lại một nụ hôn: “Ngươi bây giờ có phải hay không cũng nếm được tư vị của sự tuyệt vọng, ngươi có hiểu được cảm thụ của ta? Cái loại khát vọng tìm được người cứu mình nhưng tuyệt vọng không thể chiếm được người đó, đúng vậy, làm cho chúng ta cùng trầm luân, dù sao mặc kệ đi nơi nào, ta chỉ cần có ngươi bồi ta.”

Thời điểm một chữ cuối cùng được nói ra, Hạ Hầu Triển nhìn thấy Khang Viễn mở mắt, hắn biết, đây chính là ở trong mộng, cũng không chứng minh trong hiện thực Khang Viễn đã tỉnh lại, trên thực tế, Dẫn Mộng sau khi đưa hắn đi vào mộng của Khang Viễn, chính mình liền chiếm lấy quyền chủ động, trừ phi hắn rời đi, nếu không Khang Viễn không có thể tỉnh lại.

Khang Viễn bị một kinh hách lớn, y cũng không biết đây là trong mộng, chính là không biết vì sao lại có Hạ Hầu Triển ở đây, không chỉ như thế, hắn..... Hắn còn đề lên người mình, hai người tạo thành một loại tư

thế cực kỳ ám muội.

Tâm Khang Viễn khiêu động dữ dội, y cố gắng ức chế sợ hãi, làm cho chính mình thoát nhìn càng thêm bình tĩnh một chút, tuy rằng không có tại nơi phong nguyệt giao tình qua, khả năng thường gặp bằng hữu, ngẫu nhiên cũng sẽ có người đề cập đến việc đó, đối mặt loại tình huống này, càng là giãy dụa sợ hãi, lại càng dễ dàng khơi gợi dự vọng của đối phương. Y thậm chí nhẹ gật đầu, trầm tĩnh nói: “Tham kiến Nhuệ vương gia, không biết Vương gia đến đây có gì chỉ giáo.”

Khang Viễn nghĩ y không làm sai, chỉ tiếc, y hiện tại, ở trong mắt Hạ Hầu Triển làm gì cũng đều là sai.

Nhìn y bình tĩnh như vậy, Hạ Hầu Triển cảm thấy phần nộ, nhưng hắn không có nổi trận lôi đình, ngược lại so với Khang Viễn còn có vẻ bình tĩnh hơn.

Nắm trụ bả vai Khang Viễn từ từ tiến lên tai, Hạ Hầu Triển thanh âm xột xa nói : “ Viễn, bổn Vương thấy cuộc sống trong ngực của ngươi thật là khổ, cho nên đặc biệt đến chỉ điểm ngươi một ít chuyện phong nguyệt, từ từ đêm nay còn dài.” Lời còn chưa dứt, tay hắn đã lướt qua trung y vạt áo tiến vào, hơn nữa rất nhanh liền bắt giữ hai khóa anh đào nho nhỏ trên ngực, nhẹ nhàng sờ nắn.

Hạ Hầu Triển từ sau khi thích Khang Viễn, liền không còn triệu người đến thị tẩm nữa, nhưng mà hắn vì ngày này, chuẩn bị vài năm, ở giữa đông cung đồ long dương bí tịch nhìn không dưới ngàn sách, còn chuyên môn hỏi thăm qua kinh nghiệm phong phú tà đạo này, bởi vậy tuy là lần đầu cùng Khang Viễn cầu hoan, động tác cũng là cực kỳ thuần thực.

Khang Viễn lại hoàn toàn tương phản, y từ nhỏ được gia giáo nghiêm cẩn, đến nay vẫn nam tử tử thân như ngọc (traị tở.=.), ngày thường cũng không đụng đến những loại sách cấm này, ngẫu nhiên nghe được việc này từ những bằng hữu phóng đảng, cũng là xấu hổ không thể tả, vào tai này ra tai kia. Hết lần này đến lần khác lúc y sinh ra, đạo sĩ thầy tướng nói y qua hai mươi lăm tuổi mới có thể thành thân, kể từ đó, thật sự là tiện nghi cho tên lang sói Hạ Hầu Triển này.

Trong ngực truyền đến cảm giác khác thường, lập tức khiến cho Khang Viễn mặt đỏ tía tai, y vừa xấu hổ vừa giận, sống chết đẩy ra, cuối cùng cũng đem mấy cái xúc tu bạch tuộc gỡ ra được, giận dữ nói: “Tiểu vương gia, ngươi là thân phận gì? Sao lại không biết tự trọng như thế.....”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Hạ Hầu Triển một lần nữa nhào lên, đem y hung hăng ngăn chặn, hai mắt đều bị che kín bởi tơ máu, hung tợn nói: “Tự trọng tự trọng, ta đã muốn tự trọng vài năm , vì để cho ngươi hảo hảo liếc mắt xem ta một cái, ta mỗi lần nhìn đến ngươi, đều khắc chế khát vọng chính mình, cố gắng làm ra những hành động phù hợp với thân phận của mình, kết quả thì sao? Ta nhận được gì?”

Hắn lớn tiếng rống lên, lời nói như trùy tâm khắp huyết: “Viễn, ta nhận lấy thái độ trốn tránh của ngươi, nhận lấy tin tức đính hôn của ngươi, ta tự trọng , ngươi lại sớm quên hết những việc kia, ngươi đem tâm của ta xé tan thành mảnh nhỏ, chính mình nghĩ muốn độc hưởng tiêu dao, vì cái gì? Viễn, hôm nay ta không tự trọng , ta muốn cho ngươi biết, ta rất yêu ngươi.....”

Lời nói biến mất trong một cái hôn sâu, môi bị hung hăng va chạm, Khang Viễn thống khổ lắc đầu, lại trong một khắc đã bị Hạ Hầu Triển cố trụ không thể động đậy, đầu lưỡi khiêu khích răng nanh trượt vào, chạm rải đảo quanh khoang miệng của y, làm cho y nổi lên từng đợt cảm giác buồn nôn.

Hung hăng cắn mạnh, mùi máu tràn ngập, đối phương lại cố chấp không chịu rời khỏi. hương vị của máu làm Khang Viễn sợ hãi, y chưa từng nghĩ qua vị Vương gia tao nhã như thế lúc điên cuồng lên thật đáng sợ, không khỏi ngơ ngác quên cả phản ứng.

“Viễn, ta yêu ngươi, thật là yêu tới ngay cả chính ta đều không chế không được tình cảm này, van cầu ngươi, ngươi mau cứu ta đi.” Mắt thấy người dưới thân không thở nổi, Hạ Hầu Triển cuối cùng cũng buông ra đôi môi bị hung hăng chà đạp của y, hắn ở bên tai Khang Viễn thấp giọng nỉ non, lại bị đối phương cho rằng hắn vì che giấu sự hung ác của mình mà tìm một cái cớ.

Nhìn vào ánh mắt Khang Viễn, Hạ Hầu Triển liền biết hắn suy nghĩ cái gì. Chưa xột cười, hắn thật khờ, thể nhưng còn chờ mong Viễn có thể lý giải được hành động của mình, y tính tình cứ như vậy ôn hòa, vĩnh viễn đều giống như một mặt hồ tĩnh lặng, làm sao có thể minh bạch được tình cảm của một con thiêu thân nguyên lao đầu vào lửa như mình.

Hắn càng đối với khát vọng có được thân thể Khang Viễn tuyệt vọng, chính là một cái hôn, chính là thân thể thoáng ma sát, phân thân nơi khổ hạ đã muốn trưởng đau đến không thể chịu được nữa.

Hảo nghĩ muốn, thật sự hảo nghĩ muốn lập tức áp đảo người này, lột xả tất cả quần áo y, ở y trên người lưu lại dấu vết duy nhất của chính mình, dùng hết tất cả thủ đoạn bạo ngược trừng phạt y đối với chính mình coi thường, làm cho y dưới thân vận vẹo rên rỉ. Sự đó ôn nhu đem y ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y nói lời yêu thương, mà Hạ Hầu Triển cũng lập tức liền hành động .

Giấy dựa quá mỏng, một đồng quần áo liền bị xé thành từng mảnh từng mảnh một bay xuống, thân thể thon dài trắng nõn dần dần lộ ra, cho đến khi trần như nhộng. Khang Viễn thở dốc bị Hạ Hầu Triển triển đặt ở dưới thân, hai thân thể lộ ra áp vào nhau, làm cho hắn cảm nhận được độ ẩm da thịt đối phương, giống như đang tiến vào địa ngục trầm luân nóng bỏng.

Chỉ dựa một chút, đã muốn tiêu hao hết tất cả khí lực của Khang Viễn, đáng thương cho y ngày ngày chỉ đọc sách viết chữ, không có rèn luyện thân thể, làm sao so được với Hạ Hầu Triển hàng năm tập võ. Tuy rằng như thế, tay y vẫn là bị đối phương dùng dây cột chặt vào đầu giường, đại khái là sợ y trong quá trình lại dựa, nhận thức được kết cục chính mình, Khang Viễn khổ sở quay đầu đi chỗ khác, cắn chặt môi dưới.

Trình tự bắt đầu từ lông mi, hôn nhẹ qua mi mắt, cái mũi, miệng, cái cổ duyên dáng, hai vai mượt mà, hai khóa anh đào trước khuôn ngực trắng nõn liền lập tức bị hấp dụ, cho đến cuối cùng chậm rãi đứng thẳng lên, rồi mới xuống phía dưới, chỗ cái bụng bóng loáng, dần dần tiến vào cấm địa.

Lông mao hạ phúc (ứ...tự hữu) của Khang Viễn không rậm rạp, cũng không thô cứng, mềm giống như tính tình y, mang một màu sắc ôn nhuận, Hạ Hầu Triển trong tâm như nổi trống, ở trên mặt lưu luyện thật lâu, mắt thấy ngọc hành dưới bụi cỏ chậm rãi ngừng đầu, lúc này mới hé miệng ra, đem phân thân thanh tú khéo léo kia hàm tiến ở tại miệng.

“A.....” Khang Viễn kêu một tiếng sợ hãi, không bao giờ ... nữa có thể duy trì bình tĩnh, đột nhiên quay đầu đến, đỏ mặt nhìn Hạ Hầu Triển đem thứ cái thứ xấu hổ của mình đưa vào trong miệng, trong nháy mắt, dường như cảm giác máu trong cơ thể đều dồn hết xuống dưới, y liều mạng khắc chế, lại căn bản đối việc này bất lực, cổ tay kịch liệt giãy, muốn ngăn cản Hạ Hầu Triển, nhưng tất cả đều vô ích

Hạ Hầu Triển hân hận Vương gia cao quý, làm sao có thể hạ mình làm ra loại chuyện này, nhưng mà lúc này hắn nhẹ nhàng liếm lộng phân thân của Khang Viễn, chỉ cảm thấy tư vị này thật sự tuyệt vời, cảm giác được ngọc trụ kia ở trong miệng hắn dần dần trưởng đại, nghĩ cũng muốn biết trên mặt Khang Viễn chính là một bộ dạng biểu tình gì, tưởng tượng đến đây, tâm tình khoái trá như muốn bay bổng, lập tức càng thêm linh hoạt dùng đầu lưỡi đảo lộng xung quanh ngọc trụ kia.

Khoái cảm dâng trào đột ngột như cơn lũ khiến Khang Viễn không thể áp chế được, thì ra, làm chuyện thẹn thùng như vậy nguyên lai thật thích, khó trách tự cổ chí kim, đều nói vạn ác *** đứng đầu*, rồi lại có nhiều người như vậy cam tâm tình nguyện sa đoạ, y khó nhịn xoay trở thân mình, ồ ồ thở dốc, cuối cùng vì một chút tôn nghiêm còn sót lại mà bất lực cắn chặt môi.

Hương vị ngọt ngào làm người ta không nhịn được sa vào, bỗng nhiên trong lúc đó, tựa hồ tất cả khoái cảm đều đã tới cực hạn, Khang Viễn không tự chủ cong người, đầu ngửa ra phía sau, một tiếng rên khê từ miệng y thoát ra ngoài, ngay sau đó, một loại cảm giác run sợ làm cho đại não trống rỗng, trong nháy mắt, Khang Viễn không biết mình đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Hầu Triển trong nháy mắt Khang Viễn giải phóng, liền nhả ra phân thân của y, cơ hồ là trong nháy mắt, bạch dịch liền bắn ở tại trong tay hắn.

Hắn vẽ ra một nụ cười, đem cái tay kia giơ lên trước mặt Khang Viễn:“Viễn, nhìn xem, đây là cái gì của ngươi, chính là thứ chảy ra từ cái nơi đáng yêu của ngươi , ngươi chắc là không phải chưa gặp qua chứ? Ân, bất quá ngươi đã lớn như thế, mặc dù không có kinh nghiệm, ban đêm cũng phải từng phát sinh di tinh chứ, đương nhiên, ta biết ngươi là nhất định không dám nhìn xem , không quan hệ, hôm nay ngươi là có thể hảo hảo nhìn xem, kỳ thật chuyện này cũng không đáng xấu hổ.”

Khang Viễn tâm tình chết lặng , y thể nhưng tại trước mặt cái tên hỗn đản làm loại chuyện tình mất mặt này, nếu hiện tại có một bả đao, y thật sự có thể không chút do dự tự sát.

Nhưng mà ngay sau đó, y chợt nghe Hạ Hầu Triển ha hả cười nói: “Người cảm thấy thế nào? Chính là làm như vậy, người liền cảm thế? Viễn, loại tâm tính này cần phải xóa bỏ, bằng không chờ một chút chúng ta làm chuyện thế thừng hơn nữa, người chẳng phải là muốn ngắt xỉu đi, như vậy còn gì đáng nói a.”

Hạ Hầu Triển vừa nói, lơ đãng nhìn qua đôi môi Khang Viễn, lập tức bị vết thương trên môi kia là cho lửa giận công tâm, trên ***g ngực người dưới thân nhéo một cái, bất mãn nói: “Người rất không ngoan, cũng dám thương tổn chính mình, nhìn xem môi này bị người cắn, không được.....”

Lời còn chưa dứt, hắn đã đem bạch dịch trên tay xoa xoa trên ngực Khang Viễn, rồi mới lấy từ trong đồng y phục của mình rút ra một mảnh lụa trắng, chặn lấy miệng của Khang Viễn.

“Người này không bằng cầm thú..... Ngô ngô ngô.....” Câu mắng chửi đầu tiên trong đời của Khang Viễn còn chưa kịp nói xong, miệng cũng đã bị chặn lại, y vùng vẫy cự tuyệt, cuối cùng vẫn là vô ích. đành phải nhìn về phía Hạ Hầu Triển cầu xin, nghĩ rằng người cái gì cũng đều làm rồi, hãy tha cho ta đi, bằng không người còn muốn sao nữa đây?

Dễ dàng liền đọc được suy nghĩ từ con người ngập nước kia, Hạ Hầu Triển cười nhạo một tiếng, chậm rãi nâng hai chân Khang Viễn lên, nhẹ giọng nói: “Người cho rằng những thứ này coi như đã xong sao? Viễn, người thật sự là rất ngây ngô, chẳng lẽ người cho tới bây giờ cũng chưa xem qua long dương sách cấm sao? Ngô, lấy tính tình của người, là không có khả năng xem qua, bất quá không quan hệ, hôm nay ta liền tự tay chỉ giáo người, cái gì là long dương chi hảo.”

Khang Viễn trở mắt nhìn hai chân thon dài trắng nõn của chính mình bị nâng lên ép đến trước ngực, rồi mới bị tàn nhẫn tách thật mạnh ra, chính là đảo mắt một phát, vận mệnh liền giống như hai cánh tay, bị cột vào lan can hai bên giường.

Y chỉ cảm thấy tức giận đến nghẹt thở, cảm giác thế thừng đã đạt tới đỉnh điểm, khẩu khí không giống lúc trước, đơn giản là trong lúc ngủ mơ, không bị ý chí của y khống chế.

Địa phương xấu hổ phía sau cho tới bây giờ y nghĩ cũng không dám đột nhiên truyền đến một cảm giác ngứa ngứa, tuy rằng đã bởi vì cảm thấy thế mà nhắm hai mắt lại, nhưng Khang Viễn vẫn có thể cảm giác được, là cảm giác làn da được cái gì ma xát.

Y mặt đỏ đến xuất huyết, chợt nghe Hạ Hầu Triển nhẹ giọng nói: “Viễn, người có biết hai nam nhân phải làm sao mới có thể kết hợp cùng một chỗ hay không? Trừ bỏ việc vừa rồi ta đối với người làm, còn có một bước quan trọng mấu chốt nữa, chính là đem địa phương này của người mở ra, dùng thứ tượng trưng cho nam nhân của ta, xâm nhập vào, ở trong huyết đạo của người trứu sáp, đây là phương thức nam tử mập hợp, Viễn, người nói nơi này của người bị sử dụng giống như phụ nữ, người còn có mặt mũi đi thú nữ nhân khác sao?”

Thân thể Khang Viễn đột nhiên cứng đờ, rồi sau đó mới phát điên vùng vẫy dấy dựa, miệng phát âm thanh gâm nhẹ cực kỳ phần nộ.

Hạ Hầu Triển sớm đoán được y sẽ kịch liệt phản ứng như vậy, khéo miệng nổi lên một chút tươi cười, dùng ngôn ngữ thương tổn Khang Viễn, cho y một loại khoái cảm vô cùng nhuần nhuyễn hủy diệt, ngay sau đó, hắn đẩy ra hai phiến mỏng cánh hoa, ngón trở không chút lưu tình khai phá bên trong huyết động.

“Ngô.....” Thân thể Khang Viễn một lần nữa cứng đờ, đau, hậu huyết chưa bao giờ được khai phá giờ đây bị cưỡng chế mở ra, tiếp nhận vật vốn không thuộc về nơi đó, cảm giác sưng trướng làm cho hai chân Khang Viễn đều run rẩy, mồ hôi trên chóp mũi tinh tế chảy ra.

Chính là tra tấn cũng không nhanh như vậy chấm dứt, cự vật to lớn hung dũng của Hạ Hầu Triển xẹt qua trước mắt của y, không dám tưởng tượng thời điểm cự vật kia cưỡng chế xông vào bí đạo của mình, chính mình có phải hay không sẽ bị nó xé rách.

“Chỉ là một ngón tay mà thôi, Viễn, người yên tâm, người hoàn toàn có thể thừa nhận, ta vừa mới thử một chút, nơi này của người cơ bản tốt lắm nga.”

Hạ Hầu Triển chơi đến nghiện, dùng ngôn ngữ kích thích cảm nhận của Khang Viễn, làm cho hắn vô cùng khoái trá, hắn dù bận vẫn ung dung co rúm ngón tay, cảm giác ngón tay bị dùng lực đẩy ra, lại xấu xa cười nói: “Viễn, người nơi này năng lực rất mạnh nga, ở đó đang dùng sức, để xem lát nữa đem ta cấp đi đâu.”

13. Chương 13

Hai tay Khang Viễn xiết chặt thành nắm, nếu có thể, y thực hận không thể lập tức chết ở trong này, một tướng quốc công tử sống an nhàn sung sướng, vì cái gì phải chịu qua loại vũ nhục như vậy.

“Ta muốn tiến vào thêm ngón tay thứ hai, khi nào nơi này chứa đủ ba ngón tay, ta mới có thể đi vào, bằng không Viễn ngươi nhất định sẽ bị thương. A, ta đã quên bôi trơn, thật có lỗi, vừa mới này nhất định là lỏng đau ngươi đúng hay không? Nhưng là hôm nay ta lại quên mang thuốc bôi trơn, kia làm sao đây?” Rõ ràng biết Khang xa không có khả năng đáp lại, nhưng Hạ Hầu Triển vẫn là nói thực vui vẻ.

“Di, trên ngực ngươi dính thứ gì vậy? Nga, đã quên, là thứ ngươi vừa mới bắn ra, kia vừa đúng lúc, ha ha, dùng thứ đó của ngươi bôi trơn hậu huyết, là thứ của ta có thể đi vào, này thật đúng là kỳ diệu, có phải hay không?”

Hạ Hầu Triển vừa nói vừa cao hứng lấy ngón tay quẹt lấy một chút bạch dịch trên ngực, chấm một vệt dài, còn cố ý làm cho Khang Viễn nhìn nhìn, ngay sau đó, hắn liền đem bạch dịch nhắm mìn ở trên tay đưa vào trong lỗ nhỏ nơi huyết đạo đã sớm bị khai thác trước đó.

Khang Viễn đã muốn chết lặng, liên tục không ngừng bị vũ nhục bằng những ngôn ngữ hạ lưu rõ ràng như vậy, cố tình muốn chết cũng không thể, y trừ bỏ chờ đến đầu giường, cũng không làm ra phản ứng gì nữa. Giây tựa như thế nào, cũng tránh không thoát bị đối phương nắm giữ, ngược lại làm cho Hạ Hầu Triển càng nhìn càng chê cười mà thôi.

Tựa hồ đối với Khang Viễn không hiểu phong tình sẽ sinh khí, Hạ Hầu Triển hừ một tiếng, rất nhanh gia nhập ngón tay thứ ba, ở huyết đạo vội vàng rút vài cái, liền quỳ thẳng xuống, hai tay bắt lấy hai cái đùi của Khang Viễn, dùng sức tách ra hai bên, tiếp theo chen vào chính giữa hai chân hắn, đem tính khí cương đứng của mình nhắm ngay huyết khẩu đã hơi hơi đỏ lên vì bị tra tấn.

Ngay sau đó, hắn hơi nâng lên đôi mông cánh hoa của Khang Viễn, hung khí cực đại liền chen vào những nếp gấp nơi huyết khẩu, chậm rãi tiến nhập dừng đạo chật hẹp.

“Ân..... Ngô.....” “Đã muốn dự đoán được có thể thống khổ không chịu nổi, lại không nghĩ rằng thống khổ này thật không thể chịu nổi, Khang Viễn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hai cánh tay xiết chặt sàng đan bên dưới, toàn bộ thân mình đều run rẩy lợi hại, mồ hôi lập tức phủ kín làn da, làm cho y tựa như một con cá đang ở trong nước đột nhiên bị bắt lên bờ.

“Thả lỏng, Viễn, ngươi thật chặt, đến, bình tĩnh lại.” Hạ Hầu Triển cũng không chịu nổi, phân thân của hắn chỉ mới vào được một nửa, bị siết đau đến lợi hại, nhưng lại nhìn thấy biểu tình của Khang Viễn, chỉ biết đối phương lúc này so với chính mình còn muốn thống khổ hơn, trong lòng là vô hạn thương tiếc, dù thống khổ, hắn vẫn phải tiếp tục, điều hắn có thể làm lúc này, chính là tận dụng hết khả năng giảm bớt thống khổ cho Khang Viễn.

Cúi người xuống, ở trên nhũ châu mẫn cảm của Khang Viễn nhẹ nhàng đặt lên một nụ hôn, một bàn tay đi xuống dưới bụng y, khơi mào ngọc trụ nho nhỏ vừa mới bị yêu thương, Hạ Hầu Triển thuần thực ma sát, chậm rãi, hắn cảm thấy thân thể Khang Viễn tựa hồ thả lỏng không ít, kia nho nhỏ ngọc trụ cũng lần nữa ngẩng đầu.

Thừa dịp này, phân thân lại đẩy mạnh về phía trước vài phần, cuối cùng tất cả đều đi vào.

Trong phút chốc, một cổ thỏa mãn thật lớn tràn đầy trong lòng, Hạ Hầu Triển dừng tất cả động tác, tựa đầu dán tại gò má Khang Viễn, lẩm bẩm nói: “Viễn, ngươi là của ta, ta sẽ không buông ngươi, cả đời này, ngươi chỉ có thể bồi ta, mặc kệ là hận cũng tốt, yêu cũng tốt, ta chỉ muốn ngươi bồi ta, cái khác, ta đều có thể không cần, Viễn, ta yêu ngươi.....”

Khang Viễn nước mắt đã chảy xuống, y rất muốn hỏi Hạ Hầu Triển: Đây là cái người gọi là yêu sao? Nếu là như thế này, ta thà rằng cho tới bây giờ cũng không nhận thức người, thà rằng người hận ta thấu xương, đem ta ngũ mã phanh thây, ta cũng không muốn có loại tình yêu này của người.

Chỉ tiếc, Khang Viễn nói không nên lời, hơn nữa y cũng biết, lời này cho dù nói ra, đối với Hạ Hầu Triển bây giờ mà nói, cũng giống như đàn gảy tai trâu.

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên, bị hai loại cảm giác mâu thuẫn tra tấn, bộ vị mẫn cảm của thân thể dưới sự âu yếm của Hạ Hầu Triển mà đứng lên, tứ chi đều lâm vào run sợ khoái cảm. Mà phía sau, hưng khí cực đại kia lại thông thả luật động trừu sấp, gây cho y thống khổ ngập đầu.

Khang Viễn chịu song song hai loại tra tấn kia, chỉ có thể gian nan rên rỉ cùng thở dốc.

Đối với Hạ Hầu Triển mà nói, loại rên rỉ này thực mất hồn, thậm chí chính là một loại cổ vũ. Cảm giác được dùng đạo nóng như lửa bởi vì phía trước được âu yếm mà không tình nguyện thả lỏng một chút, hần nắm chặt thời cơ đem phân thân ở liên tục luật động, đầu tiên là chậm rãi chậm rãi, nhẹ nhàng trừu tống một chút, nhưng dần dần, luật động càng lúc càng nhanh, dùng phương pháp cửu thiên nhất thâm (chín cạn một sâu) sấp nhập, bức Khang Viễn rên rỉ càng nhiều.

“Không cần..... Giết ta..... Người vì sao không giết ta..... Ô ô ô..... Tha ta đi..... Đau, đau quá..... A, để cho ta..... Để cho ta đi ra..... Vương gia..... Không cần.....” Khang Viễn rống lên trong mơ hồ, nhưng bởi vì trong miệng bị nhét vải, tuy Hạ Hầu Triển không nghe rõ y nói gì, bất quá hần có thể đoán được.

Lửa cháy đổ thêm dầu, Hạ Hầu Triển mã lực toàn bộ triển khai, hưng khí phía sau vừa lớn vừa cứng, một chút lại một chút đỉnh tiến vào khối thân thể như ngọc ở dưới lúc này đã không còn chút sức phản kháng, đồng thời, tay hần cùng miệng hần cũng vì tình cảm mãnh liệt phát ra mà ở trên người Khang Viễn lưu lại không biết bao nhiêu là vết xanh tím dấu vết, những tiếng rên rỉ thống khổ hay vui thích nghe vào trong tai hần, liền giống như là một bản tiên khúc tuyệt vời.

Khang Viễn toàn thân đã để Hạ Hầu Triển muốn gì cứ lấy, thân mình bị đỉnh động, giống như một chiếc thuyền nhỏ bập bênh giữa làn sóng, bỗng nhiên lại bị vút xuống dưới, giường gỗ phát ra tiếng vang kéo kẹt kéo kẹt, cho thấy trên người đang cày cấy trên cơ thể y có bao nhiêu là cuồng bạo. Tuy rằng là ở trong mộng, nhưng mà hết thảy tình cảnh đều chân thật giống như đang phát sinh.

Có huyết chảy ra, dùng đạo cuối cùng được bồi trơn toàn vẹn, va chạm càng thêm kịch liệt, hai khóa cầu liên tục đánh vào hai cánh cánh móng tuyết trắng của Khang Viễn phát ra tiếng vang “Ba ba”.

Thật sâu xỏ xuyên, lại rút ra, lập tức lại dùng động tác mãnh liệt tiếp tục xỏ xiên qua, loại khoái cảm này là không thể dùng ngôn từ hình dung, đó là vô cùng hưng phấn.

Tại đây một khắc, Hạ Hầu Triển thậm chí đã quên hần cùng Khang Viễn tương lai là một mảnh hắc ám, hần thậm nghĩ lúc này nên hưởng thụ loại khoái cảm dục tiên dục tử này.

“A.....” Phân thân đang luật động mãnh liệt bỗng nhiên dừng lại, Hạ hầu Triển nằm ở trên người Khang Viễn phát ra một tiếng gầm nhẹ, mà Khang Viễn bị hưng khí kia tàn sát đầu óc choáng váng chưa hiểu được chuyện gì xảy ra, liền cảm thấy được cái địa phương bị sấp đến đau nhức chết lặng kia đột nhiên hứng chịu một trận nhiệt năng.

Y mở to hai mắt, mê man nhìn Hạ Hầu Triển, đã thấy đối phương cúi thấp đầu xuống, ở trước mặt y tà nịnh cười nói: “Viễn, thứ đó là của ta nga, đều là tinh hoa nga, người dùng cái miệng phía dưới hảo hảo nhấm nháp mùi vị một chút, tư vị hần là không tồi.”

Đại não hỗn loạn của Khang Viễn tới một khắc sau mới hiểu được những lời Hạ Hầu Triển nói là gì. Khang Viễn tuyệt vọng kêu thảm thiết một tiếng, dùng một chút sức lực cuối cùng đẩy Hạ Hầu Triển ra khỏi người mình, nhưng lúc này, đối phương lại không có chống cự, thẳng tắp ngã xuống giường, kia vẫn là uy phong lẫm lẫm, phân thân tuy rút ra nhưng lại không có nửa điểm mềm nhũn, cao cao dựng thẳng ở khổ gian của hần, giống như là ở hướng Khang Viễn thị uy.

Thế nhưng..... Thế nhưng hần lại đem cái thứ đó bắn vào, vì cái gì? Y không phải nữ nhân a, cái địa phương kia cũng không phải nơi cất chứa mấy thứ này, vì sao Hạ Hầu Triển không tìm nữ nhân hết lần này đến lần khác lại trong thân thể của một nam nhân phát tiết, vì sao hần lại theo dõi mình.

Khang Viễn tuyệt vọng nghĩ, mắt thấy Hạ Hầu Triển không biết khi nào đã từ trên mặt đất đứng lên, lại lần nữa tới gần, lúc này đây, y không chút do dự hướng cạnh giường đập đầu xuống. (chết nà hết phim => no die.. J)

Trong nháy mắt lúc sắp tiếp xúc với cạnh giường, tóc bị kéo mạnh lấy, gương mặt lạnh lẽo đáng sợ hiện lên, ánh mắt nham hiểm hung ác, giống như đang muốn lột sạch da con mồi của mình.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Sau đó, một âm thanh lãnh khốc như từ địa ngục vang lên ở bên tai, Hạ Hầu Triển thanh âm run rẩy, một chữ một chữ nói: “Viễn, người dám tự tử, ta sẽ khiến cả tộc người chôn cùng, tin ta đi, ta có mưu kế, mà các người Khang gia chỉ phồn hiệp mạo*, một lời nói cứu tộc bị tru di, kia tình cảnh hắn là thực đồ sộ đi.”

Khang Viễn trên người lạnh lẽo một mảnh, đây chính là tự mình hại mình. Hạ Hầu Triển lúc này mới vừa lòng cười, ở trên gương mặt y ẩn lên một nụ hôn: “Ngoan, như thế này mới tốt. Được rồi, xem ra hôm nay là buổi tối đầu tiên người hầu hạ ta, ta trước hết tha thứ cho hành vi nông nổi của người, bắt quá ngày mai đừng lặp lại sự tình như thế. Chắc chắn, bộ dáng người ở dưới thân ta uyển chuyển rên rỉ, thật sự là mê người cực kỳ, ta tin tưởng buổi tối ngày mai, người nhất định sẽ biểu hiện tốt hơn nữa.”

Hạ Hầu Triển nói xong, nhẹ nhàng nhặt lên y phục đã bị xé rách trên mặt đất, thay Khang Viễn đắp thêm lên, tuy rằng là ở trong mộng, nhưng tình cảnh này quá mức thật làm hắn không phân rõ đây là thật hay là mộng.

Ung dung chậm rãi thay y phục của mình, ngay sau đó, chỉ thấy cái miệng của hắn rất nhanh động vài cái, tựa hồ ở niệm một chuỗi chú ngữ, lập tức, phía trước Dẫn Mộng liền xuất hiện ở trước mặt hắn, khom người nói: “Vương gia thỉnh đi.”

Hạ Hầu Triển cảm thấy thật mỹ mãn, thần thanh khí爽 hướng Dẫn Mộng nói “Giúp y hảo hảo ngủ một giấc đi, không được để y nghĩ ngợi gì, bằng không đêm nay y sẽ không ngủ an ổn.” Nói xong, liền bước đi, nhưng mới đi được hai bước, rồi lại tựa hồ nhớ ra cái gì, quay đầu lại nói với Khang Viễn: “Viễn, nhớ kỹ, đừng cho ta cơ hội tru di cứu tộc người.” Đang nói, người cùng Dẫn Mộng cùng nhau biến mất.

Khang Viễn liền giống như mất hết khí lực, lập tức ngồi phịch ở trên giường, ngay sau đó, ý thức liền mơ hồ, cơ hồ ngay cả thời gian giây phút đều không có, liền hoàn toàn trầm vào trạng thái ngủ say.

Kỳ thật Hạ Hầu Triển nói về việc tru di cứu tộc, thuần túy chỉ là tự biên tự diễn, thực tế không có khả năng thực hiện đe dọa này.

Không nói đến Hạ Hầu Hiên cùng Khang Kiện có giao tình thâm sâu, thân thiết như huynh đệ, cũng không nói Khang Kiện cùng Quan Sơn cũng giống như huynh đệ, hắn giao du khắp thiên hạ, trong đó nhiều nhất là Phùng Dạ Bạch cùng Giang Hân, đều là nhân trung chi long, đều cùng hoàng thượng có quan hệ thân thiết, nên chắc chắn sẽ không có khả năng trơ mắt nhìn y bị tội. Cho dù Khang Kiện hôm nay cùng hoàng thượng cùng đám bạn hữu kia quan hệ gì cũng không có, Hạ Hầu Triển cũng không có cách nào làm cho gia tộc người ta đang yên đang lành bỗng nhiên mang tội danh bị tru di cứu tộc.

Hắn hãm hại Khang Viễn, kỳ thật lỗ hổng rất nhiều, chẳng qua Thái hậu cưng chiều đứa con, cho nên đành phải lạm dụng chức quyền thay hắn che giấu. Nhưng là nếu vì chuyện này mà tru di cứu tộc người ta, Thái hậu chắc chắn không có khả năng để hắn làm chuyện táng tận lương tâm như thế. Chính là Hạ Hầu Hiên, cũng không có thể ngu xuẩn đến nước này.

Trên thực tế, Khang Viễn tuy rằng bị giam vào trong thiên lao, quyết định cuối mùa thu xử tử, nhưng Hạ Hầu Hiên chính là chịu áp lực từ Thái Hậu, từ đây đến mùa thu còn một đoạn thời gian, hắn phi thường tin tưởng có thể từ chỗ Thái Hậu tìm ra chuyện gì đó có thể tìm biện pháp giúp Khang Viễn giải oan.

Nhưng là hết thấy, Khang Viễn cũng không biết, y tuy biết Khang Kiện cùng hoàng thượng có giao tình, nhưng cũng không biết giao tình này tới mức nào, bởi vì Khang Kiện cũng không thường xuyên đến khinh thành, số lần cùng hoàng thượng gặp mặt, cũng không nhiều như lúc mình được triệu kiến, như vậy, sao có thể hy vọng xa vời hoàng thượng bởi vì mình chính là biểu ca của Khang Kiện mà thủ hạ lưu tình? Chính mình coi như là bằng hữu hân, còn không phải chỉ vì một đạo tàn khốc ý chỉ ban xuống, kết cục liền nhất định bị thảm sao?

Cho nên Khang Viễn đem lời nói của Hạ Hầu Triển xem như là thật, buổi sáng hôm sau khi tỉnh lại, hồi tưởng lại tình cảnh ban đêm, Khang Viễn sợ tới mức lặn lội bò dậy, thấy quần áo trên người vẫn nguyên vẹn, căn bản không có dấu vết bị xé rách, lúc rửa mặt chải đầu trộm liếc nhìn vào gương, trên mặt trên người cũng không có dấu vết, giống như đêm qua diên cuồng bị ngược đãi chính là một hồi ác mộng.

Khang Viễn ngồi ở trên giường, vờ thấy may mắn lại sợ hãi. May mắn chính là hết thấy đều là ác mộng, vẫn chưa trở thành sự thật. Sợ hãi chính là kia trong mộng tình cảnh quá mức rõ ràng, rõ ràng đến mức làm cho hắn không thể tin được đây chính là mộng.

Hơn nữa Hạ Hầu Triển nói tối nay hắn sẽ lại đến, y không biết rốt cuộc là sao, chẳng lẽ đối phương có thể điều khiển giấc mơ? Nhưng điều này làm sao có thể? Cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.

Chính là nhớ tới đêm qua hắn xuất hiện cùng biến mất, Khang Viễn lại cảm thấy được hết thấy trùng hợp xảy ra không đơn giản chỉ là một cơn ác mộng. Y tuy là tài tử, nhưng đối với những thứ loạn thất bát tao như vậy chưa từng tiếp xúc qua, cùng Quan Sơn vẫn chưa gặp mặt, lại càng không hiểu, lại càng sợ hãi.

Lo lắng bất an suốt một ngày, buổi tối cũng không vội cởi y phục, chính mình tựa vào trên giường yên lặng suy nghĩ: “Nếu người chỉ có thể ở trong mộng đối ta làm chuyện như vậy, ta đây không ngủ là được, ta ngay tại nơi này thức, thức đến hừng đông ngủ tiếp.

Y bên này quật cường không chịu ngủ. Nhưng lại làm cho Nhuệ tiểu vương gia thật sự bồi hồi lo lắng. Gia khóa này tối hôm qua thưởng thức xong mỹ vị ngon ngọt, hôm nay cả ngày này tâm tình đầu đầu cũng thấy thư sướng. Thời điểm còn chưa tới chạng vạng, đã khẩn trương lao vào phòng ngủ.

Điểm thượng an thần hương, bắt buộc chính mình chìm vào giấc ngủ, ai ngờ vừa đi vào bên trong nhà tù, lại phát hiện Khang Viễn ngay cả bữa tối còn chưa đụng đến. Khó khăn đợi cho đối phương cơm nước xong xuôi, sắc trời cũng đã tối, tiểu Vương gia khẽ xoa xoa tay, chuẩn bị vọt tới trong mộng cùng người trong lòng đại chiến ba trăm hiệp, lại phát hiện người ta căn bản không chịu ngủ.

Hạ Hầu Triển lo lắng, hắn chưa từng có kinh nghiệm, tối hôm qua là lần đầu tiên, ném thử chỉ cảm thấy tuyệt vời vô cùng, được ném mùi vị tuyệt nhất trong thiên hạ, đây gọi là thực tủy biết vị**, lúc này muốn hắn dừng tay, căn bản không có khả năng.

Chính là Khang Viễn không ngủ, hắn sẽ không biện pháp, ngay cả Dẫn Mộng cũng không có biện pháp. Kia đàn hương đặc chế trong ngục, mặc dù có một chút tác dụng an thần, nhưng nếu Khang Viễn kiên trì chịu đựng, chỉ nhiều đó phân lượng hiển nhiên không đủ để làm Khang Viễn ngủ mê.

Hạ Hầu Triển ở bên ngoài căn môi như muốn dứt cả da ra, sao vậy cũng không nghĩ tới Khang Viễn nhìn ôn nhuận nhu nhược, nhưng mà ý chí lại cực kỳ kiên cường, đã tới canh bốn, tuy trong lúc đó nhiều lần buồn ngủ gập đầu, nhưng ngay lập tức y lại nhéo mình một cái, hoặc là dùng rơm rạ ở trên người xoa nắn, dùng rơm rạ thô ráp chính mình thanh tỉnh.

Hạ Hầu Triển nhìn thấy đau lòng a, cũng không nói ra. Nhưng hắn không oán là chính mình đem Khang Viễn bức thành như vậy, liền oán Khang Viễn nghĩ như thế nào lại có thể tra tấn mình như vậy? Ngủ một giấc không phải là xong rồi sao? Ta muốn người như thế nhiều năm, hiện giờ bất quá ở trong mộng làm vài chuyện có gì không đúng? Với lại đối với người cũng đâu có tổn thất gì, ta đây còn đem tinh khí của mình để lại trong người người cho người tùy ý sử dụng bồi bổ thân mình, hơn nữa sau đó cũng cho người ngủ đủ giấc a.

Dẫn Mộng ở bên cạnh nhìn tiểu Vương gia bộ dáng gấp đến giường mắt nhìn, bất giác buồn cười, lại nhìn thời gian, liền mở miệng nói: “Tiểu vương gia, theo ta thấy đêm nay cho dù được, hừng đông còn có không đến nửa canh giờ nữa, lúc vị công tử này ngủ, người cũng không thể tận hưởng, không bằng buổi tối ngày mai lại đến.”

Hạ Hầu Triển nghe rằng trợn mắt, sau một lúc lâu chỉ về hướng Khang Viễn oán hận nói: “Viễn, xem như ngươi lợi hại.” Nói xong nhắt nhắt dậm chân, xoay người bước đi. Dẫn Mộng nơi này quay đầu lại nhìn nhìn Khang Viễn, nghĩ thầm công tử a công tử, nhìn người bộ dáng ôn nhuận như thế, trên thực tế tâm tính còn cứng cỏi không thôi, chỉ tiếc a, người nói người như thế là người thông minh, sao lại chọc phải sát tinh cứng đầu như vậy? Trốn một thời gian có thể trốn một đời hay sao?

(*) nhiều như lá trên cành

(**) ăn một lần ghiền

End 14

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Hạ Hầu Triển vừa tỉnh dậy, lập tức vỗ đầu giường kêu “Người tới!” Lúc đó Uyên Ương đang ngủ canh ở bên ngoài, nghe thấy kêu gọi, vội vàng chạy tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Hạ Hầu Triển oán hận nói: “Phân phó người đi mua mê hương..... Lập tức, lập tức, hiện tại phải đi ngay lập tức.” Nói xong, thuận tay nắm lên đầu giường bát trà liền ngã văng ra ngoài.

Uyên Ương thầm nhủ trong lòng tốt sao, sao lại để ta dính vào thế này. Nguyên ngày hôm qua cũng không có đập bể đồ đạc nào đâu, hôm nay không biết bị cái gì lại nổi điên lên như thế. Ngoài miệng không dám nói ra, chỉ hỏi mua loại mê hương nào, số lượng nhiều ít ra sao.

Hạ Hầu Triển lúc này tâm trạng thập phần bất mãn, ngay cả ngữ khí đều mang thêm vài phần hung tợn, oán hận nói: “Đi chọn mua loại mê hương tốt nhất cho ta, loại có thể làm cho con người ta nửa khắc liền ngủ. Trước cứ mua mấy chục cân trước đi. Lập tức, lập tức, hiện tại phải đi ngay lập tức.”

Uyên Ương bất đắc dĩ đáp ứng, nghĩ thầm rằng đây chẳng phải muốn giết người sao? Mê hương cho tới bây giờ chỉ nghe nói bán gói, còn không có nghe nói ai mua đến thành cân, tiểu Vương gia lại kêu phải mua mấy chục cân.

Nhưng thân là hạ nhân người ta, có thể nói được gì đây, lập tức phân phó vài gã sai vặt xuất môn, mình vẫn ở nơi này vẫn hầu hạ Hạ Hầu Triển rửa mặt.

Qua hơn một canh giờ sau, vài gã sai vặt thở hổn hển vác theo mấy bao nặng nề hồi phủ. Trước đem để lên bàn trong đại sảnh, sau đó lại thở mấy hơi, nhanh nhanh gọi Hạ Hầu Triển tới.

Một gã sai vặt vội hỏi: “Vương gia, này toàn bộ kinh thành tốt nhất mê hương đều bị chúng ta mua hết, tổng cộng bốn mươi sáu cân hai lạng, tốn hết mấy trăm lượng bạc. Vài cái tửu lâu mới mở cửa đều gạ hỏi, nói vương phủ chúng ta có phải hay không nghiên cứu món ăn gì đó, muốn dùng mê hương làm gia vị, còn hỏi này mê hương có phải hay không có làm con người say mê, ăn xong có thể hay không kéo dài tuổi thọ, bằng không chúng ta mua nhiều mê hương như thế làm?”

Hạ Hầu Triển sắc mặt xanh mét, liếc mấy đồng kia một cái, hỏi rõ đều là mê hương tốt nhất, sẽ không tổn thương cơ thể, liền phân phó gã sai vặt lấy lệnh bài chính mình đi thiên lao, an bài cai ngục đem mê hương này cấp cho Khang Viễn.

Mấy gã sai vặt hai mắt nhìn nhau, tâm nói trách không được như thế, quả nhiên lại là vì quan tâm Khang công tử, ai, quý tộc cậu ảm thôi, chưa từng nếm qua đau khổ như thế, ở trong thiên lao ăn không vô ngủ không yên cũng là chuyện bình thường, chắc chắn, Vương gia chúng ta ngay cả điểm ấy đều lo liệu đến, thật đúng là cẩn thận săn sóc nha, bọn họ nào biết Hạ Hầu Triển hoàn toàn là bởi vì chính mình tư dục, mới có thể làm như vậy.

Mấy gã sai vặt vừa muốn đi, Hạ Hầu Triển liền gọi bọn họ lại, nói: “Đúng rồi, nói cho cai ngục, ban ngày không cần dùng, ngay tại buổi tối dùng.....” Nghĩ nghĩ, lại phất tay nói: “Quên đi, các người ở chỗ này chờ ta, Uyên Ương, cho ta rửa mặt chải đầu, ta tự mình đi một chuyến.”

Sáng sớm, thiên lao liền nghênh đón một vị khách quý – tiểu Vương gia Hạ Hầu Triển. Bọn cai ngục không dám chậm trễ, nghe nói hẳn muốn gặp Khang Viễn, vội vàng ở phía trước dẫn đường, đều biết nói Thái hậu ý chỉ nói không được thăm hỏi Khang Viễn ý chính là do vị chủ tử này cấp tới, ai cũng không có thể gặp Khang Viễn, cũng không thể không cho vị này tới gặp y.

Hạ Hầu Triển đi vào trong phòng giam Khang Viễn, vừa bước vào liền phát hiện Khang Viễn đang nằm ngủ, lập tức lại hỏa khí bốc lên, nghĩ thầm hảo thôi, người tính toán hay lắm, ban ngày ngủ ngon, buổi tối liền trợn mắt tỉnh, muốn làm cho ta ghen chết, lắm lắm nói, trên đời nào có chuyện tiện nghi như thế.

Một bên nghĩ, liền từ trong ngực mình lấy ra một kiện đồ vật, đúng là một cái vòng trang sức kim loại. Hẳn biết Khang Kiện tuy là thương nhân, lại võ công cao cường, nhận thức rất nhiều người trong giang hồ, e sợ khi hẳn biết được tin tức, lại đến đây đem Khang Viễn cướp đi, còn nữa, lại sợ châm mê hương sẽ bị Khang Viễn dập tắt, cứ như vậy, chỉ cần dùng vòng trang sức này đem hẳn giữ lại, mê hương kia đặt ở góc sáng sửa đốt, Khang Viễn cũng không thể làm gì.

Vì Khang Viễn, Hạ Hầu Triển coi như đã dùng trăm phương ngàn kế. Vốn định lập tức đánh thức Khang Viễn, nhưng thấy y ngủ say sưa, dưới mắt còn thêm một quầng thâm đen, lại cảm thấy không đành lòng, thăm nghĩ thôi, khiến cho người ban ngày ngủ một giấc, vừa lúc buổi tối thời điểm ta gặp người, người cũng có tinh thần nghênh đón ta a.

Nghĩ như vậy, liền lặng lẽ đem cái vòng trang sức kia khóa lại bên chân Khang Viễn, sau đó đi ra ngoài tập hợp bọn cai ngục lại, phân phó bọn họ thời gian châm mê hương, lúc này mới nghênh ngang mà đi.

Khang Viễn cái này coi như là hồngбет hết, mỗi ngày bị mê hương tác động, nghĩ muốn không ngủ không được, trong mộng Hạ Hầu Triển mang theo một cỗ oán khí, phá lệ gây sức ép hẳn. Không quá vài ngày, Khang Viễn liền bởi vì trong lòng buồn khổ sợ hãi, hơn nữa ban đêm ở trong mộng bị yêu cầu vô độ mà gây một vòng lớn.

Khang Viễn nghĩ đời mình xong rồi, chỉ có thể ở trong ngục mỗi tối chờ tra tấn, mãi cho đến ngày nào mình bị mang đi xử chém.

Hiện tại y chỉ trông mong thời gian mau đến cuối thu, y hy vọng thời gian sống không bằng chết này nhanh nhanh chấm dứt, hiện tại cũng không dám nghĩ đến cái tên Hạ Hầu Triển, chỉ cần tưởng tượng thôi, trong đầu sẽ tràn ngập tình cảnh *** ngược trong mộng này, cả người đều sợ hãi đến phát run.

Mà cái làm y thống khổ chính là, chính y thế nhưng ở loại giao hoan này dần dần thích ứng, lúc bị tiến vào còn chậm rãi sinh ra cảm giác khoái hoạt. Mặc dù kia chính là ở trong mộng, lại vẫn như cũ làm cho Khang Viễn tuyệt vọng không thôi.

Cái y không ngờ tới chính là, biểu đệ Khang Kiện thế nhưng lại đến, hẳn mang theo một thiếu niên thừa dịp ban đêm xông vào trong ngục.

Lúc trong nháy mắt Khang Viễn nhìn thấy biểu đệ, cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình, còn hoài nghi chính mình có phải hay không xuất hiện ảo giác. Thẳng đến khi nghe thấy thanh âm có điểm quen thuộc kia, y mới như ở trong mộng tỉnh lại.

Khang Kiện tới thực gấp gáp, Khang Viễn biết hẳn chính là đột nhập vô. Cho nên y tuy rằng kích động đến không nói ra lời, lại vẫn thống khổ muốn nhân dịp gặp mặt này nói ra một lời, y đối với oan tình của mình đã muốn không ôm hy vọng gì nữa, tuy rằng điểm đáng ngờ rất nhiều, nhưng nhân chứng vật chứng rành rành, y trốn muốn trốn cũng không thoát.

Nhưng là y sao vậy cũng không nghĩ tới, thiếu niên tuấn mỹ như tiên tử bên người biểu đệ, mở miệng một lời nói ra, chính là long trời lở đất, hẳn thế nhưng gọn gàng dứt khoát hỏi chính mình, đang ngủ có hay không phát sinh qua chuyện tình kỳ quái, có hay không có người đối với mình làm chuyện gì?

Khang Viễn ý tưởng đầu tiên là muốn phủ nhận, theo bản năng nói ra, chuyện mất mặt như thế, sao có thể để biểu đệ biết. Cho hẳn biết mỗi ngày buổi tối lúc mình đang ngủ, bị Nhuệ tiểu vương gia đặt ở trên

giường chà đạp cường bạo. Chính mình dù sao cũng muốn chết, không thể ngay cả một chút thanh danh trong sạch cũng vứt bỏ.

Khang Viễn một bên hoảng sợ, một bên lui vào phía trong, hoảng sợ nhìn thiếu niên kia.

Sau một lúc lâu, y nghe thấy thiếu niên kia thở dài, hỏi y có hay không thấy rõ người nọ bộ dáng. Khang Viễn liền cảm thấy được cổ họng giống như bị cái gì chặn lại, nghĩ muốn tái phủ nhận, dù sao cũng không thể nói ra.

Thiếu niên kia đột nhiên nảy dựng lên, thúc giục y nói mau, con ngươi linh động của thiếu niên tựa hồ muốn xuyên thấu hết thảy, Khang Viễn cuối cùng cũng không chịu nổi sức ép như vậy, hoàn toàn tuyệt vọng, khóc kêu lên Nhuệ vương gia ba chữ.

End 15

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Đang trong tình huống hận không thể chết đi như thế, trong lòng Khang Viễn chợt dâng lên một tia hy vọng, vị thiếu niên này liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu chính mình trong mộng đã xảy ra chuyện gì, hẳn hẳn không phải là một người đơn giản đi, chẳng lẽ..... Hắn có biện pháp giúp mình thoát ly khỏi tình trạng bi thảm này?

Chỉ tiếc, còn không chờ Khang Viễn đem hy vọng của mình nói ra, bên ngoài liền vang lên tiếng bước chân, lại nghe thấy thanh âm cười lạnh của Hạ Hầu Triển cất lên:“ Khang Kiện, bốn Vương biết người ở trong này, người dám ngang nhiên chống lại ý chỉ của Thái Hậu, ta xem người dám trốn chỗ nào.”

Tâm Khang Viễn lập tức như bị chìm vào hầm băng, muốn kêu Khang Kiện mau mau trốn đi, nhưng mà nhà tù nhỏ hẹp, biết trốn chỗ nào bây giờ.

Đang ở trong lúc nguy cấp, chỉ thấy tuần tú thiếu niên kia thân thủ kéo mạnh Khang Kiện, ngay sau đó, thanh âm Hạ Hầu Triển đá cửa xông vào, hai người thân hình lại đột nhiên không thấy, phảng phất giống như trong này chưa từng có người nào khác ghé qua.

Hạ Hầu Triển đương nhiên không dễ dàng tin tưởng như thế, ánh mắt hung ác nham hiểm quét xung một vòng, nhà tù đơn sơ, vừa xem đã hiểu ngay, không có bất luận kẻ nào ở chỗ này. Ánh mắt chạm đến Khang Viễn đang ngồi ở trên giường, chỉ thấy ánh mắt y đại ra nhìn vào chỗ đất trống trong đại lao, trên mặt vẫn còn lưu lại nước mắt, hiển nhiên là vừa mới khóc xong, tâm không tự chủ được liền nhuyến xuống.

Bất quá chợt nghĩ đến Khang Viễn nhất định là đã gặp qua Khang Kiện, mới có thể thương tâm rơi lệ, trong ***g ngực lửa giận lại một phen hừng hực bốc cháy lên, vẫy tay cho người lui ra, hắn chậm rãi bước thông thả đến bên giường.

Khang Viễn trải qua những sự tình này, tâm tình đã muốn bình phục chút ít, thấy Hạ Hầu Triển tiến đến, vội vàng đứng dậy quỳ xuống, trầm thanh nói:“Tội nhân Khang Viễn, bái kiến tiểu Vương gia.”

Hạ Hầu Triển cũng không nói lời nào, nhìn nhìn xuống chiếc vòng trang sức tinh tế kia, cười lạnh nói:“Xem ra bốn Vương quả nhiên là sáng suốt , nếu không có kim phách trang sức vạn năm này, lúc này chỉ sợ là không thấy được người nữa, đúng hay không?”

Khang Viễn trong lòng chấn động, trên mặt vẫn cố gắng bình tĩnh, trầm giọng nói:“ lời nói của Vương gia, phạm nhân không rõ.....”

Một lời nói chưa xong, cả người bỗng nhiên bị hạ Hầu Triển nâng dậy, không thể không nhìn thẳng đối phương.

Chỉ nghe Hạ Hầu Triển hung tợn nói: “Không rõ? Người dám nói biểu đệ của người không có tới qua đi? Nếu không vì sao người lại rơi lệ? Nếu không phải còn có vòng trang sức này, hẳn đã sớm mang người trốn khỏi nhà giam, cao chạy xa bay, bốn vương nói thế có đúng không?”

Khang Viễn trấn tĩnh nói: “Vương gia, phạm nhân rơi lệ chính là bởi vì lo lắng cho phụ mẫu, còn về Khang đệ, ta ở nhà giam đã lâu như vậy, sao vậy, chẳng lẽ hẳn đã đến kinh thành sao?”

Nói xong, chợt thấy sắc mặt Hạ Hầu Triển biến đổi, con người hung hăng nhìn y, nhìn cũng không ra là loại cảm xúc gì, dường như sâu không thấy đáy.

Rồi mới hắn hít sâu mấy hơi, nhưng lại bỗng nhiên nở nụ cười, lui về phía sau, thân thủ kéo màn che khuất khe hở trên cửa, chậm rãi bước lại đây, một bên cười nói: “Viễn, mấy đêm nay bốn Vương hầu hạ người có thoải mái hay không? Trong mơ thích thú lắm phải không? Bốn vương cũng tràn đầy đồng cảm, không bằng liền thừa dịp tối nay, người chân chính đem chính mình cho ta đi..”

Không... còn gì có thể đối với Khang Viễn có lực sát thương lớn hơn những lời này, thân mình trong nháy mắt cứng đờ, nhìn ánh mắt như hổ đói rình mỗi chậm rãi tới gần, động tác nào cũng không làm ra được.

Mãi cho đến hai bàn tay đã đặt trên thắt lưng, ngón tay linh hoạt đẩy ra đai lưng, dò xét tiến vào trong vạt áo, ác độc ở trên làn da phía trong vuốt ve qua lại, thần kinh Khang Viễn thoáng buột chặt bỗng nhiên bị cắt đứt.

“Phóng..... Buông ra..... Thả ta ra.....” Khang Viễn dùng hết khí lực kêu to, liều mạng đẩy ra đôi tay Hạ Hầu Triển, nhưng y không phải đối thủ của hắn, rất nhanh, liền bị đối phương đặt ở trên giường, sợ hãi cực kỳ, y nhận không được hết lớn: “Cứu mạng a, người tới a..... Người tới.....”

“Đừng uống phí khí lực, không có mệnh lệnh bốn Vương, ai dám tiến vào?” Hạ Hầu Triển, dưới tay động tác không ngừng, bắt lấy vạt áo bài khai ra hai bên, khuôn ngực trắng nõn gầy yếu lập tức bại lộ trong không khí.

Hạ Hầu Triển triển ánh mắt để lộ ra khát vọng cường đại, là thật, đây chính là thân thể Khang Viễn Thật sự, chỉ cần chiếm được khối này thân thể, Viễn liền thật sự là của mình.

Ý niệm trong đầu làm hắn trở nên điên cuồng, hắn không có cách nào ức chế cái loại hưng phấn này, không để ý Khang Viễn phản kháng, liền ở trên khuôn ngực đơn bạc kia ra sức kháng cản, để lại một vết dài dấu vết xanh tím trên da thịt, cũng bức Khang Viễn bật ra một tiếng rên rỉ.

Ác mộng biến thành sự thật, Khang Viễn dùng hết toàn bộ khí lực cũng không thể thoát khỏi đôi tay của Hạ Hầu Triển, y bị ai cảm giác được xiêm y trên người từng kiện từng kiện bị xé rách, thẳng đến khi trần như nhộng.

Đùi bị tách ra, bí huyết hoàn toàn bị phơi bày trước tầm mắt của Hạ Hầu Triển, y vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng miệng lại bị khăn lụa trói chặt, ngay cả tự sát cũng không làm được.

Đột nhiên bị một cảm giác đánh úp lại, cùng trong mộng tình cảnh không giống lắm, trong mộng y đã muốn thừa nhận nhiều lần bị dị vật xâm chiếm, nhưng trong hiện thực khả đây vẫn là lần đầu tiên hạ hạ, cục huyết màu phấn hồng vẫn chưa từng bị khai phá, nhận thấy được ngón tay lạnh lẽo tiến vào, nó ngoan cố thắt chặt lại, ý đồ cự tuyệt bị loại phương thức tàn nhẫn này nói ra.

Chẳng qua chống cự này không hề có ý nghĩa, Hạ Hầu Triển tại cục huyết nhẹ nhàng xoa nắn vài cái, tiểu huyết không tình nguyện thả lỏng một chút, hắn cười nhạo một tiếng, dễ dàng đưa vào một ngón tay, hơn nữa còn xấu xa ở bên trong tràng bách khê gập ngón tay lại.

“A..... Ngõ.....” Khang Viễn đau kêu ra tiếng, thân mình vậy động tác vừa nảy mà hướng về phía trước một chút, nước mắt chảy ra, đọng lại hai gò má, không chỉ có thân thể đau, ngay cả tinh thần cũng đau.

“Đau không?” Hạ Hầu Triển nhận thấy Khang Viễn đau đớn, lập tức liền đau lòng. Đây không phải ở trong mộng, ở trong mộng cảm giác dù chân thật, cũng không thật sự xúc phạm tới thân thể y, mặc dù hao tổn một chút nguyên khí, chính mình cũng đều tiếp tế cho y. Nhưng là lần này nếu y bị thương, kia chính là thương tổn thật sự, cho nên Hạ Hầu Triển tuy rằng trong người tích lũy kinh nghiệm vô cùng phong phú, trong lòng kỳ thật cũng là lo sợ bất an.

Khang Viễn thở gấp, Hạ Hầu Triển thấy trên mặt y đều là sợ hãi, đành phải ôn nhu an ủi nói: “Thả lỏng, Viễn, người phải thả lỏng a, nếu không người sẽ đau.” Vừa nói, cũng chậm rãi đem ngón tay còn trong nội bích chậm rãi trườn tống, bất đắc dĩ Khang Viễn vẫn là thập phần khấn trương, tràng thịt mấp máy liều mạng đem ngón tay kia đẩy ra bên ngoài.

Hạ Hầu Triển nhú mào, tay kia thì lần mò đến hạ thể phía trước của Khang Viễn, vẫn như cũ khiêu khích tiểu đồng tây nhỏ bé, vuốt ve trong chốc lát, quả nhiên ngọc hành kéo léo bắt đầu chảy ra nước mắt (Ặc..Ặc..không đỡ nổi..=0)>0<), khang=” viễn=” cũng=” dần=” dần=” thở=” dốc,=” hạ=” hầu=” triển=” cúi=” đầu,=” đem=” ngọc=” hành=” hàm=” tiến=” trong=” miệng,=” còn=” lấy=” đầu=” lưỡi=” nhẹ=” nhàng=” liếm=” vùi=” cái,=” liền=” cảm=” giác=” ngọc=” hành=” kia=” đột=” nhiên=” nhảy=” lên=” hai=” cái,=” thế=” là=” vội=” vàng=” rời=” khỏi,=” đưa=” tay=” cầm=” lấy,=” một=” cổ=” nhiệt=” dịch=” bạch=” trọc=” liền=” bắn=” đầy=” lên=” tay.=” hết=” thấy=” đều=” giống=” như=” các=” bước=” đã=” làm=” trong=” mộng=” mấy=” đêm=” nay=” đi,=” đem=” ái=” dịch=” tham=” tiến=” vào=” trong=” tiểu=” huyết,=” bên=” trong=” thật=” nóng.=” hạ=” hầu=” triển=” nhú=” nhú=” mào,=” đem=” hung=” khí=” chính=” mình=” chậm=” rãi=” đẩy=” mạnh=” vào=” tiểu=” cục=” huyết,=” lại=” tại=” một=” khắc,=” cả=” người=” đều=” bị=” tiếng=” kêu=” thảm=” thiết=” của=” khang=” viễn=” làm=” cho=” kinh=” hách.=” thống=” khổ=” trong=” mộng,=” nghĩ=” là=” đã=” muốn=” cực=” đại,=” lại=” không=” nghĩ=” rằng=” trong=” hiện=” thực,=” thống=” khổ=” hơn=” trong=” mộng=” gấp=” trăm=” lần,=” lúc=” này=” bị=” xâm=” phạm,=” phía=” dưới=” đau=” nhức,=” tay=” chân=” tự=” nhiên=” cũng=” co=” rút=” lại,=” toàn=” bộ=” thân=” mình=” ướt=” đầm=” mồ=” hôi,=” giống=” như=” mới=” từ=” trong=” nước=” bước=” ra=” end=”>

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Hạ Hầu Triển đối với Khang Viễn, mặc kệ như thế nào cũng có ý nghĩa muốn độc chiếm, đều là bởi vì quá yêu y, lúc này vừa thấy Khang Viễn sắc mặt một màu xanh trắng, tay chân co rút lại một chỗ, không khỏi sợ tới mức luống cuống tay chân đem phân thân mới tiến vào tiểu huyết hơn một nửa khấn cấp rút ra.

Chỉ thấy một dòng máu tươi rất nhanh từ trong tiểu huyết chậm rãi chảy ra, hắn vừa đau lòng vừa hoảng hốt, vội la lên: “Này..... Đây là sao vậy? Sao vậy liền chảy máu? Này vẫn chưa có đi vào đâu, chưa có toàn bộ đi vào đâu.”

Phân thân kia được rút ra, tiểu huyết lại vẫn là đau đến chết lặng, nhưng thống khổ cuối cùng giảm bớt một ít.

Ngay sau đó, khăn lụa chặn ở miệng chậm rãi rút ra, Khang Viễn vừa xấu hổ giận dữ cực kỳ, không chút nghĩ ngợi liền hướng đầu lưỡi cắn xuống, cùng lúc đó, Hạ Hầu Triển dường như là nhìn thấu ý đồ của y, đem hết cả bốn ngón tay nhét vào trong miệng y.

Một cổ đau nhức đánh úp lại, Hạ Hầu Triển run người một chút, trong lòng lại càng đau, thậm chí loại thống khổ này, hắn so ra còn kém việc Khang Viễn thừa nhận một phần vạ đi. Cẩn rằng chịu đựng, nửa điểm thanh âm cũng không phát ra, chỉ yên lặng thừa nhận đau đớn.

Khang Viễn thần trí hoảng hốt, cắn nửa ngày mới nhận thấy được miệng không có cảm giác đau đớn gì, bình tĩnh trở lại, ông trời, thế nhưng y cắn ngón tay người khác. Khang Viễn vội vàng há miệng ra, khiếp sợ nhìn Hạ Hầu Triển, đã thấy hắn bình tĩnh nhìn chính mình, trong ánh mắt kia không chút nào che dấu sự tình cuồng nhiệt.

Khang Viễn run sợ một chút, y có một chút không thể thừa nhận ánh mắt này, lại nhìn đến bốn ngón tay trước mặt mình, đồng dạng một vết dấu răng chính tề, đang chảy ra tơ máu. Nghĩ đến chính mình còn chưa

bao giờ đối đãi thô bạo như thế với bất kì người nào, trong lòng sẽ tất nhiên gọi lên một tia bất an, nhưng vẫn là tức giận nhớ lại Hạ Hầu Triển ở trên người mình làm đủ loại tra tấn, nội tâm thật sự là đại giận, xoay người qua ... hừ một tiếng nói: “Đáng đời.”

Thời điểm Khang Viễn làm động tác này, tuyệt đối không mang ra nửa điểm hàm xúc ý tứ hờn dỗi gì, y chính là theo đáy lòng cảm thấy được Hạ Hầu Triển bị như thế rất đáng đời, so với mình, thương thế ấy thì tính gì.

Nhưng là Hạ Hầu Triển lại chính là tình nhân trong mắt hóa tây thi, thấy Khang Viễn làm động tác như thế, nhưng lại mang một cảm giác phong tình tuyệt mỹ, lập tức tâm hoa nô phóng (tâm nở hoa, mừng quá ý mà), tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy Khang Viễn, mỉm cười nói: “Viễn, người hết giận là tốt rồi, ta đều hận không thể để người có thể chính mồm đem ta cắn chết, ta cũng có thể được giải thoát rồi, dưới cừu tuyền cũng có thể nhắm mắt.”

Khang Viễn trong lòng nói tiểu Vương gia này tính tình thật cổ quái, thế nhưng lại muốn chính mình cắn chết hắn. Đây là suy nghĩ của một người bình thường sao? Ta rốt cuộc là làm sao bị hắn coi trọng như vậy. Nghĩ như vậy, thân mình liền hướng phía trong càng xê dịch, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đúng vậy, ta thật sự cũng muốn cắn chết người, chỉ tiếc ta không có móng vuốt cùng răng nanh.”

Tuy rằng lời này cũng là mang theo hận ý vô hạn, nhưng Khang Viễn cuối cùng cũng cùng chính mình nói, y không có coi thường mình, điểm này khiến cho Hạ Hầu Triển phi thường thoải mái.

Đem Khang Viễn đang càng ngày càng hướng vào trong kéo vào trong lòng ngực, hai người thuận thế ngã vào trên giường. Nhưng ngay sau đó, Khang Viễn lập tức giống như con thỏ bị kinh hách, hoảng sợ nhìn hắn.

Trong nháy mắt, một cổ cảm xúc đau đớn bén nhọn tràn ngập nội tâm, khiến cho Hạ Hầu Triển chút nữa rơi nước mắt, hắn nhẹ nhàng giữ chặt tay Khang Viễn, bình tĩnh nói: “Viễn, nằm xuống đây đi, người yên tâm, tối nay ta sẽ không cưỡng bách người nữa, để cho ta ôm người, hảo hảo ngủ một giấc.”

Danh dự của Hạ Hầu Triển bây giờ không có tác dụng, bởi vậy Khang Viễn căn bản không tin lời hắn nói. Đề phòng tròng mắt nhìn hắn trong chốc lát, chợt nghe đối phương cười khổ nói: “Viễn, ta xác định là đã ép buộc người, dùng hết mọi thủ đoạn để giữ lấy người, còn hãm hại người phải vào trong ngục, nhưng là từ lúc bắt đầu đến bây giờ, người cẩn thận giấu lại, ta đã lừa gạt người việc gì chưa?”

Khang Viễn cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, đích thật là không có. Thế là khụ một tiếng, thân mình cũng không chịu nằm xuống, cuối cùng vẫn là Hạ Hầu Triển đưa y nhẹ nhàng kéo xuống, làm cho y nằm ngã vào trên giường, chỉ thấy hắn một chương vung ra, bao nhiêu ngọn nến đột nhiên tắt hết, ngoài cửa sổ ánh trăng nhu hòa như thủy nhất thời chiếu vào, thanh thanh lạnh lạnh, như mang theo cổ hương vị tình thơ ý họa.

Hạ Hầu Triển an phận trong chốc lát, rồi lại bắt đầu rung động, nghĩ thầm rằng thứ ánh trăng này đích thật là muốn gây chuyện, hoàn cảnh như vậy, trong ngực đang ôm ái nhân như thế cũng không thể âu yếm, thật sự khiến người ta khó chịu, bất quá không quan hệ, ánh trăng mỗi tháng đều tròn như vậy đến hai ba này, ta cùng Khang Viễn còn có thể thưởng thức.

Một bên nghĩ muốn, vẫn là nhịn không được, lại dùng móng vuốt sói kia chậm rãi hoàn hảo ở trên môi Khang Viễn ma sát, chuyển động theo hình dạng hai cánh môi mê người của người kia.

Khang Viễn bị hắn làm cho ngứa ngáy, mặt nhăn mày nhíu đang muốn ra tiếng, chợt nghe Hạ Hầu Triển nói: “Viễn, vừa mới này, người liền muốn chết như vậy sao? Người đã quên ta nói rồi, nếu người dám chết, ta sẽ dùng cừu tộc của người để táng, a.....” Cuối cùng hét thảm một tiếng, là bởi vì ngón tay hắn lại lần nữa bị Khang Viễn cắn cắn.

Loại hành vi thô bạo này, vốn nghĩ chỉ có thể làm một lần, nhưng đối với Hạ Hầu Triển là không thể ngừng tới, kia bốn đầu ngón tay đều sưng lên giống tiểu cà rốt, hắn ngay tại thời điểm đó rút ra được một câu, Khang Viễn tính tình dù có ôn nhu, bị người uy hiếp muốn tiêu diệt cừu tộc, cũng là nhịn không được a.

Nhất thời xúc động phẫn nộ, cũng không quan tâm loại động tác này có bao nhiêu không phù hợp với thân phận, trước tiên phải cắn cho thống khoái rồi nói sau.

Lúc này cân so với lúc trước còn lợi hại hơn, chờ Hạ Hầu Triển rút tay ra, chỉ thấy bốn cái đầu ngón tay đã muốn xuất huyết, dưới ánh trăng, Khang Viễn thở gấp, ánh mắt thiêu đốt mang lửa giận trừng hấn.

Hạ Hầu Triển thở dài, đem Khang Viễn ôm vào trong lòng ngực: “Tốt lắm, tốt lắm, ngủ đi, sau này chỉ cần không nghĩ đến muốn vào tử lộ, ta liền bảo đảm toàn tộc người an toàn, ai, nếu không phải..... Nếu không phải người đối ta quá mức vô tình, ta cũng sẽ không làm ra cái hạ sách này.....” Lời còn chưa dứt, lại là một tiếng ngân nga thở dài.

Cho tới bây giờ hấn đều là người không ai sánh nổi, lúc này lại thở dài tuyệt vọng làm lòng người chua xót.

Khang Viễn là một người tính tình ôn nhu, mặc dù là đối mặt với cừu nhân (kẻ thù) lớn nhất lúc này, nhưng cũng không khỏi bị loại thở dài này làm cho tâm khổ sở, kinh ngạc nghĩ Hạ Hầu Triển đi đến nông nổi như thế, thật sự là chính mình tạo thành sao? Còn chưa chờ nghĩ ra đáp án, thân mình mệt mỏi cực kỳ, chỉ chốc lát sau liền lâm vào giấc ngủ say.

Tỉnh lại thì Hạ Hầu Triển đã muốn đi mất, trên người phủ một tấm chăn ấm áp, xoay người ngồi dậy, mới phát hiện trên giường có một đoạn tay áo bị cắt đứt, nhất thời nhú mày, nghĩ đến Hán Ai để đoạn tụ chi phích chi cổ*, trong lòng cũng không chán ghét.

Vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thanh âm cai ngục bên ngoài nói: “Đi? Công tử tỉnh, tốt lắm, mau đứng lên rửa mặt chải đầu đi, thời điểm Vương gia đi ngài cũng chưa tỉnh, mấy ngày nay nhưng lại không có một ngày ngủ sâu như vậy. Nói thật ra thì Vương gia cũng là một người biết chăm sóc, tay áo để ở dưới khuôn mặt công tử, cũng không dám rút ra, lặng lẽ lấy dao cắt, lúc này mới rời đi, còn không biết đi đến trên đường có hay không người chê cười.”

Khang Viễn trên mặt đỏ lên, Hạ Hầu Triển ngày hôm qua gây sức ép như vậy, cai ngục hiển nhiên đã muốn biết hai người quan hệ như thế nào, chỉ là chuyện mình bị ép buộc, bọn họ chưa chắc đã biết được.

Lập tức vừa thẹn lại quýnh, tùy tiện rửa mặt, xong lại ngơ ngác ngồi ở trên giường, trong lòng nghĩ không biết biểu đệ có nghĩ ra biện pháp nào cứu ta hay không, cái thiếu niên kia bên người hấn đúng là một người kì lạ, ai, đêm nay bọn họ còn có thể tới sao? Nếu có thể lại đây, có phải hay không có thể dạy cho ta một cái biện pháp làm cho ta trong lúc ngủ mơ khỏi bị lãng nhục.

Nhà tù không có việc gì làm, Khang Viễn ngồi ở bên giường ngẩn người, chỉ chốc lát sau, đã thấy Hạ Hầu Triển lại đây, Khang Viễn đang sợ hãi hấn lại bộc phát thú tính, chạy tới tìm mình phát tiết, đã thấy trong tay hấn cầm một chồng thư tích đặt ở đầu giường, mỉm cười nói: “Người ở trong này ngày chịu khổ, cũng không thể tán gẫu, ta mang đến cho người mấy thứ này, nhàn rỗi nhìn xem, có thể giết thời gian.”

Khang Viễn nhìn đồng sách liếc hấn một cái, bình tĩnh mà xem xét, Hạ Hầu Triển đưa vào, thật thật sự là đúng là sở thích của y, Khang Viễn đọc nhiều sách vở, kia không phải bị ép buộc, mà là bản thân y thích đọc sách. Chính là nghĩ đến chính mình đã bị phán phải xử tử, mặc dù xem nhiều sách, còn có thể đem vào trong quan tài sao? Người nghĩ đến đây, liền kinh ngạc xuất thần.

Hạ Hầu Triển biết tâm tư của y, nhưng lúc này cũng không thể nói toạc ra, Khang Kiện đã muốn đi tới kinh thành, người này không phải nhân vật dễ đối phó, còn có cái thiếu niên bên cạnh hấn kia, nhìn qua liền nhận thấy một cỗ yêu khí, kế hoạch của chính mình không thể thất bại trong gang tấc. Bởi vậy hấn chưa nói được gì, xoay người liền ly khai nhà tù.

Ra khỏi thiên lao, Kim Quý đang ở nơi đó chờ hấn, thấy hấn đi ra, liền đến nghênh tiếp hỏi: “Tiểu Vương gia, kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu? Vào trong cung hay là hồi phủ?”

Hạ Hầu Triển trầm ngâm trong chốc lát, sau một lúc lâu mới nói: “Không được, chúng ta đi Quốc sư phủ.”

Kim Quý nghĩ thầm đi Quốc sư phủ làm cái gì? Bất quá chủ tử có mệnh, hấn cũng chỉ có ngoan ngoãn phục tùng, thế là chủ tử hai người một đường đi tới Quan Sơn phủ đệ, không đợi vào cửa, chợt nghe gặp một tiếng tê tâm liệt phế rống to: “Công tử, kia chính là bản vẽ của Tấn Vương đương triều bút tích, người..... Người khả ngàn vạn lần đừng bán, đây là vật báu vô giá a.”

End 17

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Hạ Hầu Triễn nghe thấy liền hoảng sợ, thầm nghĩ xảy ra chuyện gì? Thế nhưng có người dám đến quốc sư phủ cướp bóc? Thật sự là buồn cười. Không đúng, nghe người ta gọi hắn công tử, đã là công tử, sẽ không là thổ phỉ, hay là, Quan Sơn có người họ hàng thân thích nào quá phận? Kỳ quái, không có nghe hắn nói qua bao giờ.

Vừa định đi vào, chợt nghe một thanh âm hung tợn nói: “Chỉ có vài cái bút tự, người cũng muốn ngăn cản ta, mấy cái bình hoa bằng gốm thời Đường kia đã không cho ta, hiện tại ngay cả mấy bộ tranh chữ này cũng không cho ta. Được rồi được rồi, tái kéo sẽ đem tự này kéo nát hết, người nếu thích bức tự này như vậy, quay lại đây ta viết mấy nét cho người!”

Thôi quán gia khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm rằng người mà viết à? Người dùng móng vuốt kê của người có thể viết được sao? Đừng nói so sánh với thư thánh của người ta, so với ta người vẫn còn kém xa.

Một bên nghĩ muốn vậy, đang muốn dùng lực cướp đoạt lại, chỉ thấy một anh tuấn tiêu sái cầm y hoa phục thiếu niên xuất hiện ở trước mặt, nhìn kỹ, người này trên người trường bào phủ màu vàng ánh đỏ, tay áo hai bên thêu rồng bay, thể là lập tức hiểu được, là đương triều Nhuệ thân vương giá lâm.

Thôi quán gia vui mừng quá đỗi, này có thể xem là cứu tinh đi. Đường Cung lúc này thấy ngoại nhân, cũng không tùy tiện thu lại sắc mặt mê tiền lúc này, nghi hoặc tiến lên.

Thôi quán gia đang muốn vì hai người giới thiệu, chợt nghe phía sau lại là một thanh âm kinh ngạc: “Di? Hạ Hầu Triễn, người hôm nay sao rảnh rồi đến nơi này của ta vậy?”

Hạ Hầu Triễn trong người đang trần trọc, thấy Quan Sơn từ trong hậu viện bước ra, thể là đi ra phía trước, còn không chờ nói chuyện, tựa cảm giác bên người một trận gió nhẹ xẹt qua, tập trung nhìn, chỉ thấy tiểu mỹ nhân lúc này còn ra tay cướp Vương hi chỉ thư pháp lúc này lại đang đứng bên cạnh Quan Sơn, ngơ ngác nhìn chính mình, không, xác thực mà nói, ánh mắt người này nhìn chăm chăm vào ngọc bội của mình.

Chỉ thấy tiểu mỹ nhân kia néo néo mình vài cái, lại dán vào bên tai Quan Sơn nói nhỏ chuyện gì đó, bởi vì thính lực Hạ Hầu Triễn rất tốt, cho nên hắn đều nghe rõ đến nhất thanh nhị sở.

“Quan Sơn, bằng không, phúc tự kia ta từ bỏ, hắc hắc, người này đến tìm người, nhất định là có gì muốn cầu người giúp đi? Người đem khối ngọc bội kia làm lễ tạ ơn được không? Khối ngọc bội kia vừa nhìn đã biết là hàng thượng đẳng”

Hạ Hầu Triễn không biết là sắc mặt mình có biến hóa gì hay không, bất quá trong lòng thật sự ngạc nhiên quá độ. Tiểu mỹ nhân này là ai a? Vừa thấy mặt liền nghĩ muốn ngọc bội của nhân gia, nga, hắn không phải nuôi tiếc gì ngọc bội, thật sự nếu Quan Sơn có thể giải quyết giúp mình nan đề này, đừng nói một khối, mười khối ngọc bội hắn cũng không để ý.

Quan Sơn sắc mặt nhưng thật ra thay đổi, khụ hai tiếng, hắn nắm lên thiếu niên đưa cho Thôi quán gia: “Người dẫn hắn đi ngọc khí khố (chắc là nơi để ngọc bội châu báu gì đó) chọn lựa, hắn muốn cái gì đều cho hắn, số lượng hạn định ở hai khối.” Nói xong dùng sức ném một cái, tiểu mỹ nhân lập tức trước mặt Hạ Hầu Triễn vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, chẳng mấy chốc dừng lại trước cửa mấy gian phòng phía trước.

Hạ Hầu Triễn còn tưởng rằng tiểu mỹ nhân sẽ quay lại báo thù, chính là không có, chỉ thấy hắn phát ra tiếng hoan hô, hướng mấy phòng kia đi nhanh qua, lại nhìn Thôi quán gia, hé ra sắc mặt như đen như than đồng, bước chân chậm như ốc sên bò, hướng mấy gian phòng kia đi tới.

Hạ Hầu Triễn cũng cố ngồi chậm rãi trong phòng uống trà, thấy ánh mắt Quan Sơn đã từ trên người mỹ nhân kia trở về, liền giữ chặt tay áo hắn vội vàng nói: “Quan Sơn, người giúp ta nghĩ một cái biện pháp, Khang Kiện đã đến kinh thành, hắn nhất định sẽ phá hư kế hoạch của ta, không được, ta không thể thất bại trong gang tấc, người xem làm sao có thể để cho hắn nhanh nhanh rời đi kinh thành.”

“Nga? Khang Kiện đến đây? Đến lúc nào? Gia khảo này, đến đây cũng không tìm ta.” Quan Sơn nghe thấy bạn tốt lại đây, đầu tiên là vẻ mặt kinh hãi, tiếp theo mới nhớ tới có gì đó không thích hợp, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Triễn: “Nga, tiểu vương gia, Khang Kiện đến kinh thành, có thể khiến cho người thất bại trong gang tấc sao? Ngô, ta cũng không cho rằng hắn là hiệp khách trên đường đi gặp bất bình rút đao tương trợ a.”

Hạ Hầu Triễn thở dài, lắc đầu nói: “Quan Sơn, ta hiện tại không có tâm tư đùa giỡn với người, đừng nói cho ta người không Khang Viễn cùng Khang Kiện có quan hệ như thế nào, bọn họ là anh em bà con a, Viễn phụ thân, Khang tướng quốc, chính là Khang Kiện biểu thúc. Đêm qua ta lo lắng, liền đi thiên lao, kết quả ta dám khẳng định, Khang Kiện đã đến đó, nhưng không biết vì sao, lúc ta vào, lại không thấy hắn, ta hoài nghi bên người hắn cũng có cao nhân, chính là giống người có thể thi triển loại pháp thuật này.....”

Hạ Hầu Triễn một lời chưa xong, sắc mặt Quan Sơn đều thay đổi, tái nhợt nói: “Xong rồi xong rồi, Khang Viễn dĩ nhiên là Khang Kiện biểu ca? Ta..... Ta thế nhưng đem biểu ca hắn bán cho người, xong rồi, này nếu làm cho Khang Kiện biết, hắn sẽ đánh sập cửa nhà ta. Trời ạ, người còn nói bên người hắn có cao nhân, kia chuyện Khang Viễn bị *** mộng, hắn cũng nhất định đã biết, xong rồi, lần này chính là xong đời, Khang Kiện hẳn hội bóp chết ta.....”

Quan Sơn nói tới đây, liền đem Hạ Hầu Triễn lôi ra bên ngoài, một bên nói: “Không được tiểu Vương gia, ta không thể thu lưu người, ta muốn cùng Đường Cung chạy nhanh tìm một địa phương tránh né một chút.....” * thật là mất hết cả hình tượng (=3=)/*

Hạ Hầu Triễn chưa từ bỏ ý định, một bên bị lôi ra ngoài một bên hét lớn: “Uy, Quan Sơn, người làm gì mà phải sợ Khang Kiện? Hắn vô công tuy rằng lợi hại, nhưng có thể đã thương người sao?”

“Này không phải vấn đề có bị thương hay không, mà chính là ta đã làm một việc trái với lương tâm a, tiểu Vương gia, người còn không hiểu sao? Lúc này ta cũng không có mặt mũi gặp Khang Kiện, tóm lại cái gì cũng đừng nói nữa, ta lần này xem như bị người hại thê thảm a tiểu vương gia.”

Quan Sơn nói xong, Hạ Hầu Triễn đã muốn bị đẩy đến đại môn, thế là không nói hai lời, đem đại môn đóng cửa, chính mình trở về cùng Đường Cung thương lượng phải đi đâu để tránh nạn.

Hạ Hầu Triễn vô công mà phản, trở lại trong phủ, tâm tình càng thêm phiền muộn, nghĩ đến chuyện tình của mình cùng Khang Viễn lại không suôn sẻ, một lòng bị đè nén thống khổ giống như muốn phát nổ.

Đúng lúc này, chợt nghe bọn hạ nhân đến bẩm báo nói Khang Kiện tới. Nhuệ tiểu vương gia lập tức nhảy dựng lên, Nghĩ đây là lai giả bất thiện* a, ta thật muốn nhìn, Khang Kiện người muốn dùng thủ đoạn nào buộc ta buông tha cho Viễn, nói lắm bầm, người chính là giết ta cũng làm không được.

Nhưng thật ngoài suy đoán của Hạ Hầu Triễn, Khang Kiện cùng con thỏ tinh Cự Nguyệt sau khi đi vào, thế nhưng lại không có dùng bất cứ thủ đoạn nào bức bách hắn buông tha cho Khang Viễn, ngược lại để lộ ra nguyện ý chu toàn chuyện tình hắn cùng Khang Viễn. Cái này làm Hạ Hầu Triễn thật đúng là mừng rỡ, quá mức kinh hãi, cũng đã quên gắng hỏi là chuyện gì đã làm Khang Kiện thay đổi chủ ý.

Mãi cho đến Khang Kiện cùng thiếu niên kia đi không thấy bóng dáng, Hạ Hầu Triễn lúc này mới trở về, ở trong phòng thất thần nửa ngày, mới đột nhiên đứng lên, cầm lấy bút trên giấy xoa xoa viết tên mười mấy loại thức ăn, kêu lên: “Người tới, đem tờ giấy này đến phòng bếp, nói cho bọn họ là ta dụng tâm làm, bốn vương buổi tối muốn dùng.”

Nguyên ương tiếp nhận tờ giấy nhìn nhìn, nguyên lai mặt trên có chút thuốc bổ cần đun thời gian rất lâu, liền biết chủ tử muốn làm gì, vội vàng đến phòng bếp phân phó.

Nơi này Hạ Hầu Triễn đứng ngồi không yên đợi cho đến khi chạng vạng, cuối cùng trừu phòng đều chuẩn bị tốt, hắn mới đưa tất cả đồ ăn phân ra thành hai cái đại thực hộp, cùng Kim Quý một người mang một cái đi vào thiên lao.

Mới vừa phân phó xong cai ngục, thánh chỉ hoàng cung bên kia đã tới, làm cho Hạ Hầu Triễn lập tức đi diện thánh giá, bởi vậy hắn rửa mặt chải đầu thay quần áo hậu, liền trực tiếp tiến cung.

Từ trong hoàng cung đi ra, Hạ Hầu Triễn có chút mờ mịt nhìn phía trước, ngay tại vừa rồi, hắn bị hai đạo tình thiên phích lịch đã kích (sấm sét giữa trời quang).

Hoàng hậu tương lai thế nhưng lại chính là một con bò tinh, hoàng huynh thực nghiêm túc nói cho hần chính mình cùng ngư ngư lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa bảo chính mình nghiêm khắc bảo thủ bí mật.

Được rồi, bò tinh liền bò tinh đi, này cũng không liên quan đến chuyện của hần, dù sao hoàng huynh thoát nhìn tinh thần cũng tốt, cũng không phải bộ dáng bị hấp thụ tinh khí.

Làm cho hần khiếp sợ chính là một chuyện khác, ngay lúc hần biết được thân phận đích thực chị dâu hần chính là Ngư Ngư, lại bị báo cho biết thiếu niên bên người Khang Kiện, lại chính là một con thỏ tinh.

(*) lai giả bất thiện, thiện giả bất lai: người tốt thì không đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì...

End 18

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Hạ Hầu Triển day day trán, hần hiện tại đã rõ Khang Kiện buổi tối hôm đó vì sao lại có thể không cánh mà bay.

Có con thỏ tinh hỗ trợ, chính mình thật sự có thể như ý như nguyện sao? Còn con thỏ tinh kia, hần thật sự có tài năng có thể làm cho Viễn sau khi giả cho mình còn cam tâm tình nguyện yêu thương chính mình?

Hạ Hầu Triển nghĩ đến đây, không khỏi thở dài, hần đối con thỏ tinh Cự Nguyệt cũng không tin tưởng lắm, thời điểm biết bọn họ có ý muốn duy trì Khang Viễn giả cho mình, đích xác thực vui sướng. Nhưng chính là như vậy, vinh viễn cũng không thấy đủ, sau khi hôn sự định ra, còn không đến hai ngày, hần đã bắt đầu có lòng tham muốn chiếm được tình yêu của Khang Viễn.

Lại thở dài, hần chậm rãi hướng phía trước bước đi, tuy rằng đối Cự Nguyệt không tin tưởng, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại ẩn một tia chờ mong.

Không thể phủ nhận, kiên định sẽ chiếm được chân thành, đích thật là danh ngôn thiên cổ. Như vậy nếu mình dựa theo như lời con thỏ tinh thay đổi sách lược, Viễn, y thật sự sẽ có ngày yêu ta sao?

Mà ở thiên lao bên này, Khang Viễn cũng là đứng ngồi không yên, mắt thấy trời muốn tối, y trông mong Khang Kiện đêm nay có thể lại đây, lại sợ hải biểu đệ không đến, trong lúc ngủ mơ vẫn phải chịu Hạ Hầu Triển đùa bỡn. Mắt cá chân y vẫn đang mang vòng, không có biện pháp ở trong phòng giam đi qua đi lại, bởi vậy đi chưa được mấy bước liền lại ngồi ở trên giường.

Vừa mới ngồi xuống, chợt nghe hành lang vang lên tiếng bước chân. Khang Viễn trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ biểu đệ quả nhiên đến đây, tiểu vương gia nằm mơ cũng không nghĩ đến hần sẽ trở lại lần thứ hai, chiều này thật sự là cao minh.

Bởi vì nhận định người tới là Khang Kiện, cho nên Khang Viễn trên mặt tràn đầy thư thái tươi cười. Y đứng lên chờ nghênh đón biểu đệ chính mình, đi rồi cuộc không ngờ được, người đẩy cửa vào lại là Nhuệ tiểu vương gia Hạ Hầu Triển.

Khang Viễn tươi cười lập tức cứng ở trên mặt, mà Hạ Hầu Triển thân hình cũng dừng ở nơi đó.

Có bao nhiêu lâu không thấy được nụ cười tươi đẹp như thế? Thoải mái làm cho người ta tựa hồ có thể mọc cánh, bay lên trên mây. Trong trí nhớ, chỉ có lần đầu tiên, Viễn cười như thế đưa hà bao kia tới trong tay mình, sau đó, cho dù lúc y vẫn chưa biết tâm tư của mình, y cũng không có lộ ra nụ cười như vậy bao giờ.

Chính là thực đáng tiếc, này tươi cười bất quá là phù dung sớm nở tối tàn, nháy mắt liền điêu linh. Hạ Hầu Triển rõ ràng chính mình ở trong lòng Khang Viễn cùng ma quỷ không khác gì nhau cho nên đương nhiên sẽ không tự mình đa tình cho rằng tươi cười này là vì chính mình nở rộ.

“Viễn, Khang Kiện đêm nay sẽ không đến đây.” Hạ Hầu Triển đi đến bên cạnh bàn, khẩu khí có chút chua xót, hắn đem thực hạp yên lặng để lên bàn: “Người không lâu sau khi sẽ đi ra ngoài, hoàn cảnh nơi này vẫn là không tốt, cho nên trước khi người đi, ta tính lại đây cùng với người ăn cơm.”

“Ra..... Đi ra ngoài?” Đã hạ quyết định là sẽ không cùng hỗn đản này nói một câu nào, nhưng khi nghe đến tin tức này cũng nhin không được lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, đi ra ngoài, rồi đi nơi này, trả lại cho người tự do, thật tốt, có phải hay không?” Hạ Hầu Triển mỉm cười nhìn Khang Viễn, đưa cho y một đôi dưa: “Muốn biết làm sao như vậy? Không quan hệ, theo giúp ta ăn xong bữa cơm này, ăn xong rồi ta liền cái gì cũng đều nói cho người.”

Hắc hắc, hiện tại xem ra, cùng Viễn thành thân hẳn là là kết cục đã định, cái khác, chính là nghĩ biện pháp ở trước khi thành thân hảo hảo bồi dưỡng, bồi dưỡng cảm tình.

Khang Viễn có chút hoài nghi nhìn Hạ Hầu Triển, nhưng cuối cùng vẫn là chậm ngời xuống bên cạnh bàn, nghĩ thầm rằng gia hỏa này nói chính là thật vậy chăng? Như vậy tử cục, phải làm sao mới có thể bỏ? Chẳng lẽ biểu đệ thật sự thần thông quảng đại, tìm được chứng cứ chứng minh mình vô tội? Vẫn là nói, biểu đệ đi đến chỗ hoàng thượng cáo trạng.

“Đến, người ném thử chút canh gà này, dùng ba con ô kê nấu một buổi trưa, mới được một tiểu chung thang như thế này, người thân mình mấy ngày nay hư nhược lợi hại, dùng này rất bổ.” Hạ Hầu Triển ân cần cấp Khang Viễn đem canh gà múc đi ra, động tác thật cẩn thận, sợ làm rơi ra một giọt.

Khang Viễn vô lực trừng hắn, nghĩ thầm rằng ta thân mình hư nhược lợi hại là ai tạo thành, thế nhưng còn có mặt mũi nói.

Hạ Hầu Triển vừa nhắc đầu, liền thấy biểu tình này của y, trong lòng tràn đầy nhu tình, nhin không được nói: “Cư Nguyệt kia nói rất đúng, nếu ta thật sự tiếp tục sai lầm, rốt cuộc cũng không có khả năng hạnh phúc. May mắn..... May mắn chưa đến mức sai không có thuốc chữa đã gặp được hắn.”

Khang Viễn không hiểu ra sao, rất muốn hỏi một chút Cư Nguyệt là ai, bất quá trong lòng vẫn là hận Hạ Hầu Triển, không nghĩ mở miệng cùng hắn nói chuyện, cho nên rốt cuộc nhin đi xuống.

Nhưng Hạ Hầu Triển lại tựa hồ nhìn thấu tâm tư của y, mỉm cười nói: “Cư Nguyệt chính là thiếu niên bên người biểu đệ người, hắn là một người rất thú vị, mới cùng biểu đệ của người đến trong phủ của ta, liền nhin chăm chăm vào nha hoàn trong phủ ta, nước miếng đều chảy ra Nga, vẫn là ăn cơm trước đi.”

Khang Viễn bất mãn trừng mắt liếc nhin Hạ Hầu Triển một cái, trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ hỗn đản này là cố ý nói tới đây dừng lại, hẳn chính là nghĩ muốn chọc tức ta. Cổ tình còn không đáp lại, nếu không phải hẳn thấy có thể cùng mình nói chuyện, nên càng được một tác lại muốn tiến một thước.

Nghĩ đến đây, liền cảm thấy được Hạ Hầu Triển càng ngày càng dựa sát và người, thế là Khang Viễn vội vàng xê dịch một chút khoảng cách ra khỏi Hạ Hầu Triển, tiếp theo phần hận gấp một khối đường thối ngư* bỏ vào trong miệng, nếu nhất định phải cơm nước xong mới có thể biết được đáp án, vậy nên nhanh nhanh ăn đi.

Hạ Hầu Triển ôn nhu nhin Khang Viễn ăn luôn khối ngư kia, rồi mới đem canh gà múc đến cho hắn, khẽ cười nói: “Ăn chậm một chút, sợ có thể bị phỏng, ta là đặt nó ở trong lòng ngực dùng nội công để giữ ấm, bằng không sẽ nguội, ăn không tốt.”

Khang Viễn ánh mắt chợt lóe, nhin về phía Hạ Hầu Triển, đã thấy hắn biểu tình ôn nhu, cùng gương mặt âm ngoan ban đêm mấy ngày hôm trước bức mình giao hoàn toàn bất đồng, hơn nữa ánh mắt hắn trong suốt, không có nửa điểm giả dối, có thể thấy được này lí do này không phải cố ý nói để khiến mình cảm động.

Một chung canh gà cũng lo lắng chu toàn như vậy, Khang Viễn tự hỏi chính mình có làm được như vậy không. Hạ Hầu Triển nếu là yêu thượng một cái nữ tử, nàng kia nhất định chính là nữ nhân tối hạnh phúc trên đời này, nhưng mà vì sao, vì sao hắn lại dành phần nhu tình này cho chính mình, chính mình là nam nhân, không có khả năng nhận phần cảm tình này của hắn, cho dù có nhiệt tình săn sóc, đối chính mình cũng là vô dụng a.

“Người..... Người không ăn sao? Lúc này hẳn là nên ăn cơm chiều đi?” Trời đất chứng giám, Khang Viễn nói lời này, cũng không phải là vì quan tâm Hạ Hầu Triển, mà là đơn thuần muốn cho hắn ngồi xa chính mình một chút thôi.

Nhưng không ngờ Hạ Hầu Triển hiểu sai ý, còn tưởng rằng y thật là quan tâm chính mình, vui mừng quá đổi, nước mắt đều nhanh muốn rơi xuống, sau một lúc lâu mới gật gật đầu:“Hảo, ta cũng ăn, Viễn, chúng ta cùng nhau ăn, ta còn chưa có cùng người cùng nhau ăn cơm đâu.” Nói xong liền chuyển sang ngồi đối diện Khang Viễn.

Khang Viễn nhẹ nhàng thở ra, canh gà trong miệng cuối cùng cũng có hương vị, trước đó Hạ Hầu Triển ngồi ở bên người, ăn cái gì đều là không tư vị.

Tinh tế nhất phẩm, đừng nói, này canh gà thật đúng là thâm thúy mỹ vị, đừng nói ở trong ngục, chính là ở bên ngoài, cũng không uống được canh gà mỹ vị như thế.(dạ vâng, chỉ có một mình a hưởng thụ, có ai đk đâu)

Nội tâm chợt buông lỏng, lúc này mới thấy rõ thức ăn trên bàn này, Khang Viễn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn về phía Hạ Hầu Triển, nhin không được thất thanh hỏi:“Người..... Người làm sao biết? Người là sao biết rõ những thức ăn này?”

Đúng vậy, cái này đều là đồ ăn Khang Viễn thích ăn nhất, chẳng qua y ngày thường cũng không kiêng ăn, cho nên mặc dù liền ngay cả phụ mẫu, cũng không biết y thích ăn món gì.

“Lúc người ăn cơm, chỉ cần ở trên bàn có mấy món này, sẽ ăn nhiều hơn một chút.” Hạ Hầu Triển mỉm cười, cũng không cảm thấy được chuyện này có gì ngạc nhiên:“Viễn, ta yêu người năm năm, nhìn người năm năm, động tác nào lơ đãng, đều ghi tạc trong lòng ta, chỉ tiếc người cứ trốn ta, nếu không thức ăn hôm nay hẳn là còn có thể nhiều hơn nữa.”

Khang Viễn không nói chữ nào, gục đầu xuống tiếp tục ăn cơm, nghe Hạ Hầu Triển nói như vậy đương nhiên đã kể rõ hẳn mãnh liệt cảm tình, trong lòng này hận bỗng nhiên liền đều hóa thành cảm giác vô lực. Y biết chính mình không có vì như vậy đã bị cảm động, liền yêu thương Hạ Hầu Triển, nhưng là..... Nhưng là phải làm sao hóa giải được tình yêu mãnh liệt hư vậy, y thật sự không biết.

(*) đường thố ngư: cá sốt chua ngọt (ta chỉ thích sườn xào chua ngọt thôi, hok hảo ăn cá)

End 19

20. Chương 20

Cùng đại đa số hài tử giống nhau, Hạ Hầu Triển không thích ăn cà rốt, thức ăn phàm là có cà rốt, hẳn đều lấy ra hết. Khang Viễn lúc đầu còn hạ quyết tâm không chịu mở miệng, nhưng về sau càng nhìn không được, liền khụ một tiếng nói:“Dem cà rốt ăn đi, kiêng ăn không phải hảo hài tử.”

Hạ Hầu Triển nhin không được bật cười, lắc đầu nói:“Viễn, ta đã là nam nhân, không phải đứa nhỏ, người sao lại coi ta như hài tử.” Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Khang Viễn:“Ân, như vậy đi, người nếu nói người là vì quan tâm ta, ta liền đem số cà rốt này ăn hết, được không?”

“Người thích ăn hay không, chết đói cũng không phải chuyện của ta.” Khang Viễn oán hận trừng mắt liếc Hạ Hầu Triển một cái, cầm lấy bát cơm xối tung cơm lên, đường đường tướng quốc công tử, vẫn chưa từng có hành động thô lỗ như lúc này. Nhưng động tác này trong mắt Hạ Hầu Triển xem, lại chỉ cảm thấy có một loại đáng yêu nói không ra lời.

Dùng thiện xong, Hạ Hầu Triển qua đêm ngay tại trong phòng giam, hắn xem Khang Viễn vẫn là có chút sợ hãi, liền tiến lên ủng trụ hắn, nhẹ giọng nói:“Người yên tâm, ta sẽ không tái bức bách người, chính là muốn cùng người ngủ mà thôi, Viễn, ta đã năm năm tương tư đau khổ, người đừng ngay cả yêu cầu như vậy cũng cự tuyệt.”

Khang Viễn cứng lại, lời này trong đó tràn ngập chua xót bất đắc dĩ, khổ đến ngay cả y muốn nói một câu “Xứng đáng” đều không thể thốt ra, cuối cùng đành phải hít một tiếng, đi đến trên giường nằm xuống, đối Hạ Hầu Triển nói: “Tốt lắm, hiện tại ngươi nên nói cho ta biết, chuyện của biểu đệ ta cùng thiếu niên kia rốt cuộc là như thế nào?”

“Bọn họ tốt lắm, thiếu niên bên người biểu đệ ngươi rất hay, đặc biệt thích mỹ nữ nhân, bắt quá xem ra, biểu đệ ngươi đối hắn rất có tình ý, hắn cũng không phải đối với biểu đệ ngươi không có tình ý, ha ha, bọn họ hai người, hội thực hạnh phúc. Cho nên Viễn, ngươi không cần lo lắng cho bọn họ.”

Khang Viễn trong lòng nói ta không lo lắng bọn họ, quan hệ của bọn họ ta đã muốn đoán ra, chỉ cần là lưỡng tình tương duyệt, ta còn lo lắng gì? Ta hiện tại lo lắng cho chính mình, thiếu niên kia vì sao lại đến chỗ của ngươi, sẽ không là muốn bảo hộ lột da đi?

Bất quá những lời này y đương nhiên không có khả năng nói ra. Hạ Hầu Triển nhìn y một cái, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, ta hiện tại không thể đem chuyện đó nói cho ngươi, nếu không ngươi sẽ không chịu cùng ta hảo hảo ăn cơm hảo hảo ngủ, ân, ta quyết định, ta muốn qua vài ngày sẽ đem sự tình cùng ngươi nói hết, như vậy ngươi có thể..... Ôi.....” Cuối câu là tiếng kêu thảm thiết, là bởi vì Khang Viễn thật sự nhịn không được, một cước đạp hắn xuống mặt đất. (mấy tên iu có phát hiện Viễn ca càng ngày càng bạo nực hok??? Triển ca đã chính thức gia nhập hội SoVo ùi, yeah... chúc mừng)

“Như vậy ngươi có thể làm cho ta bồi ở bên cạnh ngươi cùng nhau ăn cơm.” Hạ Hầu Triển té trên mặt đất, lại vẫn là kiên trì đem lời mình muốn nói nói ra cho xong.

Hắn thập phần vui vẻ, hắn hiện tại sợ nhất chính là Viễn đối chính mình làm gì cũng không có phản ứng, giống như một cái xác không hồn chân chính không có cảm xúc, hiện tại nhìn y có phản ứng như vậy, cho dù là đánh chửi chính mình, là hận chính mình, cũng đều làm cho hắn cảm thấy một loại cảm giác thỏa mãn hạnh phúc.

Hạ Hầu Triển đang mừng chính mình không thể cứu chữa, cũng thật may mắn, may mắn Khang Kiện cùng Cư Nguyệt có thể làm cho chính mình thanh tỉnh.

Một lần nữa quay về nằm trên giường, ôm trụ Khang Viễn, cảm giác được thân mình y khẽ từ chối vài cái liền buông tha, trong lòng tràn ngập ấm áp, thầm nghĩ Viễn thật ra là người dễ mềm lòng, tuy rằng tính tình ôn nhu, nhưng một chút cũng không yếu đuối, may mắn..... May mắn y không có cam chịu, chỉ cần ta sau này hảo hảo đối xử với y, sớm hay muộn có thể cảm nhận được thành ý của ta, nói không chừng còn có thể đáp lại.

Tuy đêm nay không có làm mộng, nhưng thể xác và tinh thần trước nay chưa bao giờ thư sướng như thế. Sáng sớm hôm sau khi thức dậy, cùng Khang Viễn sơ tẩy chải đầu xong, Kim Quý liền đưa bữa sáng đến, Khang Viễn thấy tiểu Vương gia không có ý tứ muốn rời đi, thật sự nhịn không được, làm bộ không thèm để ý hỏi: “Ngươi là thân vương, chẳng lẽ không phải vào triều ư?”

Hạ Hầu Triển lúc này mới nhớ tới chuyện phải vào triều, đêm qua có thể cùng người âu yếm ôm nhau mà ngủ, sáng sớm trên giường còn có thể nhìn thấy bộ dạng y lúc mới tỉnh ngủ, linh hồn nhỏ bé của hắn đều nhanh nhanh bị cướp mất, làm sao còn để tâm đến chuyện phải vào triều sớm.

Nhíu mày, kêu Kim Quý đến nói: “Hoàng thượng nếu phái người đến phủ hỏi thăm, ngươi liền nói ta bị cảm phong hàn, ở nhà nằm vài ngày tĩnh dưỡng, dù sao cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

Kim Quý khó xử: “Tiểu Vương gia, hoàng thượng luôn luôn yêu thương ngươi, vạn nhất nghe nói ngươi bị bệnh, tự mình đến thăm bệnh thì phải làm sao? Thuộc hạ phải trực tiếp dẫn hoàng thượng đến đại lao sao?”

Hạ Hầu Triển phun ra một ngụm đấm tâm sáng, tức giận đến chỉ vào Kim Quý thấp giọng kêu lên: “Ngươi ngu ngốc hay sao? Dẫn hắn đến thiên lao làm gì? Xem ta ở trong này sống chết không chịu buông tha sao? Chờ hắn đến mắng ta sao? Không có việc gì, ngươi phải đi xin phép, hắn hiện tại bị chẹn đầu mê đặc thần hồn điên đảo, không có thời gian quan tâm đệ đệ.”

Kim quý thừa dịp đáp ứng liền lui xuống đi. Khang Viễn ở trong này lại nhịn nửa ngày, vẫn là nhịn không được hỏi: “tẩu tử? Ai là tẩu tử? Hoàng thượng lại tuyển tú nữ sao?”

Hạ Hầu Triển biết Khang Viễn văn nhân coi trọng lễ giáo như vậy sẽ không đồng ý tình yêu của Hạ Hầu Hiên cùng một cái thái giám. Nhún nhún vai: “Ân, không phải tú nữ được tuyển, mà là một thái giám, lớn lên khuynh quốc khuynh thành không cần phải nói, tính tình cũng tốt lắm, nga, không phải ôn nhuận như nước giống người, là..... Là một loại khác, dù sao..... Dù sao không nói, chờ sau này tự nhiên ta sẽ dẫn người đi gặp họ.”

“Kia vẫn là quên đi.” Khang Viễn nghe được lời này tâm cảm thấy không được tự nhiên, nghe sao cũng giống như muốn đi báỉ kiến cha mẹ chồng. Không để ý tới Hạ Hầu Triển, cố gắng ăn xong điểm tâm, hai người cứ thế ngồi, không nói lời nào với nhau.

Nghĩ muốn cũng biết, đối diện với loại công phu này, Khang Viễn là hoàn toàn không có lực chống đỡ, nháy mắt đã bại trận, nghĩ muốn tìm cách đuổi hạ hầu Triển rời đi, hốt nhiên kia lại cố tình mặt dày như da trâu (nhục chưa cái này gọi là độp giai hok bằng chai mẹt), cố bám không chịu buông ra, Khang Viễn mỗi ngày không được tự nhiên như thế nào cũng có thể nghĩ được.

Như thế liên tiếp ba ngày, Hạ Hầu Triển mỗi ngày đều cùng Khang Viễn đánh vào nhau, mỗi ngày nhìn y hoặc bắt đắ dĩ hoặc phát hỏa hoặc không nhìn chờ các loại biểu tình biến hóa, trong lòng thật sự là thích, hận không thể hai người ngay tại nơi này cứ thế cho đến hết đời.

Bất quá hẳn là nghĩ như vậy, hoàng huynh của hắn lại không nghĩ như vậy. Ngày hôm sau khi Khang Kiện tìm tới cửa Nhuệ vương phủ, đối mặt bạn tốt, Hạ hầu Hiên không thể không chột dạ. Hẳn cái kia đệ đệ bị tình yêu che khuất ánh mắt, trừ bỏ Khang Viễn cái gì cũng nhìn không tới, cùng Khang Kiện bất đồng. Hạ Hầu Hiên dám thề, sau một phen dương đông kích tây này, trong lòng đã muốn có quá mức.

May mắn chính là, bạn tốt thế nhưng không có tới đánh mình. Hạ Hầu Hiên vốn đã muốn chuẩn bị tốt. Mặc kệ như thế nào, chuyện này là đệ đệ không đúng, là chính mình không đúng, cho dù Khang Kiện có đánh, hẳn cũng không có lý do đi oán giận, với lại, hẳn còn nói riêng cho ngư ngư, đến lúc đó cũng đừng vội ra tay giúp, chính mình bị đánh cũng đáng a.

Lại không dự đoán được, sau ngày đó Khang Kiện thế nhưng không hề đề cập tới, hơn nữa cũng không có bộ dáng nổi giận giống trong tưởng tượng của hắn xuất hiện, hẳn chính là lên tiếng muốn cải củ Ngọc Sơn tiến cống.

Lương tâm lên tiếng, lúc này Khang Kiện đừng nói là cây cải củ, cho dù là tiên đan, chỉ cần Hạ Hầu Hiên có, đều có thể không chút khách khí toàn bộ tổng xuất đi. Cố tình hẳn muốn chính là cây cải củ, cái loại cây cải củ này Ngư Ngư cũng là thực thích ăn.

Cho nên Hạ Hầu Hiên từ chối trong chốc lát, quyết định hay là đem ba cây củ cải an ủi Khang Kiện một chút, không ngờ vừa dứt lời, phía sau Ngư Ngư liền mỉm cười nói: “Hạ Hầu Hiên, không cần keo kiệt như vậy, mấy cái cây cải củ mà thôi, người liền đem hơn mười cái cây cải củ kia đều cho Khang công tử đi.”

Hạ Hầu Hiên kinh ngạc quay đầu lại nhìn thoáng qua Ngư Ngư, đã thấy hắn nhìn Khang Kiện mỉm cười, làm tử hoàng đế tâm lý bất an, thầm nghĩ vì sao? Chẳng lẽ bộ dáng ta kém hơn Khang Kiện (aka tự kỉ)? Lại nhìn lão hữu, cũng chỉ cảm thấy được chướng mắt, nghĩ thầm rằng người nên nhanh nhanh cáo lui đi, ta đem cây cải củ đều cho người được không?

Lại không biết Khang Kiện trong lòng cũng gấp rút muốn trở về với Cư Nguyệt, vừa nghe nói cây cải củ sẽ đưa đến quý phủ chính mình, lúc này trên mặt liền cười như tâm hoa nở phồng, đứng lên cáo lui nói: “Ta đây trở về phủ chờ cây cải củ của hoàng thượng, nói chuyện có thể coi là ghi sổ nga.” Thời điểm đi tới cửa, lại trạm định rồi nói: “Còn có chuyện tình biểu ca ta, sau này sẽ thỉnh hoàng thượng lo lắng nhiều hơn.”

Lời này thực rõ ràng chính là nhất ngữ hai nghĩa (một lời 2 ý), Hạ Hầu Hiên một trận chột dạ, quay đầu lại đối Ngư Ngư phiền não nói: “Thật sự là không có biện pháp a, chuyện này vẫn là tùy Triển nhi, trăm tin tưởng, hẳn sẽ không bỏ qua hung thủ chân chính. Đúng rồi Ngư Ngư, người vừa rồi vì sao muốn đem cây cải củ đều cho Khang Kiện a, người rõ ràng thích ăn như vậy.”

Ngư ngư hơi hơi thùy mắt, nhẹ giọng nói: “Trên người Khang Kiện, có hơi thở ta quen thuộc. Hạ Hầu Hiên, không quan hệ, cây cải củ kia người đều cho hắn đi, người kia ở bên người hắn, nhất định so với ta còn thích cây cải củ hơn.” Hẳn nói xong liền xoay người sang chỗ khác, không chịu làm cho Hạ Hầu Hiên nhìn đến thủy khí trong mắt chính mình.

Thật tốt, trừ bỏ Quan Sơn ở ngoài, chính mình lại gặp được một cái bạn yêu người yêu, Khang Kiện này cũng tốt, khôn khéo ổn trọng, tối trọng yếu là, xem ra hẳn thực yêu con thỏ tinh, cây cải củ này, là vì thỏ yêu đi? Làm khó hẳn một đại phú thương, thế nhưng sẽ vì người yêu thích ăn mấy cái cây cải củ lo lắng.

Ngưu Ngưu trong lòng an ủi, nhưng hẳn không có nói cho Hạ Hầu Hiên chính mình vui vẻ đích thực nguyên nhân, bất quá Hạ Hầu Hiên cũng không phải gốc tử, loại chuyện này, chỉ cần thoáng cân nhắc một chút liền có thể biết, nếu ngưu ngưu không muốn nói, hẳn cũng vui vẻ coi như không biết.

Chỉ chớp mắt, chính là năm ngày trôi qua, một ngày này hạ lâm triều, Hạ Hầu Hiên sai người kêu Kim Quý tuyên đến thiên điện, đầu tiên là chú mục nhìn hẳn một lúc lâu, thẳng đến lúc Kim Quý chợt dạ cúi đầu, hẳn mới cười lạnh một tiếng nói:“Chủ tử các người phong hàn đã đỡ chưa?”

mấy ngày nay nhà ta hok có mạng, chẳng làm được gì, ta lại mới chuyển nhà nữa nên cũng lu bu quá, post tạm cho mấy tênh iu đọc đỡ buồn...

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Năm ngày liền, chính là Kim Quý thay Hạ Hầu Triển cáo bệnh, lúc này nghe thấy Hạ Hầu Hiên hỏi, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, thậm chí nói chủ tử a, người chính là hại chết ta. Còn có Sơ tổng quản cáo già, này nếu là hoàng thượng khen thưởng, người có chết cũng lết đến đây, hiện giờ biết là chuyện không hay ho gì, liền đều đổ lên trên đầu ta.

Trên mặt cũng không dám lộ ra một tia manh mối, xoay người cung kính nói:“Hồi hoàng thượng, chủ tử..... Đại khái đã tốt lắm.....”

Không đợi nói xong, Hạ Hầu Hiên liền phát tay nói:“Được rồi được rồi, các người đi lừa người khác còn có thể, lại dám lừa cả trẫm, người đối với chủ tử người nhưng thật ra rất trung thành, không tiếc trên lưng mang tội danh khi quân.” Hẳn thấy Kim Quý sợ tới mức rầm một tiếng quỳ xuống, không khỏi buồn cười nói:“Người sợ cái gì, trẫm cũng không phải không phân biệt được người tốt kẻ xấu, chuyện này là tiểu Triển bức người làm, không liên can gì đến người.”

Kim Quý một đầu mồ hôi lạnh, tâm nói hoàng thượng a, ta gọi người là tổ tông được không? Người cần gì phải nói thẳng, đe dọa một tiểu thị vệ như ta người có mặt mặt không a.

Nghĩ đến đây, liền nghe Hạ Hầu Hiên chậm rãi nói:“Người đi thiên lao một chuyến đi, nói cho chủ tử các người, trong lao ngục chung quy cũng là không thoải mái, kêu hẳn về nhà đi. Mặt khác, Khang Viễn trẫm cũng xử vô tội phóng thích, người kêu hẳn đem chân chính hung thủ giao cho hình bộ xử lý, hừ, chuyện này hẳn làm cũng không đúng, trẫm không phải không truy cứu hẳn, để cho chính hẳn về nhà trước diện bích tư quá.”*úp mặt *chu mõng* dzô tường*

Kim Quý liền cảm thấy được cổ hơi ngứa, nghĩ thầm thật sự là quân uy khó dò, nguyên lai hoàng thượng sớm đã biết, chắc chắn, hai huynh đệ này, cũng thật là khó hầu hạ a. Một bên nghĩ, liền chạy nhanh về lao lý, lặng lẽ thuật lại lời nói của Hạ Hầu Triển.

Hạ Hầu Triển không tha nhìn Khang Viễn, thật sự là một chút cũng không nghĩ muốn rời đi y, nhưng nghĩ lại người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, có thể được cả ngày dính vào cùng nhau cũng tạo điều kiện cho tình yêu phát triển, ta càng không thể làm cho Viễn xem nhẹ, cho rằng ta chỉ là một phế nhân Vương gia chỉ thích oa ở bên người người yêu, dù sao cũng phải hăng hái, hiện ra khí khái nam nhi bảy thước, có lẽ còn có thể giành được ái mộ của y, bởi vậy, cũng chỉ để Kim Quý thu thập đồ vật này nọ, chuẩn bị đi ra ngoài.

Khang Viễn vừa thấy còn có chút lo lắng, mắt thấy hẳn đi tới cửa, cuối cùng cố không rùng mình, kéo lấy hẳn hỏi:“Chậm đã, người..... Người cho tới hôm nay còn không có nói cho ta biết, biểu đệ cùng thiếu niên bên người hẳn..... Không nói cho ta biết..... tin tức của bọn họ đâu.” Nói tới đây, bỗng nhiên không tìm được từ ngữ nên âm thanh dần nhỏ lại, nhưng cũng truyền vào lỗ tai Hạ Hầu Triển một cách rõ ràng.

Hơi hơi cười, nhớ tới mấy ngày nay, hay dùng lý do này bức Khang Viễn ở bên mình, cho tới bây giờ, hẳn là nên nói cho y. Thế là xoay người, ở trên tay Khang Viễn vỗ nhẹ một cái, thấy biểu y hốt hoảng lùi về sau, tiểu Vương gia trong lòng lại tồn một chút oán khí, không có hảo ý cười nói: “Viễn, hoàng huynh chờ một chút sẽ hạ chỉ, đem người vô tội phóng thích, hai hung thủ chân chính, ta cũng sẽ chuyển giao hình bộ xử lý.”

Hắn thấy Khang Viễn vẫn là vẻ mặt khó hiểu, không khỏi ảm đạm nói: “Viễn, ngươi còn không hiểu? Chuyện của ngươi ta thật sự xin lỗi, này hết thấy, đều là ta hãm hại ngươi. Mà hai hung thủ thật sự, vẫn bị ta giấu ở một chỗ, ta tính toán đợi ngày ngươi bị xử trảm, ở pháp trường treo đầu dê bán thịt chó, từ nay về sau, không còn ai biết ngươi sống thêm trên đời, như vậy, ngươi vĩnh viễn chỉ có thể là người của ta.”

Khang Viễn nghe xong cả người mồ hôi lạnh, chuyện này y đã muốn đoán được vài phần, nhưng là hôm nay nghe Hạ Hầu Triển tự mình nói ra, vẫn là cảm thấy được có vài phần chua xót. Thân mình đỡ đỡ đứng thẳng bất động một lúc lâu, rồi mới lạnh lùng nói: “Vậy ngươi vì sao lại cải biến chủ ý? Lại không nghĩ dùng độc kế này nữa?”

“Bởi vì đã không cần làm như vậy.” Hạ Hầu Triển quay người lại bước đến vài bước, ôm trụ Khang Viễn: “Thực xin lỗi Viễn, bởi vì ta ích kỷ cùng tùy hứng, suýt nữa thương tổn đến ngươi.”

Khang Viễn tức giận đến run cả người, cái gì kêu suýt nữa thương tổn đến ta, ngươi hỗn đản này đã muốn thương tổn đến ta, còn kém không thương tích đầy mình máu tươi đầm đìa nữa thôi, thế nhưng còn có mặt mũi nói ra những lời này.

“Khang Kiện cùng Cừ Nguyệt, bọn họ đã giáo hội ta một cái đạo lý. Tình yêu nếu chỉ có thương tổn lẫn nhau, cuối cùng đều không đổi được cái gọi là hạnh phúc, chỉ có thể làm cho hai người càng thêm thống khổ mà thôi.”

Hạ Hầu Triển ở bên tai Khang Viễn nói xong câu đó, liền bước nhanh ra khỏi cửa lao ngục, rồi cũng không nhìn được quay đầu lại nói: “Viễn, ngươi hiểu chưa? Hảo biểu đệ của ngươi, đã muốn đem ngươi tặng cho ta, cả nhà ngươi đều đồng ý ta chính đại quang minh thú ngươi, có lẽ thánh chỉ ban hôn ngày mai sẽ hạ chỉ.”

Vừa dứt lời, hắn lập tức lấy vận tốc ánh sáng rời xa hiện trường, ngay sau đó, hắn nghe thấy Khang Viễn từ trước đến nay ôn nhuận lớn thanh bạo quát: “Khang Kiện, ngươi tên hỗn đản này, lăn ra đây cho ta, lăn ra đây.....”

Tiểu Vương gia lau mồ hôi lạnh chảy trên trán, thầm nói Khang Kiện, ta thực xin lỗi ngươi, cứ như vậy đem ngươi đi bán, bất quá ngươi tung hoành thương trường thời gian dài như thế, hẳn là có cũng đủ năng lực tự bảo vệ mình, nga, ta chân thành chúc phúc cho ngươi, yên tâm, thời điểm Viễn muốn tìm ngươi tính sổ, ta sẽ ở sau lưng yên lặng ủng hộ ngươi.

Liền như Hạ Hầu Triển nói, hắn rời đi một lát sau, thánh chỉ Khang Viễn vô tội phóng thích truyền ra. Tuy rằng trong lòng tức giận Khang Kiện cùng người nhà bán đứng chính mình, tuy rằng đi ra ngoài sẽ còn nhiều vấn đề nan giải cần giải quyết, nhưng tóm lại là chỉ cần rời đi khỏi nhà giam, có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, việc này thật vẫn thực làm cho Khang Viễn vui vẻ.

Ra khỏi thiên lao, dương quang buổi sáng nhòa lên một cái, có chút chói mắt. Khang Viễn trát hạ hai mắt, chỉ thấy một phụ nhân cùng phần đông người hầu nha hoàn vây quanh hướng chính mình chạy tới, chưa tới gần, tiếng khóc đã truyền tới: “Viễn nhi, nhi tử của ta.....”

Khang Viễn nước mắt tràn mi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mắt thấy mẫu thân đã muốn gầy một vòng, hiển nhiên mấy ngày nay cũng chịu đủ tra tấn, không khỏi “Bùm” một tiếng quỳ xuống, tê thanh nói: “Con bất hiếu, làm mẫu thân lo lắng.”

Khang phu nhân đem đứa con kéo đến, nghĩ đến cảnh mẫu tử chia lìa, không khỏi ôm đầu khóc rống lên, nha hoàn Như Bình ở một bên khuyên nhủ: “Phu nhân, có chuyện gì lên xe rồi nói sau, trên đường cái kẻ đến người đi, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.”

Khang phu nhân đem đứa con kéo đến, nghĩ đến cảnh mẫu tử chia lìa, không khỏi ôm đầu khóc rống lên, nha hoàn Như Bình ở một bên khuyên nhủ: “Phu nhân, có chuyện gì lên xe rồi nói sau, trên đường cái kẻ đến người đi, không phải chỗ thích hợp để nói chuyện.”

“Khang Kiện ba ngày trước đã rời khỏi kinh thành.” Khang phu nhân lau nước mắt: “Ta cũng không biết bọn họ vì sao lại đi gấp như vậy, hần nói cho ta biết, người chắc chắn sẽ được phóng thích, hiện giờ quả nhiên đúng với lời hần nói.....” Nói tới đây, Khang phu nhân trên mặt hiện ra một tia thần sắc bất đắc dĩ, thậm chí lời nói đó bây giờ chỉ đúng một nửa, cái còn lại có hay không sẽ ứng nghiệm, chẳng lẽ Viễn nhi thật sự phải gả cho một người nam nhân sao?

Khang Viễn cắn chặt răng, nghĩ thầm rằng xú tiểu tử, trốn thật nhanh, bằng không ta phải hảo hảo hỏi tội hần. Trên thực tế, hần cũng không biết Khang Kiện không phải sợ hãi đối mặt với mình, đương nhiên, nguyên nhân này cũng có một ít, nhưng là nguyên nhân chân chính, cũng là do Khang Kiện sợ thân phận con thỏ tinh của Cư Nguyệt bị bại lộ, sẽ phải chịu thương tổn.

End 21

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Khang Viễn ở trong phòng giam cũng không có chịu qua tra tấn, hơn nữa đồ ăn cũng rất hảo, thuốc bổ cũng thay phiên uống, cho nên trước đó vài ngày tuy ban đêm mộng *** quá độ nhưng thân mình cũng dường không sai biệt lắm, Khang phu nhân thấy đứa con khí sắc hoàn hảo, thoáng yên lòng.

Trở lại trong phủ, tắm rửa thay xiêm y ở nhà, Khang Viễn cảm thấy thần thanh khí sảng, nếu không có chuyện của Hạ Hầu Triền gây phiền não, cuộc sống thật sự là thập phần tốt đẹp.

Cùng mẫu thân nhàn thoai trong chốc lát, khi đề cập đến Khang Kiện, gập mẫu thân ập a ập ứng, liền không nhịn được truy vấn, cuối cùng Khang phu nhân chịu không được, đành phải giận dữ nói: “Viễn nhi không cần hỏi nường, cha ngươi sáng sớm vào triều vẫn chưa trở về, nói vậy Hoàng thượng cùng Thái hậu chính là giữ ông ấy ở lại nói chuyện này, dù sao chờ cha ngươi trở lại, liền sẽ sáng tỏ.”

Khang Viễn trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, đang muốn hỏi lại rõ ràng chút, chợt nghe bọn nha hoàn bên ngoài nói: “Lão gia đã trở lại? Bái kiến lão gia.....” y vội vàng bước nhanh ra ngoài, phụ tử hai người gặp lại, cũng đều một phen cảm động.

Bước vào trong nhà, nói không đến hai câu, Khang lão gia đã kêu Khang Viễn đi xuống nam khố phòng lấy trà, đây rõ ràng là muốn đem đứa con đuổi đi, Khang Viễn trong lòng cũng biết, ngoài mặt làm theo, liền nhanh chóng đi ra ngoài, kêu người hầu đi lấy, còn y thì làm chuyện bình sinh không hợp lẽ nghi nhất: Nghe lén.

Trong phòng, Khang lão gia than thở, nhìn Khang phu nhân nói: “Phu nhân a, người nói..... Người nói Nhuệ tiểu Vương gia này có phải hay không hồ nháo? Hần..... Hần thể nhưng muốn kết hôn với Viễn nhi, nhưng mà, thật giận chính là, Hoàng thượng cùng Thái hậu nhưng lại cũng giúp hần, nói cái gì nếu Viễn nhi không lấy, kia Nhuệ tiểu vương gia lại không vì bị tương tư mà chết. Hừ, đúng là tai họa, có chết thì chết, cùng lắm thì, làm sao bồi thường đứa con cho ta?”

Khang Viễn lén ở cửa sổ nghe thấy lão cha nói câu nào cũng thấy khí phách, trong lòng âm thầm ủng hộ: Cha, nói cho cùng, không nghĩ tới người lại có dũng khí này, nhi tử bình thường xem thấp người, xem ra người cũng không phải loại người cổ hủ a, vẫn là rất có khí tiết, trong lòng vui vẻ, chỉ không kém lao vào trong phòng mà ôm phụ thân mình tán thưởng.

Lại nghe Khang phu nhân hỏi: “Lão gia, người đừng ở trước mặt ta ra vẻ ta đây, ta cũng không tin, người dám nói lời này trước mặt Thái Hậu và Hoàng thượng, nếu người có thể thật sự từ chối hôn sự này, chính là tổ tiên đốt cao hương, khả như người ngày thường, làm sao dám cãi quân mệnh, cho tới bây giờ đều là quân bảo thần tử, thần không thể không tử, người cho là ta không biết sao?”

Khang lão gia lặng yên xuống dưới, sau một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: “Có thể không đáp ứng sao? Thái hậu và Hoàng thượng còn quý xuống trước mặt ta, đó là muốn giết chết ta a, ta có thể không đáp ứng sao?”

Dù là dân đen hay là quân thần, không cần nói đến người nhà chúng ta, chính là người trong thiên hạ, còn không đều là của Hoàng thượng , ai..... Ta, ta làm sao có năng lực từ chối a?”

Khang Viễn nghe mà muốn hôn mê, nghĩ thầm, cha, ta thu hồi lời nói lúc này, người chính là cổ hủ hồ đồ.

Trời đất chứng giám, trước kia Khang Viễn mặc dù cảm thấy được phụ thân tuy có hơi hà khắc chút xíu, khả chưa từng ở trong lòng oán thầm cha cổ hủ, lúc này tức giận công tâm, hiểu đạo cũng không màng , vội vàng lao vào nói:“Cha, Thái hậu quý xuống , người liền đem đứa con bán sao? Người..... Người cũng quý xuống a, nói trong nhà chỉ có ta là độc nhất nhi tử, sao cũng không thể bỏ không phải được rồi sao?”

Khang lão gia bị đứa con làm cho hoảng sợ, hơn nữa thẹn trong lòng, nét mặt già nua nhất thời đỏ bèn, bất đắc dĩ nói:“Ta sao lại không quý xuống, nhưng là..... Nhưng là Thái hậu là nữ nhân, nàng khóc đến lê hoa đái vũ , cha là nam nhân, nam nhi có lệ không dùng được, cho nên..... Cho nên cuối cùng chỉ có ta thỏa hiệp.”

Hắn đi lên tiến đến vỗ vỗ bả vai Khang Viễn:“Hài nhi a, cha không sợ chết, nường người cũng không sợ tử, chính là người, cha cũng tin tưởng người cũng có dũng khí không sợ chết, nhưng là chúng ta không sợ chết thì sao, người ngẫm nghĩ lại trong gia tộc chúng ta, ngũ phẩm người năm nay mới vừa thêm hai cái tôn tử, tam cô phía tây cũng vừa mới vừa cấp đứa con chuẩn bị hôn sự, nghe nói người vợ đã có thân dưng (có chứa á.) , này..... Chúng ta không thể.....”

Khang Viễn không đáp lại, ở trong lao ngục, Hạ Hầu Triền nhiều lần lấy tính mạng người nhà trong tộc uy hiếp hắn. Lại nghe Khang lão gia nói tiếp:“Người cũng biết Hoàng thượng, hẳn khẳng định sẽ không vì vậy mà làm khó người nhà chúng ta, nhưng mà Nhuệ tiểu vương gia này, cũng không phải là đèn đã cạn dầu, vạn nhất hắn vì chuyện này mà trở nên cực đoan, dùng quyền lực đến bức người đi vào khuôn khổ, khi đó không chỉ liên lụy đến người nhà chúng ta, mà còn là phúc lợi dân chúng trong thiên hạ.....”

Khang Viễn thầm nghĩ không được, ta không thể đợi nghe hết, nếu nghe đến cuối cùng, cha lại đem chiến sự nơi biên quan xả lên người ta hết. Buồn bực từ biệt cha mẹ, y quay về trong phòng lần qua lộn lại trái lo phải nghĩ, nghĩ cũng không cam tâm, thân là nam tử, thế nhưng phải gả cho người khác làm vợ, hết lần này đến lần khác thái độ của người thân đều một dạng minh bạch muốn thuyết phục, ngay cả cha mẹ cùng biểu đệ luôn luôn ôn trọng bình tĩnh đều muốn đem chính mình đóng gói tặng, y còn có lý do cự tuyệt sao?

Sắc trời dần dần tối, có nha hoàn đến giục Khang Viễn dùng thiện, y cũng không có tâm tư ăn. Nằm lệch trên giường hồi tưởng lại cuộc đời của mình, từ nhỏ chính là ôn nhuận theo khuôn phép, ngày qua ngày cũng không có chuyện thương thân hại lý xảy ra, vốn tưởng rằng này cả đời này cũng có thể yên lặng như thế mà trải qua, ai biết lão thiên gia không để cho người đắc ý, nhất thời liền cho một trận song to gió lớn, đánh cho y tơi bời xém mất mạng.

Khang Viễn bỗng nhiên đứng lên, nắm chặt tay bước đi thông thả trong phòng, lẩm bẩm:“Ta tuyệt đối không thể thể lập gia đình, ta là nam nhân. Nhất là tên tiểu Vương gia hỗn đản đó, ta càng không thể gả cho hắn, thôi thôi, cha, nường, hài nhi đã lớn như thế, chưa từng làm qua chuyện gì bỗ đồng nhưng hôm nay thực xin lỗi hai người, hiện giờ hãy để cho ta ích kỷ một lần đi.”

Vừa nói, y vừa bước nhanh đi đến trước bàn, đề bút viết một bức thư, tiếp theo ở trong phòng đơn giản thu thập vài món quần áo cùng một ít ngân lượng, thừa dịp đêm dài tĩnh lặng, lặng lẽ đứng dậy theo cửa hông đi ra ngoài, dọc theo đường đi im ắng, cũng không có người phát hiện ngăn trở, thế là Khang Viễn bình sinh lần đầu tiên trốn nhà, nhưng lại thực may mắn thành công. Cho nên nói, làm cực cực ngoan chỉ có một chuyện tốt, là không làm cho người khác phòng bị chi tâm (không có tâm lý nghi ngờ).

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, Khang lão gia mới phát hiện thư tín ở trên bàn, lão giả hết lo lắng lại lo lắng, đem theo hai hàng lão lệ hướng cung vàng điện ngọc đi, ở ngự thư phòng một lần nữa lấy tín cấp Hạ Hầu Hiên xem, ý tứ là người nhìn xem, chính là chủ ý thiếu đạo đức của các người, đem con ta bức đến bỏ nhà đi, này cũng không phải là ta không chịu tuân chỉ, mà là không có biện pháp tuân chỉ .

Hạ Hầu Hiên nhìn nửa ngày, trên mặt biểu tình rất là cổ quái, tai nghe Tướng gia tề thanh khóc lóc kể lể, nói hài nhi là người đọc sách, không có vũ kỹ phòng thân (võ nghệ), càng không có kinh nghiệm đi xa, lần này ra đi còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Hắn bỗng nhiên mỉm cười, bước xuống long ý vỗ vỗ bả vai lão giả, đưa cho hắn một phong thư khác.

Phong thư này rất đơn giản, không giống Khang Viễn là nét chữ lưu loát uyển chuyển, đem tâm tình thống khổ cùng bất đắc dĩ của mình đều miêu tả vô cùng nhuần nhuyễn, tinh tế. Có thể nói từ ngữ trau chuốt hoa lệ nhất thiên thượng đẳng thẩm thẩm ly biệt, phong thư này mặt trên chỉ có ít ỏi mười mấy tự: “Hoàng huynh, rời xa nhà đi ra ngoài, ta đi truy (đuổi theo) y, hôn sự chờ trở về nói sau.”

Khang lão gia trợn mắt há mồm, ngẩng đầu nhìn xem Hoàng thượng, đã thấy Hạ Hầu Hiên nhún vai, khẽ cười nói: “Ái khanh không cần lo lắng, Triển nhi tuy là vương gia tôn sư, nhưng mà võ nghệ lại cao cường, hần tuy chưa bao giờ ra quá xa cung thành, nhưng là tâm tư kín đáo người cũng nhạy bén, có hần bồi ở bên người Khang Viễn, tất nhiên vạn vô nhất thất (vạn lần không thể thất thủ).”

Chuyện tới nước này, Khang lão gia cũng chỉ có thể ngẩng đầu hỏi trời cao, một bên nghĩ hải nhi a hải nhi, người lần này không phải rời nhà trốn đi, rõ ràng chính là tự đưa dê vào miệng cọp a. Thật sự là kì quái, tiểu Vương gia làm sao biết Viễn nhi bỏ nhà đi đâu? Chẳng lẽ sau khi Viễn nhi về nhà, hần vẫn thường xuyên ở trên nóc nhà theo dõi?

Nghĩ đến đây, Khang lão gia sợ run cả người, nghĩ thầm này thật là đáng sợ, nếu thật sự là như thế, hôm qua ta nói tiểu Vương gia là tai họa, những lời như có chết thì chết này đó kia, chẳng phải là đều bị nghe sao? Nga, không, không phải như thế, khẳng định không phải như thế.

Cái gọi là không như mong muốn, rất không may, Khang lão gia đoán kỳ thật chính là sự thật. Hạ Hầu Triển y vào võ công cao cường, trên người phi kiện áo choàng nhan sắc cùng ngói lưu ly giống nhau, theo Khang Viễn hồi phủ, hần liền cùng Tướng phủ ốc ngói hỗn làm một thể, Khang Viễn ở trong phủ đã phát sinh sự tình gì, hần đều rành mạch.

Nói về Khang Viễn, sau khi rời đi Tướng phủ, ở trên đường vội vàng đi được một đoạn thời gian, đi ra cửa thành, thủ thành binh lính (lính gác cổng thành) đều nhận thức vị này đệ nhất tài tử ở kinh thành, tuy là cấm đi lại ban đêm, bất quá Khang Viễn đưa ra mấy lượng bạc, lại cầu xin vài câu, cũng liền để y đi ra ngoài. Hạ Hầu Triển càng bớt phiền phức, trực tiếp nhảy lên tường thành vội vàng đuổi theo, ngay cả binh lính cũng không để ý. (gác thành thế đấy, đại hiệp bay vào vèo mà ko bik)

End 22

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Ánh trăng như mặt nước, nửa vòng tròn hình bán nguyệt vắt trên ngọn cây, ở vùng ngoại ô yên tĩnh còn có thể nghe thấy vài tiếng cú mèo kêu, âm thanh thập phần rõ ràng, đem Khang Viễn tâm can đều co lại, vừa đi vừa nhìn sợ tới mức một tiếng động cũng không dám xuất. Tuy rằng thấy hai bên đường đều là nông trại, nhưng Khang Viễn sợ phụ mẫu phát hiện bức thư của mình quá sớm, phải bình ra khỏi thành truy, bởi vậy một lòng muốn đi xa một chút.

Dần dần, hai bên đã không còn nhà dân, trước mắt xuất hiện hai lối rẽ: Một đường lớn, là đi thông đến huyện Châu Thành, một cái khác như sơn đạo, nghĩ muốn cũng biết, là dẫn đến một nơi hoang vắng sơn dã nào đó.

Khang Viễn trước kia nghe bằng hữu nói qua, sơn đạo này sau khi đi qua mấy ngọn núi là đến thành Lâm Châu, với tính tình của y phụ mẫu chắc chắn không thể tưởng tượng y dám đi vào sơn đạo, truy binh cũng tám phần là lựa đường lớn đuổi theo, một khi đã như vậy, chẳng bằng lớn mật thử một lần. Bởi vậy nghĩ đến đây, nắm thật chặt tay nải trên lưng, cấp bản thân thêm một chút can đảm, liền hướng nhanh về phía sơn đạo đi đến.

Hạ Hầu Triển đi theo phía sau Khang Viễn, thấy y quyết định lựa sơn đạo đi, nhin không được tà mị cười, thầm nghĩ Viễn a Viễn, đây chính là người muốn thành toàn cho một mảng tương tư của ta, không thể trách

người khác. Nếu lúc này đây ta còn không thể đem người nắm trong tay, ta cũng không cần đem người trở về kinh thành kinh thành cùng ta lập gia thất, trực tiếp tìm hai khối đậu hũ đâm chết là được.

(Sao anh khôn thế, đâm vào đậu hũ chết đi thì e đây đập đầu vào gối tự tử chết chung vs anh cho vui há há,... :>)

Nghĩ đến đây, cũng nhấc thân hình đuổi theo, một bên vừa truy, còn thường thường phát ra một ít tiếng kêu cổ quái, liền đem Khang Viễn đi phía trước sợ tới mức, bước chân càng ngày càng không xong.

Hạ Hầu Triển gia khóa này nghĩ làm chuyện xấu mà không biết chừng mực, nghĩ nghĩ, lợi dụng khinh công tuyệt đỉnh đi phía sau Khang Viễn, ở gần cổ nhẹ nhàng thổi khí, rồi mới nhanh chóng ẩn thân sau cây cối trong rừng.

Bất quá hiển nhiên là lo lắng quá mức, Khang Viễn sợ tới mức đầu cũng chưa dám quay lại, trực tiếp hét lên một tiếng, liền chạy như điên về phía trước. Bình thường luôn một thân tao nhã, lúc này giống như một con nai con bị săn bắt trốn chạy như điên, bốn phía chạy loạn, cũng không thèm nhìn đường, Hạ Hầu Triển thấy vừa buồn cười lại vừa đau lòng, vội vàng cũng triển khai khinh công đuổi theo.

Khang Viễn hoảng chạy không phương hướng một thời gian, thật sự chạy đến mệt, mới dừng lại, một bên không ngừng thì thào tự nói:“Từ* bắt ngữ quái lực loạn thần, tử bắt ngữ quái lực loạn thần, Khang Viễn, người phải có tiền đồ một chút, người đem những điều thánh nhân chỉ huấn đều đã quên sao?” Như thế lặp lại hai lần, cảm giác đã hơi ổn định lại.

Chống tay vào một thân cây thở hổn hển lấy hơi, Khang Viễn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, muốn tìm đường nhỏ, ngay sau đó, y đã bị tình cảnh trước mắt làm sợ tới mức hét rầm lên.

Chỉ thấy ở cách đó không xa, cũng không biết khi nào tụ tập một đám phiêu lãng, bọn họ ở không trung lượn tới lượn lui, này tình cảnh đã muốn đủ dọa người, bọn họ cố tình còn phủ một thân xiêm y màu trắng, thoạt nhìn liền càng làm cho người ta sợ hãi.

Khang Viễn thân mình mềm nhũn, mắt thấy sẽ té ngã trên mặt đất, nhưng vào lúc này, bên tai nổi lên một trận gió nhỏ, tiếp theo y liền cảm thấy được mình lọt vào một cái ôm ấm áp, thanh âm ôn nhu ở bên tai vang lên:“Viễn, đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì không có việc gì đâu, đám cô hồn đã quỷ đó sẽ không dám tổn thương đến người.”

Lúc này đây Hạ Hầu Triển, cho dù là có là ba đầu sáu tay, cũng sẽ làm cho Khang Viễn vài phần kính trọng (hắn... gặp e xấu chứ chả có yên tâm đâu..). Huống chi khi quay đầu, lại hé ra gương mặt tuấn dật suất khí, trong ánh mắt đều tràn đầy nhu tình cùng kiên định, lập tức khiến cho Khang Viễn cảm thấy thực an tâm, thân mình run rẩy cũng chậm chậm khôi phục lại bình thường, chính là khớp hàm vẫn còn run rẩy.

“Kia..... Đây là sao?” Khang Viễn nắm lấy cánh tay Hạ Hầu Triển, thân mình vẫn tựa vào trong lòng ngực hắn, lòng còn sợ hãi nhìn phía trước mấy thứ phiêu phiêu kia, y vẫn nghĩ đến thánh nhân trong lời nói đúng, tử bắt ngữ quái lực loạn thần, cho nên sao vậy cũng vô pháp chấp nhận sự thật phía trước, bởi vậy vẫn còn thấy kinh hãi.

Hạ Hầu Triển liền cảm thấy được mình sống mười tám năm, đó là vì giờ khắc này mà sống. Ái nhân nắm chặt tay mình không buông, coi mình như một nơi tối kiên cường để dựa vào. Nếu không phải do phía trước bắt buộc dĩ tránh né, còn cái gì có thể so sánh được với giờ khắc hạnh phúc này? Trong nháy mắt, nước mắt hạnh phúc đều nhanh muốn chảy ra.

“Giống như người thấy, này là quỷ a.” Hạ Hầu Triển một chút cũng không cảm thấy được đáp án này có gì không ổn, lại nghe Khang Viễn là một tiếng kêu sợ hãi, run rẩy thân mình nói:“Sao lại có thể? Trên đời sao lại thực sự có quỷ?”

“Đương nhiên là có quỷ a, Quan Sơn là dạng người gì người không biết sao?” Hạ Hầu Triển kỳ quái nhìn về phía Khang Viễn, lại sau một khắc lại mỉm cười: ha ha, Khang Viễn đang hoảng loạn, trên mặt là vẻ mặt kiên quyết phủ nhận, thật đúng là không phải đáng yêu bình thường a.

Nhớ tới Quan Sơn, Khang Viễn không biết nói gì để phản bác, kia đích thật là một người thần thông quảng đại. Y sợ hãi nhìn nhìn lại đám cô hồn du dương kia, chỉ thấy bọn họ cũng không có tới gần mình, lúc này

mới thoáng thả tâm, lại cúi đầu, phát hiện mình còn nép vào trong lòng Hạ Hầu Triển không khỏi lập tức mặt đỏ tai hồng, cường lực đẩy ra.

Tái quay đầu lại nhìn xem Quỷ Hồn này, xác định bọn họ không có ý muốn lại đây, Khang Viễn thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn Hạ Hầu Triển một cái, thực gian nan hé mở đôi môi, nói một tiếng cảm ơn, rồi mới quay đầu bước đi.

Đi chưa quá hai bước, y nghe được Hạ Hầu Triển ý xấu cười nói:“Viễn, qua sông đoạn cầu này cũng không cần nhanh như thế a, cẩn thận quỷ hồn đại ca thay ta bênh vực kẻ yếu nga.”

Khang Viễn sắc mặt lại thay đổi, cứng rắn bước về phía trước, lại đi chưa đến hai bước, rốt cuộc là có chút lo lắng, nuốt nuốt nước miếng hướng đến nhóm du hồn kia nhìn lại, không xem hoàn hảo, vừa thấy lại sợ tới mức té ngã trên mặt đất, chỉ thấy ban đầu nhóm du hồn kia còn xa xa, lúc này không biết vì sao nhưng lại đến gần rất nhiều rồi, mắt thấy nếu không trở lại bên người Hạ Hầu Triển, bọn họ sẽ đem chính mình vây quanh .

Khang Viễn khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm rằng ông trời bất công a, quả nhiên là khi dễ người lương thiện sao? Ngay cả nhóm quỷ hồn này đó đều giúp tên hồn đản này, bức ta trở lại bên người hắn.

Quay đầu nhìn lại, Hạ Hầu Triển dù bận vẫn ung dung tựa vào cây đại thụ bên cạnh, tựa hồ chắc chắn hắn còn có thể trở về giống nhau, lúc này cũng không có thời gian nghĩ nhiều , Khang Viễn cắn răng một cái, nghĩ thầm tốt xấu gì cũng là người sống, người sống tổng so với Quỷ Hồn dễ đối phó hơn một chút, cùng lắm thì đi ra khỏi rừng cây này, cơ hội thoát thân chẳng lẽ không có.

“Vì sao lũ quỷ hồn đó không dám lại gần ngươi?” Trở lại bên người Hạ Hầu Triển, quả nhiên thấy đám quỷ hồn đó đã tản đi. Tuy là Khang Viễn tính tình luôn luôn hảo, lúc này cũng nhịn không được lòng đầy căm phẫn, trừng mắt nhìn Hạ Hầu Triển tức giận bất bình hỏi:“Nói, có phải hay không ngươi dùng tiền mua bọn họ? (Hắn.. e chẳng bik đầu a chưa cái gì).”

Hạ Hầu Triển thấy bộ dáng Khang Viễn nghiêng rằng nghiêng lợi như thế, thật là hảo nghĩ muốn cứ như vậy đưa y ủng vào trong ngực, khó khăn mới không chế được cảm xúc, hắn khẽ cười một tiếng, rồi mặt mới biến sắc, thực trịnh trọng nói :“Viễn, ngươi không có nghe nói qua sao? Quỷ là sợ người dương khí sung túc. Quan Sơn nói, giống như ta vậy dương khí sung túc, một thân chính khí phú quý, đừng nói Quỷ Hồn bình thường, cho dù là ác sát tu la, thấy ta cũng muốn nhanh nhanh lui tán .”

Khang Viễn liền tự giễu- người á? Còn một thân chính khí? Người nếu một thân chính khí, kia thiên hạ chẳng còn người nào là tà khí. Nghĩ đến đây, lại tự nhiên nghĩ đến hồn đản này trong mộng bắt buộc mình làm chuyện gì, thế là nhìn khuôn mặt kia lại thêm chướng mắt vài phần, hừ một tiếng quay đầu đi.

Hạ Hầu Triển tiếp tục nói:“ còn với ngươi, quốc sư nói qua” Hắn nói tới đây, liền cố ý lắc đầu đầu thờ dài, quả nhiên, Khang Viễn lập tức quay đầu, trừng mắt nói:“Sao vậy? Hắn nói ta không phải một thân chính khí, cho nên áp không được quỷ sao?”

Hạ Hầu Triển cười cười lắc đầu, Khang Viễn ở trước mặt hắn cho tới bây giờ lúc nào cũng là một bộ dáng vân đạm phong khinh, ít khi để lộ ra loại biểu tình này, tới nay nguyên nhân có lẽ là do kinh hách quá độ, mình mới có thể thấy được một màn như vậy.

Trong lòng lưu luyến, cũng không nguyện để cho Khang Viễn trở về bộ dáng xa cách lúc đầu, thế là cố ý tiến lên nhẹ giọng nói:“Không phải, quốc sư nói ngươi tuy rằng là người lương thiện, nhưng trên đỉnh đầu dương hỏa , cũng chỉ đủ tự bảo vệ mình mà thôi, ngày thường ở trong đám người tự nhiên không gây trở ngại, nhưng ở đây lại là buổi tối, lại chạy đến nơi cô hồn dã quỷ tụ tập, khụ khụ, hậu quả như thế nào, sẽ rất khó nói.”

Lại thấy Khang Viễn sắc mặt hơi hơi đổi đổi, thế là lại phụ họa thêm:“Viễn ngươi không biết, lũ cô hồn dã quỷ đó thực hung nga, bọn họ thích nhất đem người dọa tới mức sợ chết khiếp, sau đó lại vươn móng vuốt đen thui, dùng móng tay thật dài bắt người, cuối cùng đem người siết chết, tựa như vậy.”

Hắn làm một động tác siết thật chặt, huyết sắc trên mặt Khang Viễn trong nháy mắt lui sạch sẽ. Mưu kế thực hiện được, tiểu Vương gia nhân cơ hội đem người trong lòng ôm vào trong lòng ngực, hắc hắc cười

nói: “Không có việc gì Viễn nhi, không phải còn có ta ở bên cạnh ngươi sao? Cho nên, ngươi chỉ dựa vào ta, liền khẳng định không có cô hồn dã quỷ nào dám đến gây chuyện với ngươi.”

Xa xa nhóm cô hồn dã quỷ đang sôi trào, nghĩ thầm rằng tiểu Vương gia đáng giận, tự nhiên lại bị ngươi vu oan giá họa, chúng ta chẳng qua chỉ muốn nhìn thử coi kinh thành đệ nhất tài tử là người bộ dáng thế nào thôi, nào có như ngươi nói tội ác tày trời như vậy, chúng ta là hảo quỷ, hảo quỷ a. (ta chết cười..) Làm sao? Ngươi hỏi chúng ta làm sao biết đây là đệ nhất tài tử ở kinh thành ư? Ngu ngốc, chúng ta là quỷ, cũng có một chút pháp lực, cái khác không được chứ thông hiểu một chút việc ở kinh thành vẫn có thể, dù sao cũng có một thị trấn bên cạnh đó thôi.

Chuyện đã như vậy, Khang Viễn cũng không biết làm sao, chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi đi sau Hạ Hầu Triển, đi nửa ngày mới nhớ tới một vấn đề trọng yếu: “Tiểu Vương gia, ngươi làm lại ở nơi này? Còn trùng hợp xuất hiện đúng lúc nữa chứ?” Y bỗng nhiên nhíu mày: “Ngươi theo dõi ta?” Cuối cùng tuy là một câu hỏi nhưng ngữ khí thập phần khẳng định.

Hạ Hầu Triển nhún nhún vai, ha hả cười nói: “Viễn, ngươi đến bây giờ mới nhớ tới hỏi cái này a. Đúng vậy, ta chính là theo dõi ngươi nha.” Hắn nhìn ánh mắt Khang Viễn, không đợi y nói chuyện liền tiếp tục nói: “Ta biết, ngươi muốn hỏi một ta làm sao biết tới nay ngươi rời nhà trốn đi, kỳ thật ta cũng không phải thần tiên, đương nhiên không có khả năng biết trước được chuyện cơ mật như thế. Cũng không dấu ngươi, ngay khi ngươi trở về phủ, ta liền ở trên nóc nhà phủ ngươi, ngươi làm chuyện gì ta đều thấy, liền ngay cả tắm rửa.....”

Một chữ nói chưa xong, thấy bộ dáng Khang Viễn bắt đầu dĩ chừng mắt nhìn mình, nhin không được trong lòng rung động, thầm nghĩ thật đúng là Viễn khiêm tốn, này nếu mà là Cư Nguyệt, vừa nghe những lời này thế nào cũng không cần thì đá, cho nên vẫn là Viễn của ta tốt nhất, ha hả, ta đúng là thật có con mắt nhìn người mà, tên Khang Kiện kia chẳng biết mắt có bị gì không, tinh minh một đời lại tuyển được một cái người yêu thật hung hãn a.

“Ngươi còn thấy gì nữa không?” Khang Viễn bị chọc tức đến trước mắt sao quay vòng vòng, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, hỗn đản này nếu tiếp tục nói ra mấy lời nói vô liêm sỉ, liền vứt bỏ dáng điệu quân tử chỉ dùng lời nói không động thủ, làm sao cũng muốn đá hắn một cước cho hả giận, bằng không thật ủy khuất chính mình.

Cho nên, khi Khang Viễn nghe được Hạ Hầu Triển nói “Còn thấy thân mình của ngươi, bạch ngọc da thịt ở trong dục dũng, thật sự là làm cho người ta mơ màng hàng vạn hàng nghìn lần, thần hồn điên đảo.”, y không chút do dự liền một cước đạp qua, bởi vì đột nhiên bị tập kích, cho nên chuẩn xác kinh người, ở giữa mục tiêu tiểu thối Hạ Hầu Triển (chân á.. để dzậy nghe hay hơn..).

Từ khi gặp anh Triển, anh Viễn đã dần dần bộc lộ sự mạnh mẽ của mình...

(*) (Danh) Sự vật kì lạ, không bình thường. Luận Ngữ : Tử bất ngữ: quái, lực, loạn, thần : , , , (Thuật nhi) Khổng Tử không nói về (bốn điều này): quái dị, dưng lực, phản loạn, quỷ thần. theo ta nghĩ chắc khổng tử không tin vào mấy điều ma quái hay đại loại như vậy...

End 23

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Hạ Hầu Triển sợ hãi kêu một tiếng, một cước này là Khang Viễn giận dữ đá ra, cho nên rất là đau a, hấn nhu nhu chân, trong lòng lại thập phần cao hứng, thầm nghĩ Viễn sinh khí như vậy vẫn hơn, hắc hắc, đánh nghĩa là có thương có yêu, y còn đuổi theo đánh ta mắng ta, đây là chuyện tốt a, chỉ cần y đừng không để ý tới ta, ta đây còn lo gì y không yêu ta? Chắc chắn, rốt cuộc Viễn của ta, ngay cả lúc đá người cũng đều đáng yêu như vậy.

Thật là, mọi người không cần để ý tiểu Vương gia người này rõ ràng thật sự mâu thuẫn, hẳn hiện tại chính là “Tình nhân trong mắt hóa tây thi”, Khang Viễn dù làm cái gì cũng là huyện tốt, dù sao với bản lĩnh cường từ đoạt lí đổi trắng thay đen, Hạ Hầu Triển gần đây luôn phát huy đến cực điểm (chém... phăng nhà lầu) .

“Viễn, người cuối cùng cũng đá ta .” Hạ Hầu Triển vui mừng kêu lên một tiếng (thì ra a thik SM.. h e mới bik ^~^), thuận thế bổ nhào vào người Khang Viễn, làm bờ vai y hướng thẳng vào trong ngực hắn, một bên hưng phấn nói: “Viễn, người đá một cái đã hết giận chưa? Nếu chưa, lại đá thêm mấy đá đi, không sao, ta biết trước kia ta làm sai nhiều lắm, người đều đem ra đá hết đi, đem oán khí của người đối với ta đều đá ra hết thì tốt rồi.”

Khang Viễn oán hận nói: “Đá ra hết? Muốn đem oán khí của ta đều đá ra hết, đá chết người ta mới có thể giải hận. Ta..... Ta đã lớn như thế này, cho tới bây giờ còn chưa từng chịu qua loại đau khổ đó, mà tất cả đều do người ban tặng, người nói nếu ta không đá chết người, oán khí trong lòng ta có thể đi ra hết sao?”

Hạ Hầu Triển “A” lên một tiếng, rồi mới nặn ra khuôn mặt đau khổ nói: “Không đến nỗi đi Viễn, tuy rằng ta đối với người làm chuyện, đích thật là..... Ân, không bằng cầm thú một chút, nhưng..... Nhưng là không đến nỗi khiến cho người hận đến mức muốn cho ta chết đi.”

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên mặt nhẵn mày nhíu, một phen rút ra bội kiếm nơi thắt lưng, đưa cho Khang Viễn: “Viễn, nếu người thật sự hận ta đến như thế, muốn ta chết, ta đây thành toàn người, người dùng thanh kiếm này đi, hướng trên cổ ta, dùng sức một cái.” Hắn vừa nói, vừa đem kiếm đưa cho Khang Viễn.

Khang Viễn sợ hãi kêu một cái, y chỉ là nói mà thôi, đâu có thể nào thật sự muốn giết Hạ Hầu Triển, huống chi trong lòng thầm nói, người này tuy rằng đối chính mình làm những chuyện như thế, nhưng hắn vẫn theo mình hồi phủ còn ở lại trên nóc nhà, nhìn đến lúc mình rời nhà trốn đi, này coi như là một lòng say mê, tuy rằng loại cuồng dại này y không cần, nghe đến cũng thực đáng sợ.

“Viễn, cầm lấy a.” Bên kia Hạ Hầu Triển còn đang bắt buộc y, biểu tình trên mặt một mực chăm chú. Khang Viễn đối với vị tiểu Vương gia là thật bất đắc dĩ , đành phải hừ một tiếng quay đầu đi không để ý tới hắn. Ngay sau đó, đầu liền bị một lực đạo mạnh mẽ buộc quay lại, Hạ Hầu Triển rốt cuộc ở trên mặt y hôn một cái, mới cười hi hi buông tay.

“Viễn, ta biết người không nữ, người cho tới bây giờ đều là quá mức thiện lương ... , làm sao có thể làm ra loại chuyện mưu sát chồng như thế? Ta biết người ngay cả con kê (gà) cũng không dám giết .” Hạ Hầu Triển đem bội kiếm cất vào, ha hả, kỳ thật rất nhiều chuyện nếu thay đổi góc độ suy nghĩ, khi làm thực sự có thể đạt được hiệu quả không ngờ. Dứt bỏ tâm lý muốn độc chiếm kia, đổi thành đối với Khang Viễn tử triền lạn đánh (là đẹp trai không bằng chai mặt, mặt dày bám như đĩa không nhả ý... >0<), này=“ cũng=“ rất=“ là=“ thú=“ vị=“ khang=“ viễn=“ tức=“ giận=“ hai=“ hàm=“ rằng=“ cắn=“ chặt=“ ,=“ thăm=“ nghĩ=“ chính=“ mình=“ sao=“ lại=“ vô=“ dụng=“ như=“ thế,=“ đối=“ với=“ hạ=“ hầu=“ triển=“ không=“ có=“ biện=“ pháp?=“ vừa=“ định=“ bước=“ nhanh=“ vài=“ bước=“ bỏ=“ rơi=“ tên=“ này,=“ dù=“ sao=“ đi=“ đã=“ lâu=“ như=“ thế,=“ cách=“ nhóm=“ quỹ=“ hồn=“ kia=“ cũng=“ rất=“ xa=“ .=“ ai=“ ngờ=“ vừa=“ mới=“ đi=“ được=“ một=“ chút,=“ chợt=“ nghe=“ khu=“ rừng=“ đang=“ yên=“ tĩnh,=“ bỗng=“ nhiên=“ truyền=“ ra=“ một=“ trận=“ tiếng=“ gầm=“ rú.=“ nù=“ cười=“ vui=“ vẽ=“ của=“ hạ=“ hầu=“ triển=“ chợt=“ tắt,=“ một=“ tay=“ đưa=“ khang=“ viễn=“ nép=“ vào=“ trong=“ ngực,=“ tả=“ hữu=“ nhìn=“ quanh,=“ chỉ=“ thấy=“ không=“ biết=“ khi=“ nào,=“ bọn=“ họ=“ đã=“ muốn=“ đi=“ ra=“ khỏi=“ cánh=“ rừng,=“ vị=“ trí=“ hiện=“ tại=“ này=“ toàn=“ những=“ phiến=“ gò=“ núi,=“ cây=“ cối=“ thưa=“ thớt,=“ dưới=“ ánh=“ trăng,=“ chỉ=“ thấy=“ một=“ cánh=“ đồng=“ cỏ=“ không=“ có=“ giới=“ hạn,=“ thăm=“ nói=“ hồng=“ rồi,=“ bất=“ tri=“ bất=“ giác=“ thể=“ nhưng=“ lại=“ đi=“ tới=“ địa=“ phương=“ quỹ=“ quái=“ này.=“ đó=“ là.....=“ thanh=“ âm=“ gì=“ thể?=“ khang=“ viễn=“ nằm=“ chặt=“ tay=“ áo=“ hạ=“ hầu=“ triển,=“ cảm=“ giác=“ được=“ hắn=“ đè=“ phòng=“ cùng=“ khẩn=“ trương,=“ một=“ lòng=“ cũng=“ không=“ khỏi=“ sợ=“ hãi,=“ vừa=“ rồi=“ ở=“ thời=“ điểm=“ đối=“ mặt=“ quỹ=“ hồn,=“ cũng=“ không=“ thấy=“ hắn=“ lộ=“ ra=“ bộ=“ dáng=“ như=“ thế,=“ y=“ thật=“ nghĩ=“ không=“ ra,=“ trên=“ đời=“ còn=“ có=“ cái=“ gì=“ so=“ với=“ yêu=“ ma=“ quỷ=“ quái=“ còn=“

đáng=" sợ=" hơn.= " lang=" tru.= " hạ=" hầu=" triển=" rất=" nhanh=" xem=" chừng=" bốn=" phía.= " một=" bên=" trả=" lời=" một=" bên=" ở=" trong=" lòng=" chuyển=" lấy=" chủ=" ý: "viễn.= " chúng=" ta=" đi=" vào=" vùng=" thảo=" nguyên=" ngoại=" ô=" kinh=" thành.= " nơi=" đây=" từ=" trước=" vẫn=" là=" một=" đồng=" cỏ=" dẫn=" đến=" nhiều=" lang=" sinh=" sống.= " vốn=" không=" có=" người=" khai=" phá.= " trước=" đó=" vài=" ngày=" ta=" lại=" nghe=" thấy=" hoàng=" huynh=" muốn=" đem=" lang=" nơi=" này=" tiêu=" diệt=" hết.= " rồi=" mới=" đem=" nơi=" này=" thành=" nơi=" luyện=" mã=" cho=" triều=" đình.= " nhưng=" không=" xong=" chính=" là.= " bọn=" họ=" còn=" chưa=" có=" động=" thủ.= " chúng=" ta=" lại=" dụng=" độ=" bày=" sói=" này=" trước=" .=" " tình=" hướng=" này...=" là=" không=" xong=" sao?=" khang=" viễn=" không=" hiểu=" những=" điều=" này.= " cũng=" không=" biết=" bày=" sói=" đáng=" sợ=" ra=" sao.= " chỉ=" có=" nhìn=" thấy=" thái=" độ=" hạ=" hầu=" triển=" đối=" với=" tình=" hướng=" hiện=" tại=" hình=" như=" không=" được=" lạc=" quan.= " y=" trong=" lòng=" có=" chút=" ấy=" náy.= " nếu=" không=" phải=" vì=" mình.= " hạ=" hầu=" triển=" sẽ=" không=" làm=" vào=" tình=" trạng=" nguy=" hiểm=" như=" thế=" này.= " y=" hoàn=" toàn=" không=" nghĩ=" tới=" là=" hạ=" hầu=" triển=" không=" nên=" đi=" theo=" y.= " rơi=" vào=" tình=" trạng=" này=" căn=" bản=" là=" đáng=" đời.= " tiếng=" lang=" tru=" liên=" tục=" truyền=" đến.= " mà=" càng=" ngày=" càng=" gần.= " hạ=" hầu=" triển=" oán=" hận=" nói: "lũ=" súc=" sinh=" này=" nghỉ=" được=" mùi=" cái=" mũi=" thật=" biết=" cách=" sử=" dụng.= " hấn=" vừa=" nói=" xong.= " liền=" kéo=" theo=" khang=" viễn=" nhanh=" chóng=" hướng=" phía=" đông=" đi=" đến.= " vừa=" rồi=" dựa=" vào=" ánh=" trăng.= " phát=" hiện=" nơi=" này=" tựa=" hồ=" có=" một=" sơn=" động.= " nếu=" thật=" sự=" là=" như=" thế.= " còn=" có=" một=" đường=" sống.= " nếu=" không=" tại=" cánh=" đồng=" bát=" ngát=" này=" cùng=" cùng=" bày=" sói=" chống=" lại=" cho=" dù=" chính=" mình=" võ=" công=" siêu=" cường.= " nỗ=" lực=" có=" thể=" thoát=" thân.= " nhưng=" khang=" viễn=" chỉ=" có=" đường=" chết.= " mà=" hạ=" hầu=" triển=" biết.= " cho=" dù=" mình=" chỉ=" còn=" một=" hơi=" thở=" cuối=" cùng.= " cũng=" tuyệt=" không=" cho=" phép=" khang=" viễn=" bị=" một=" tia=" tổn=" thương=" nào.= " như=" vậy=" kết=" cục=" duy=" nhất.= " chính=" là=" bọn=" họ=" hai=" người=" chết=" cùng=" một=" chỗ.= " một=" cước=" đưa=" ra.= " hạ=" hầu=" triển=" hướng=" sơn=" động=" chạy=" tới.= " dưới=" ánh=" trăng.= " hài=" tử=" sao=" với=" mình=" nhỏ=" hơn=" bày=" tuổi=" này=" thoát=" nhìn=" thật=" cao=" lớn.= " khang=" viễn=" cảm=" thấy=" rất=" kỳ=" quái.= " từ=" trước=" cũng=" không=" có=" cảm=" thấy=" được=" hạ=" hầu=" triển=" có=" thể=" tin=" cậy=" được=" như=" vậy=" a.= " nhưng=" vì=" sao.= " vì=" sao=" vào=" lúc=" này=" tại=" nơi=" đây=" đối=" mặt=" với=" khả=" năng=" có=" thể=" mất=" mạng=" bất=" cứ=" lúc=" nào=" vì=" bày=" sói=" trong=" lòng=" suy=" nghĩ.= " có=" khả=" năng=" cảm=" giác=" được=" nhất.= " lại=" chính=" là=" tâm=" trạng=" an=" tâm.= " còn=" có=" cánh=" tay=" bị=" nắm=" kia=" còn=" truyền=" lại=" một=" cảm=" giác=" rất=" ấm=" áp.= " hô.= " quả=" nhiên=" nơi=" này=" có=" một=" cái=" sơn=" động.= " hạ=" hầu=" triển=" kinh=" hỉ=" kêu=" một=" tiếng.= " kéo=" khang=" viễn=" nhanh=" chóng=" tiến=" vào=" trong=" sơn=" động.= " sơn=" động=" một=" mảng=" hắc=" ám.= " chỉ=" có=" ở=" gần=" động=" khẩu=" là=" có=" ánh=" trăng=" chiếu=" vào.= " khang=" viễn=" run=" rẩy.= " lúc=" trước=" toàn=" lực=" chạy=" trốn.= " trên=" người=" ra=" ra=" đầy=" mồ=" hôi.= " tiếp=" theo=" lại=" gặp=" hạ=" hầu=" triển.= " tâm=" tư=" đều=" ở=" trên=" người=" đối=" phương.= " lúc=" này=" yên=" tĩnh=" ,=" trong=" một=" cái=" sơn=" động=" hắc=" ám.= " mới=" cảm=" giác=" được=" trên=" người=" rét=" run.= " hạ=" hầu=" triển=" lập=" tức=" tiến=" lại.= " ôn=" nhu=" hỏi: "xây=" ra=" chuyện=" gì?=" cảm=" thấy=" lạnh=" sao?=" vừa=" nói.= " liền=" đem=" áo=" khoác=" lông=" cừu=" của=" mình=" cởi=" xuống.= " khoác=" lên=" trên=" người=" khang=" viễn.= " hấn=" thì=" đem=" kiện=" áo=" choàng=" cùng=" màu=" với=" mái=" ngói=" lúc=" trước=" khoác=" lên.= " bày=" sói=" chắc=" chắn=" sẽ=" không=" dễ=" dàng=" thôi=" lui.= " lần=" này=" trốn.= " không=" biết=" phải=" trốn=" bao=" nhiêu=" ngày.= " khang=" viễn=" không=" có=" trả=" lời.= " qua=" nửa=" ngày=" mới=" rầu=" rĩ=" hỏi: "ngươi=" sao=" biết=" ta=" lãnh?=" rõ=" ràng=" nơi="

này=" tôi=" như=" thể,=" ta=" bắt=" quá=" cũng=" chỉ=" rùng=" mình=" một=" cái=" thoi."=" chính=" y=" cũng=" hiểu=" được=" này=" câu=" hỏi=" có=" chút=" tính=" trẻ=" con,=" nhưng=" là=" nhin=" không=" được=" nhất=" định=" phải=" hỏi=" hạ=" hầu=" triển=" sủng=" sốt=" một=" chút,=" một=" hồi=" lâu=" mới=" cười=" nói:"viễn,=" người=" không=" biết=" sao?=" mặc=" kệ=" ở=" nơi=" nào,=" chỉ=" cần=" có=" thể=" nhìn=" đến=" người,=" lòng=" ta=" liền=" toàn=" bộ=" đều=" ở=" trên=" người=" người,=" người=" ngày=" nào=" cao=" húng,=" ngày=" nào=" mất=" húng,=" trên=" bàn=" cơm=" người=" ăn=" đồ=" ăn=" nào=" nhiều,=" đồ=" ăn=" nào=" ít,=" người=" thích=" xem=" sách=" gì,=" nghe=" nhạc=" gì,=" ta=" đều=" có=" thể=" nói,=" có=" lẽ=" chính=" là=" quá=" để=" ý=" đi,=" cho=" nên=" người=" chỉ=" cần=" có=" một=" phản=" ứng=" rất=" nhỏ,=" ta=" cũng=" đều=" để=" trong=" mắt,=" ân,=" nói=" sao=" đây=" a,=" cái=" này=" tựa=" hồ=" đều=" thành=" bản=" năng=" của=" ta,=" khang=" viễn=" lặng=" yên,=" y=" chưa=" từng=" yêu=" ai,=" không=" biết=" tình=" yêu=" rốt=" cuộc=" có=" tư=" vị=" gì,=" chẳng=" lẽ=" sẽ=" giống=" hạ=" hầu=" triển=" sao?=" nhưng=" mà=" như=" thể=" cũng=" quá=" khổ=" đi,=" cả=" đời=" cũng=" chỉ=" vì=" người=" khác=" mà=" sống,=" y=" không=" có=" biện=" pháp=" lý=" giải=" loại=" cảm=" tình=" này,=" hạ=" hầu=" triển=" chính=" là=" một=" người=" như=" vậy=" a,=" lúc=" này=" khang=" viễn=" tuy=" rằng=" không=" nói=" chuyện,=" nhưng=" hẳn=" lại=" cảm=" giác=" được=" đối=" phương=" có=" một=" chút=" điểm=" cảm=" động,=" có=" lẽ=" vẫn=" là=" không=" ứng=" hộ,=" nhưng=" có=" quan=" hệ=" gì=" đâu?=" chỉ=" cần=" hẳn=" tâm=" không=" phải=" thiết=" chú=" ,=" mình=" đối=" tốt=" với=" y=" gấp=" bội,=" một=" ngày=" nào=" đó,=" có=" thể=" làm=" y=" hoàn=" toàn=" cảm=" động,=" mà=" sau=" khi=" cảm=" động,=" dễ=" dàng=" nảy=" sinh=" ra=" một=" loại=" cảm=" tình=" chính=" là=" tình=" yêu=" .=" end=" ">

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Hạ Hầu Triển vui mừng nhảy nhót, thầm mừng mình thực bốn, đã sớm biết Viễn là người dễ dàng mềm lòng, còn không biết lợi dụng điểm này, chỉ biết một mặt cường ngạnh giữ lấy, liệu mạng nghĩ muốn chen vào sinh mệnh của y, ngược lại đã quên nhu tình này là vũ khí lợi hại nhất. Hiện tại ngẫm lại, vài năm lãng phí kia thực oan a, lúc nào cũng chỉ biết lộ ra thái độ ác liệt cùng vô lại, duy nhất lại đem phần nhu tình sẵn sóc chôn sâu ở đáy lòng.

May mắn, may mắn hiện tại đã thay đổi sách lược. Hạ Hầu Triển nắm chặt tay, nếu không phải là đang trong đêm tối, Khang Viễn đã có thể nhìn đến trên mặt hắn thái độ tự tin, không phải lo được lo mất biểu tình âm u, thay vào đó là thần thái phi dương, cặp mắt như tỏa ra quang mang rực rỡ.

Khang Viễn nhìn lại, hoảng sợ, còn tưởng rằng có lang tiến vào trong sơn động, nhin không được liền lui từng bước, cũng không đề phòng dưới chân có cái hố nhỏ, thân thể nghiêng một cái, chân trước truyền đến một cỗ đau đớn, không khỏi kêu lên một tiếng.

"Xảy ra chuyện gì?" Hạ Hầu Triển vượt lên đỡ lấy hắn, một bên bắt đầu dĩ nhiên nói:"Viễn, nơi này thực tối, người vẫn chưa thích ứng được, trước không cần lộn xộn."

"Chân..... Giống như bị trật." Khang Viễn trong lòng ảo não, thầm nghĩ thật sự là ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ*, lão thiên gia thật sự là muốn làm khó ta a. Ngay sau đó, chợt thấy Hạ Hầu Triển cúi người, không khỏi phản trần đã đem y bế lên, cười nói:"trật chính là trật, còn có giống với không giống gì nữa."

Khang Viễn xấu hổ muốn chết, nghĩ muốn giãy dụa xuống, nhưng mắt cá chân vẫn là đau nhức tận xương, đành phải nhin xuống ý niệm này trong đầu, cũng may sơn động hắc ám, bằng không Hạ Hầu Triển khẳng định nhìn đến khuôn mặt đỏ bừng của y, chắc sẽ chê cười hắn.

Lần đầu tiên lấy tâm tình bình thản như vậy tiếp xúc cùng Hạ Hầu Triển trong khoảng cách gần như vậy, gần đến mức có thể cảm nhận được độ ẩm trên khuôn mặt. Xuyên thấu qua áo khoác lạnh lẽo, từng trận ẩm áp cũng chậm rãi truyền lại đây.

Nghĩ đến chính người này, ở trong mộng đối với mình làm chuyện hoang đường cảm thú như vậy. Nhưng cũng chính là người này, ở tình huống đau khổ ái luyện chính mình năm năm không được đáp lại, lại không hề có một câu oán hận ở trong tình huống sinh tử lựa chọn cùng mình tiến thoái, trong nháy mắt, nội tâm Khang Viễn cảm thấy được có chút hồ đồ, cũng nói không rõ là tư vị gì.

Hạ Hầu Triển tìm một cái góc sạch sẽ, đem Khang Viễn đặt xuống, trước đem áo choàng cởi xuống phủ trên mặt đất, rồi mới để Khang Viễn ngồi ở trên, tiếp theo lại đi ra bốn phía tìm rất nhiều cỏ khô, bởi vì nơi này là thảo nguyên, lại là mùa thu, cho nên cỏ khô cũng không khó tìm, không đến một lát, hắn đã muốn gom thành đống lớn, cẩn thận phủ áo choàng lên, sau đó mới để Khang Viễn ngồi lên, như vậy khí lạnh trên mặt đất giảm đi rất nhiều, hơn nữa ngồi xuống cũng có mềm mại thoải mái một ít.

Khang Viễn không nói gì xem Hạ Hầu Triển bận rộn, mà hết thấy, chỉ là vì làm cho mình thoải mái một chút. Ánh mắt y dán chặt vào thân ảnh đang không ngừng di chuyển, tựa hồ hôm nay lần đầu tiên nhận thức người này.

“Viễn, người cứ ngồi đó chờ một chút, ta đi ra bên ngoài kiếm chút nhánh cây cùng cỏ khô nhóm lửa, như vậy bây giờ cũng không dám dễ dàng vào được.” Hạ Hầu Triển nhẹ giọng đối Khang Viễn nói, liền đi ra ngoài động, lúc này đây qua một khoảng thời gian dài, đang lúc Khang Viễn trong lòng có chút bất an, đã thấy đối phương trở lại, trên lưng mang theo một đống nhánh cây được bó buộc, hai tay còn mang hai bó cỏ khô.

“Àn, có mấy thứ này, hắn là chống đỡ được một đêm này.” Hạ Hầu Triển mang củi cùng cỏ khô buông xuống, đứng dậy lau mồ hôi trên đầu, lại nhíu mày nói: “Đáng tiếc lần này vì để đuổi kịp người, đi rất vội vàng, không kịp để Kim Quý cùng tín nhân hoàng huynh đi theo, bằng không dụng cụ đánh lửa đều có, sẽ tiện hơn rất nhiều.”

“Không có dụng cụ, người làm sao nhóm lửa a?”

Khang Viễn cũng nhíu mày, lại nghe Hạ Hầu Triển cười nói: “Không quan hệ, có biện pháp.” Tiếp theo hắn ở trong sơn động kiếm hai khối đá nhỏ, “Ba ba” tiếng hai tảng đá ma sát vang lên, bởi vì thời tiết khô ráo, hắn khí lực lại mạnh mẽ, Khang Viễn chỉ thấy một chuỗi đốm lửa vắng khắp nơi bay xuống đồng cỏ khô, chỉ chớp lát sau liền nổi lên ngọn lửa.

Khang Viễn kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Triển, sao cũng không nghĩ đến, tiểu Vương gia này ngày thường sống an nhàn sung sướng, thế nhưng có khả năng như thế. Mấy thứ này nếu để mình làm, căn bản là không thể. Kinh ngạc đến mức quên che dấu, Hạ Hầu Triển vừa quay đầu lại, liền thấy được ánh mắt tán thưởng bội phục cùng kinh ngạc của y.

Trong lòng bỗng có một đợt sóng ôn nhu dần lan ra, cũng không rõ là cảm giác gì. Tựa hồ là hỗn hợp thỏa mãn cùng hạnh phúc. Xoay người lại, đem đống lá khô cùng cây cỏ bên cạnh đống lửa dọn dẹp một chút, đem đám cỏ của Khang Viễn kéo lại đây, như vậy hai người có thể cùng nhau sưởi ấm.

Tiếng lang chậm rãi tiếp cận, Hạ Hầu Triển thị lực hơn người, đã muốn thấy rõ ngay tại đồng cỏ khô kia, một con dã lang đang dè chừng tiếp cận, hắn nhíu mày, cuối cùng đứng lên đi ra động, lại lục tìm rất nhiều nhánh cây ném vào, đại khái phía trước cũng là một rừng cây, cho nên cỏ khô tùy thời đều tìm được.

Khang Viễn tâm tình phức tạp nhìn bóng dáng kia, thân thủ bị lửa cháy bập bùng che mất, vừa định mở miệng kêu Hạ Hầu Triển trở về, dị biến lại phát sinh ngay tại giờ phút này.

Một con lang từ sau đồng cỏ bỗng nhiên nhảy ra, hung tợn hướng sau gáy Hạ Hầu Triển tấn công, động tác kia mau đến nỗi Khang Viễn chỉ kịp phát ra một tiếng kêu sợ hãi, nhìn đến móng vuốt sói hạ xuống bả vai Hạ Hầu Triển, Hạ Hầu Triển đột nhiên ngã xuống.

Sợ hãi cùng thống khổ như thủy triều đánh úp lấy Khang Viễn, kêu tên Hạ Hầu Triển, liền lĩnh nghĩ muốn lao ra, lại sau khi đứng dậy liền lại ngã sấp xuống, mắt cá chân đang đau nhức nhắc nhở y, hiện tại y chỉ là một người bất lực.

Xoay tay lại rút ra một cây củi khô đang cháy hừng hực, Khang Viễn nhẩn nhệ đau đớn, khắp khiêng gian nan bước chân, muốn đi thăm dò xem Hạ Hầu Triển như thế nào. Giờ khắc này, y thật sự hối hận muốn chết, nếu không phải mình bốc đồng rời nhà trốn đi, Hạ Hầu Triển sẽ không theo tới, cũng sẽ không làm cho hấn lâm vào hiểm cảnh.

Quá độ hối hận cùng đau lòng làm cho nước mắt Khang Viễn rơi xuống như mưa, y chỉ có một ý niệm trong đầu, muốn tìm thi thể Hạ Hầu Triển, chẳng sợ chính mình cũng sẽ táng thân lang phúc (mất mạng trong bụng sói), cũng nhất định phải tìm được thi thể đối phương.

Hạ Hầu Triển không phải thích y sao? Vậy cùng hấn chết cùng một chỗ cũng được, sau khi đến âm phủ, chính mình đáp ứng gả cho hấn, xem như đối hấn bồi thường, chính là..... Này có tác dụng sao? Thật sự có thể bồi thường Hạ Hầu Triển một mạng sao? Hấn còn cả một đời còn bao nhiêu chuyện.

Khang Viễn cứ như vậy một bên miên man suy nghĩ, một bên chậm rãi hướng ngoài động nơi Hạ Hầu Triển gặp nạn, tâm loạn tới cực điểm, cho nên y không có chú ý tới địa phương không ổn kia, sau khi con lang tấn công lại không thấy động tĩnh gì.

Vừa rời khỏi động khẩu vài chục bước, y thấy giữa bụi cỏ khô một thân ảnh chậm rãi ngồi dậy. Trong nháy mắt, Khang Viễn ngây dại, lẳng lẳng nhìn Hạ Hầu Triển chỉ lộ ra một cái đầu cùng cổ, nghĩ thầm rằng Hạ Hầu Triển chết không cam lòng, hấn là bởi vì ta mới tử, cho nên hấn không cam lòng, hấn là muốn tới tìm ta lấy mạng đi, cũng được thôi, vốn chính là ta thực sự xin lỗi hấn, mạng này hấn muốn lấy cũng không sao.

“Viễn, người sao lại đi ra ? Cẩn thận.” Theo tiếng nói, si ngốc nhìn người kia đột nhiên như con báo nhảy lên, chạy như bay tới, cơ hồ là cùng lúc đó, Khang Viễn nghe được một tiếng tru thê lương kêu lên, kinh hách hồi hồn lại, mới phát hiện một con bạch lang chỉ cách mình một bàn tay ở không trung đang rơi xuống.

“Tiểu..... Tiểu Vương gia, người..... Không chết?” Khang Viễn nhìn Hạ Hầu Triển chạy vội đến trước mắt mình hồng hộc thở, trong nháy mắt liền đã quên trường hợp nguy hiểm tới cực điểm vừa rồi kia, y có chút không chắc chắn nâng tay, sờ sờ gương mặt Hạ Hầu Triển, đầu ngón tay truyền đến một trận cảm giác lạnh lẽo, nhưng chậm rãi sau đó, một cổ ấm áp liền xuyên thấu qua đầu ngón tay truyền lại đây.

“Viễn, người sao lại ra đây?” Hạ Hầu Triển lúc này cũng không thấy cao hứng, mắt thấy hai mươi mấy con lang vây quanh ở bên người bọn họ, súc sinh phi thường giảo hoạt, biết thừa dịp này đưa bọn họ vây quanh ở ngoài sơn động, dùng đầu ngón chân cũng biết, muốn trở lại trong sơn động, sẽ không dễ dàng, cũng may chỉ là tiểu bầy sói, phải mau chóng đánh lui chúng nó rồi trở lại sơn động, bằng không đại đội bầy sói tới, chỉ có thể chờ chết.

Hạ Hầu Triển trong lòng nhanh chóng chuyển chủ ý, bỗng nhiên không nói hai lời đem Khang Viễn ôm lấy, tiếp theo cúi xuống đai lưng đem hai người trói cùng một chỗ, trầm thanh nói:“Viễn, ôm chặt ta, đừng buông tay.”

(*) phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa. Ý là họa vô đơn chí, tai họa dồn dập

End 25

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Hai con lang đồng thời nhảy lên, Hạ Hầu Triển động thân tránh được một con, lại lão đảo quỳ rạp xuống một con lang khác bên cạnh, đang lúc Khang Viễn vừa muốn thét chói tai, đã thấy hấn tay phải giương lên, tiếp theo một đạo hàn quang hiện lên, máu loãng trong nháy mắt bắn tung tóe, con lang kia té trên mặt đất, run rẩy vài cái liền bất động.

Không đợi Khang Viễn phục hồi tinh thần lại, trong lúc điện quang hỏa thạch*, Hạ Hầu Triển lại giải quyết đồng thời ba con lang vừa tiến lên, chẳng qua lúc này đây, hấn cũng không còn vẻ tiêu sái như lúc trước,

dù sao trên người thêm một người, động tác khó tránh khỏi có chút trì trệ, hơn nữa hẳn phải bảo vệ Khang Viễn, không nghĩ làm cho y chịu chỉ một chút thương tổn, làm như vậy kết cục chính là hẳn bị thương tổn.

Giải quyết xong con lang thứ chín, trước ngực Hạ Hầu Triển cùng cánh tay, trên đùi đã muốn thêm vài chỗ bị thương, huyết theo miệng vết thương chậm rãi chảy ra bên ngoài, rất nhanh liền nhiễm đỏ cả y của hắn. Khang Viễn ngơ ngác nhìn miệng vết thương, trong lòng hết chua xót lại là ngọt ngào.

Cho nên nói tình yêu, thật sự rất kì diệu, nhất là trong hoàn cảnh phù hợp.

Khang Viễn ngay từ đầu đối với Hạ Hầu Triển hận đến hàm răng đều ngứa, ở trong lao ngay cả nghĩ đến tên của hắn cũng không dám, tưởng tượng liền thấy hình ảnh khuất nhục, trong lòng cũng hận hắn muốn chết, hận không thể lập tức nghe được tin tức Hạ Hầu Triển tử. (éc... e ác.. ôn nhu gì... dám trù chồng à.. ở giá suốt đời đấy nha..)

Nhưng vào lúc này, nhìn đến hắn bởi vì chính mình lại cùng bảy sói giao tranh đẫm máu, trên người đã đầy vết thương, lại vẫn đang cố chấp bảo vệ, cứ thế đến bây giờ chính mình vẫn là lông tóc vô thương (không hề hấn gì, chồng húng hết ừì còn đâu). Trong tâm Khang Viễn thật sâu rung động, đột nhiên, y cứ như vậy không hy vọng Hạ Hầu Triển chết đi. Chẳng sợ chính mình cũng bị lang cắn chết, chỉ cần đối phương có thể sống, y cũng cam tâm tình nguyện.

Dù sao, trước khi chết, y cũng đã biết được tư vị được người ái mộ yêu y thề sống chết bảo hộ, kia có phải là tình yêu hay không y không biết, y chỉ biết là, giờ khắc này, y thật sự muốn dùng mạng mình đổi lấy mạng Hạ Hầu Triển, mà thời điểm khi y ra quyết định này, trong lòng dĩ nhiên là có chút thương cảm phiền muộn, không phải bởi vì sẽ chết, mà là, y bỗng nhiên không nghĩ rời đi người này.

Hảo nghĩ muốn..... Lại nhìn hắn liếc mắt một cái, hảo hảo liếc hắn một cái, ở trong lòng cố gắng khắc thượng khuôn mặt rõ ràng vẫn còn nét trẻ con, lại bởi vì chính mình mà trở nên trầm tư tàn nhẫn. Khang Viễn thậm chí đã hồi hận, vì sao trước kia lâu như vậy, chính mình đều không có hảo hảo nhìn xem Hạ Hầu Triển, nếu có thể thấy rõ hắn, có phải hay không có thể phát hiện sớm một chút trong mắt kia như thâm tình như biển, có phải hay không nếu có thể nhớ kỹ hắn đối xử mình thật là tốt, để giờ khắc tiếc nuối này, hẳn là cũng sẽ ít đi một chút.

“Viễn, ngươi làm gì thế?” Hạ Hầu Triển lập tức liền nhận ra động tác của Khang Viễn, y thế nhưng đang gỡ ra đai lưng chế trụ hai người.

“Hạ Hầu Triển, ngươi vương thêm ta, không thể đối phó nhiều lang như thế.” Khang Viễn ngữ khí nhất quán ôn nhuận bình tĩnh, động tác trên tay cũng không ngừng nghỉ: “Việc này nguyên nhân, đều là do ta, phải chết, cũng có thể là ta chết, ngươi không nên chôn cùng ta, hiểu chưa? Ta biết, nếu chỉ có một mình ngươi, ngươi nhất định có thể rời đi, cho dù có bị thương, cũng nhất định có thể rời đi.”

“Nói vậy.” Hạ Hầu Triển một tay bắt được cánh tay Khang Viễn đang giải đai lưng, hai mắt đề phòng nhìn bốn phía. Miệng lại rộng to ra tiếng.

Hắn chưa từng đối Khang Viễn rộng qua, hẳn đối Khang Viễn, yêu còn không kịp, sao có thể đi rộng hắn, nhưng là lúc này đây bất đồng, sống chết trước mắt, nếu không thể làm cho Khang Viễn dừng lại động tác, bọn họ hai người đều dừng nghĩ sống rời đi nơi này, khoảng cách bảy sói công kích là thực ngắn ngủi, hẳn phải tại thời gian này đây hoàn toàn làm cho Khang Viễn buông tha cho ý niệm ngốc nghếch trong đầu.

“Ngươi cho rằng ngươi đối với ta là gì? Ngươi cho rằng không có ngươi, ta sẽ tiếp tục sống một mình? Ngươi có biết hay không Thái hậu vì sao lại giúp ta hãm hại ngươi, đó là bởi vì nàng biết, con trai của nàng nếu mất đi Khang Viễn, sẽ chết, sẽ biến thành cái xác không hồn ngươi biết không? Viễn, ngươi chỉ cần bám chặt vào lưng ta, đúng vậy, chỉ cần không buông ra ta, ôm chặt ta, chính là trợ giúp lớn nhất đối ta. Chúng ta hai người phải cùng nhau sống, phải cùng nhau chết, ta nói rồi, cho dù cùng trời cuối đất, ta cũng không thả ngươi ra.” (ó ớ..)

Hạ Hầu Triển một bên rộng, một bên liền đem đai lưng nắm thật chặt, cũng chính là ở phía sau, bảy sói thông minh phát động lần công kích thứ năm.

“Đến a, các ngươi trước a, muốn ăn Viễn sao? Đi, trước hết phải cắn chết ta a.” Hạ Hầu Triển rộng lớn, thanh âm ở sơn dã không ngừng quanh quẩn, tuy rằng không có thể non hèn vĩnh viễn sánh cùng thiên

địa, nhưng mà ai cũng không thể phủ nhận, đây là thông báo tối ngọt ngào lúc này.

Trên người Hạ Hầu Triển sát khí cũng bị hoàn toàn phóng ra, sau khi trên đùi cùng hai cánh tay trái xuất hiện thêm miệng vết thương, lại có thêm năm con lang ngã dưới chân hắn.

Khang Viễn gắt gao bắt được quần áo Hạ Hầu Triển. Nước mắt tuôn rơi, miệng liên tục lặp lại một câu: “Tội gì, người tội gì, ta có gì tốt.” không thể nói được câu nào khác.

“Theo ý ta, người không có một chỗ nào không tốt.” Hạ Hầu Triển suyễn trứ khí thô, khoe miệng bởi vì này câu mà mỉm cười bày ra một chút hạnh phúc. Đại khái là nghĩ tới thời gian lúc trước, Khang Viễn mặc dù không để ý tới mình, nhưng đa số thời gian đều chỉ có hai người.

Bầy sói không biết là bị Hạ Hầu Triển thủ đoạn tàn ác dọa sợ, vẫn là bị những lời này cấp buồn nôn. Tóm lại, sau thời gian ngắn ngủi, còn lại tám chín con lang cuối cùng phất đuôi không vừa lòng bỏ đi, vừa đi vừa liên tiếp quay đầu lại, có thể thấy được bọn chúng vì không có biện pháp đem thức ăn ngon đến miệng mà tiếc nuối.

Hạ Hầu Triển trên người toàn bộ đều là hỗn hợp mồ hôi cùng máu loãng, thẳng đến lúc bầy lang không còn thấy bóng dáng, thân thể vẫn buộc chặt cuối cùng mới thả lỏng, chân mềm nhũn, “Bùm” một tiếng liền quỵ rạp xuống bụi cỏ.

“Hạ Hầu Triển, Hạ Hầu Triển.....” Khang Viễn luống cuống tay chân cởi đai lưng, cởi xong liền đỡ lấy Hạ Hầu Triển, đã thấy hắn bày ra một cái cười tươi nói: “Không có việc gì, đều là chút bị thương ngoài da mà thôi. Đi, chúng ta trở về sơn động.” Vừa nói, liền đứng lên, thuận tay nắm lên một con lang, tay kia thì nắm lấy Khang Viễn, liền hướng trong sơn động đi đến.

“Người..... Người mang theo cái này làm gì?” Khang Viễn khó hiểu nhìn con lang, con này chắc cũng khoảng hai ba mươi cân đi, Hạ Hầu Triển mang theo, chính hắn còn chưa xong, muốn chiến lợi phẩm cũng không phải lúc này a.

“Người không đói bụng sao? Gây sức ép thời gian dài như thế, trời đã muốn sáng, trước cất mấy khối thịt nướng ăn rồi nói sau.” Hạ Hầu Triển nhìn nhìn sắc trời: “Ân, bầy sói bị chúng ta đánh sợ, một chốc sẽ không đến lại. Chúng ta hảo hảo nghỉ một chút, sau đó liền xuống núi.” Hắn hô hấp vững vàng hơn, này thương trừ bỏ có một số chỗ đụng phải xương cốt, thật đích xác đều là chút bị thương ngoài da.

Khang Viễn lặng yên không nói, Hạ Hầu Triển nhìn y nói: “Xảy ra chuyện gì Viễn? Người vẫn là không nghĩ về nhà sao? Không nghĩ gả cho ta?” Vừa dứt lời, liền nhìn đến Khang Viễn lắc lắc đầu, rầu rĩ nói: “Không phải như thế.”

(*) hành động nhanh chóng, trong chớp mắt nhanh như tia lửa

End 26

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

“Đi? Người nghĩ muốn về nhà, người muốn gả cho ta ?” Hạ Hầu Triển kinh hỉ kêu lên, lời còn chưa dứt, liền đem Khang Viễn tức giận đến đỏ mặt một chút, lần này vừa lúc chụp trúng vết thương trên vai, trong phút chốc làm hắn đau đến nhe răng trợn mắt, lại còn muốn lo lắng duy trì hình tượng anh hùng của mình, không chịu kêu ra tiếng.

Khang Viễn hoảng sợ, xem thấy trên tay mình đều là huyết, vội vàng cầm máu cho hắn, lại nghe Hạ Hầu Triển nói: “Không vội, trở lại sơn động nói sau, Viễn, người nói cho ta tin chính xác đi a, rốt cuộc có nguyện ý hay không gả cho ta? Kỳ thật, người hắn là hiểu được đúng không? Về nhà, sẽ gả cho ta, không trở về nhà, cái kia..... Khụ khụ, cũng gả cho ta, người nghĩ rằng ta sẽ buông tha được người sao?”

Khang Viễn buồn bực nhìn Hạ Hầu Triển, vừa rồi nhất định là ảo giác, sao lại có thể cảm thấy được gia khóa da mặt dày này như anh hùng cái thế tình nghĩa vô song đâu? Nghe được một chút lời lẽ vô lại tới cực điểm của hắn. Đúng vậy, là ảo giác, vừa rồi nhất định là ảo giác, lang này căn bản không phải bị hồn đản này giết, đều là tự sát.

“Người trước đem vết thương băng bó một chút rồi nói sau, cái dạng này làm sao về nhà được.” Khang Viễn mở miệng, kỳ thật y không nghĩ về nhà nguyên nhân đích thực, là cảm thấy được không mặt mũi gặp Hoàng thượng cùng Thái hậu, tiểu Vương gia gặp nạn bị thương đều là bởi vì chính mình, y làm sao có thể đối mặt với huynh trưởng cùng mẫu thân hắn đây.

Bất quá hiện tại Khang Viễn đương nhiên sẽ không đem suy nghĩ này nói ra, hai người dìu nhau trở về sơn động, Hạ Hầu Triển chọn những chỗ bị thương nặng chảy nhiều máu, xé một chút vải băng bó lại, một lát sau, quả nhiên máu đã dừng lại, Khang Viễn mới thoáng yên lòng.

Lửa đã sớm tắt, Khang Viễn học Hạ Hầu Triển, dùng hai tảng đá ma sát nửa ngày, cũng không thoát ra được một tia lửa, mệt làm y thở hồng hộc, chưa kịp định thần, đã thấy Hạ Hầu Triển thân thủ lại đây, đem hai khối đá kia tiếp nhận, mỉm cười nói: “Để cho ta.” Nói xong, “Ba ba” một động tác, đóm lửa liền xuất hiện, nhất thời đốt cháy cỏ khô, tiếp theo bỏ thêm mấy nhánh cây, lửa đã hừng hực cháy lên.

Khang Viễn nhìn hai khối đá kia ngăn người, sau một lúc lâu mới oán hận nói: “Khi dễ ta, chúng nó khi dễ ta, vì sao ta làm không ra lửa?” Hạ Hầu Triển bật cười, lắc đầu nói: “Người là văn nhân, làm sao có khí lực, ta là bởi vì từ nhỏ tập võ, cho nên việc này cũng rất thoải mái.”

Khang Viễn càng giận, lúc này đem ánh mắt phần hận nhắm ngay Hạ Hầu Triển: “Nếu như vậy, người sớm làm đi? Ta đều loay hoay cả nửa ngày người mới tiếp nhận, nói, có phải hay không ý định làm ta xấu mặt?”

“Viễn ở trong lòng ta, cho tới bây giờ vốn không có khi nào xấu hết. Ta là nhìn thấy người liều mạng ma sát hai khối đá ấy động tác thật đáng yêu, cho nên xem đến ngây người, mới quên tiếp nhận thôi.” Hạ Hầu Triển lời này một chút cũng không phải là nói giỡn, hơn nữa hắn còn cầm tay Khang Viễn, đặt trong lòng bàn tay mình, nhìn bàn tay đã đỏ lên, ảo não nói: “Ta nên sớm đi tiếp nhận, xem nơi này, đều đỏ hết, đều phá da.”

Khang Viễn tâm lại hảo một trận rung động, y không biết cảm tình phải khắc sâu đến nông nổi nào, mới có thể cẩn thận đến mức này, hơn nữa Hạ Hầu Triển là một nam nhân, vẫn là Vương gia cao quý, cho tới bây giờ đều chỉ có người khác hầu hạ hắn, chính là thời điểm cùng mình một chỗ, hắn lại ôn nhu săn sóc cẩn thận làm cho người ta sợ hãi.

“Tốt lắm, không nói nữa, thật là..... Buồn nôn muốn chết, cái gì phá da, ta là nam nhân, phá da một tí thì có gì? Người chảy nhiều máu như vậy cũng có nói tiếng nào đâu.” Khang Viễn hồng mặt rút tay về, kinh ngạc phát hiện chính mình nhưng lại không phải như vậy bài xích tiếp xúc cùng hồn đản này, rõ ràng ở lao ngục, chỉ cần nhớ tới bộ dáng hắn, đều đã buồn nôn.

“Kia bất đồng a, ta nói rồi, ta là người tập võ.” Hạ Hầu Triển thu hồi tay, bắt đầu cắt da sói, hắn chưa làm qua loại sự tình này, cũng không thật thuần thực, lại càng không biết xử lý nội tạng lang, chính là đem da bóc đi (lột) xuống, cắt mấy khối thịt xiên vào nhánh cây rồi nướng.

“Người vì sao lại tập võ? Hơn nữa võ công của người rất không tồi.” Khang Viễn không biết vì sao, bỗng nhiên nghĩ muốn biết một chút quá khứ Hạ Hầu Triển, y tự cấp mình một lý do kém cỏi làm cớ: Hừ, không lý do đối phương đều như thế hiểu biết chính mình, mình lại đối hắn một chút cũng không hiểu biết, này thật không công bằng.

“Àn, cũng không có gì, thân là Vương gia, thế nào cũng phải gặp những nguy hiểm không đoán trước đi, cho nên thời điểm hoàng huynh theo sư phó tập võ, ta đã ở một bên theo luyện, mang danh là đệ tử bắt đực dĩ của hoàng gia.” Hạ Hầu Triển lấy nhánh cây đang nướng ở trong lửa trở mặt, dùng một nhánh cây lớn cố định lại.

“Hoàng gia đệ tử nhiều, cũng không gặp đều tập võ a. Hoàng thượng cùng vài vị Vương gia khác đều là đối với tập võ cảm thấy hứng thú, người thì sao? Người cũng là cảm thấy hứng thú phải không?” Khang Viễn chưa từ bỏ ý định, vẫn như kiểm cái để hỏi.

Hạ Hầu Triển ngồi xuống bên người y, trong lòng thực vui mừng nghĩ: Viễn thế nhưng bắt đầu cùng ta bàn việc nhà, đây là chuyện tốt a, hơn nữa y còn chủ động đặt câu hỏi, một thân thương tích đổi lấy kết quả như vậy, rất con mẹ nó có lợi, lão thiên gia, người lại phải mấy con lang lại đây đi. (éc.. anh mún chết.. h mà đến là một động hai mộ đấy..hân)

“Ân, ta sợ nói ra nguyên nhân chân chính, người lại đánh ta.” Hạ Hầu Triển hì hì cười cùng Khang Viễn tựa vào cùng nhau: “Kỳ thật a, ta là bởi vì người mới có thể liều mạng học võ nghệ, ngay từ đầu chỉ là muốn ở trước mặt người làm náo động. Đến khi chậm rãi ý thức được người không có khả năng đáp lại cảm tình của ta, cho nên ta càng thêm khổ luyện, chuẩn bị đến bắt cóc người, a, Viễn, người đừng đánh ta, ta là người bệnh a.”

Khang Viễn nghiêng răng, oán hận nói: “Ta không nghĩ đánh người, ta nghĩ đến đem người đẩy mạnh vào đồng lửa, chết cháy cái tai họa như người.” Khang Viễn kỳ quái nhìn về phía Hạ Hầu Triển: “Ân, ta nhớ rõ chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, là ở Phong Tú lâu đi? Khi đó người đem mấy cô nương theo ta đều kêu đi, tại thời điểm đó người nhận thức ta phải không? Hơn nữa hiện tại ngẫm lại, người không phải tại lúc đó liền thích ta đi?”

Hạ Hầu Triển lặng yên, đang lúc Khang Viễn nghĩ đến hẳn sẽ không trả lời, đã thấy hân từ trong lòng ngực lấy ra một cái hà bao nhỏ nhỏ đã muốn phân biệt không ra là màu sắc gì.

“Viễn, còn nhớ rõ cái này không?” Hạ Hầu Triển giơ lên bọc nhỏ kia, một cổ nhàn nhạt mùi ngọt nát bay ra, có chút gay mũi.

Khang Viễn lắc đầu, loại này mùi hân là do đồ vật gì đó đã hư thối thoát ra đi, đường đường tiểu Vương gia, cần gì phải đem loại đồ vật này cất trong quần áo Rốt cuộc đây là gì? Thuốc tiên chữa thương? Hay là tiên đan Quan Sơn luyện?

Hạ Hầu Triển cười khổ, đem bọc nhỏ kia cẩn thận mở ra, một bên nhẹ giọng nói: “Ta biết người đã sớm không nhớ rõ, chính là, đây là ta và người lần đầu tiên gặp mặt, người cho ta, cũng là như thế nhiều năm qua, là thứ duy nhất người cho ta. Năm đó người thay phụ thân người thăm bệnh, lễ vật, cũng không phải là của người.”

Đồ mình cho mà còn hok nhớ, e ý cất mấy năm trời, coi như bảo bối đấy, sao kiến nó hok bik mà đạo chính nhỉ.. triển ca đánh nhau vs kiến bảo vệ tín vật định tình.. hắc hắc.. triển ca chung tình quá.. iu iu

End 27

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Khang Viễn trở mình một cái xem thường, nghĩ thầm của cha ta cũng là của ta, người tất yếu phải phân biệt rõ ràng như thế sao? Bất quá y cũng thật sự tò mò, bọc nhỏ này rốt cuộc là đồ vật gì? Sao lại chính là mình cấp Hạ Hầu Triển? Sẽ không phải là gia khóa nào thay người khác tặng lễ, kết quả đem danh tự ghi sai rồi đi?

Xem bộ dáng Hạ Hầu Triển, tựa hồ đối chính mình nảy sinh tình cảm cũng là xuất phát từ cái này đi, nếu như vậy, y thật muốn đem cái gia khóa qua loa kia bắt lấy hảo hảo đánh một chút.

Khang Viễn cẩn thận nghĩ muốn tìm từ giải thích, thăm nghĩ tiểu Vương gia yêu đã nhiều năm, nếu biết được đối tượng yêu say đắm thế nhưng không phải y, làm sao hẳn chịu nổi a, phải nói sao mới có thể không đả kích hẳn?

Không đợi nghĩ ra, chợt nghe Hạ Hầu Triển tiếp tục nói: “Người còn nhớ rõ người năm ấy ở ngự hoa viên xem mẫu đơn không?”

Cái này Khang Viễn nhớ rõ, bao nhiêu năm rồi đó là lần duy nhất được nhìn đóa mầu đơn như vậy, chẳng qua là chuyện tình xảy ra trong một năm y không thể nhớ hết được , giống như hoàng thượng đăng cơ được một năm, hay là hai năm hoặc ba năm? (là chứng cái nhớ thì không nhớ, cái không nên nhớ cũng chẳng nhớ..)

“Ngày đó, có một tiểu thái giám đứng dưới mặt trời chói chang ngơ ngác nhìn người, là người đem hân kéo đến chỗ râm mát , sợ hân bị cảm nắng, còn cùng hân nói rất nhiều chuyện, người chính là dùng hà bao chứ kẻo này đến an ủi cái tiểu thái giám kia.”

Khang Viễn há to miệng (che lại, coi chừng ruồi lạc đạn), Hạ Hầu Triển nhắc nhở, y có điểm mơ hồ nhớ ra, giống như đích thực là có chuyện như thế. Y nhìn cái hà bao kia, hút một ngụm lạnh khí, lẩm bẩm nói: “Không phải đâu tiểu Vương gia? Người..... Người đem hà bao này đoạt đi? Người là tiểu Vương gia a, sẽ không không có kẻo ăn đi? Chẳng lẽ Hoàng thượng sợ người sâu răng, cho nên cho tới bây giờ cũng không cho người ăn kẻo sao?”

Hạ Hầu Triển không biết nên khóc hay cười, lắc lắc đầu nói: “Viễn, ta thật muốn hoài nghi người có phải muốn châm chọc hân hay không, người là đệ nhất tài tử a. Chẳng lẽ người muốn ta nói rõ ràng nói cho người, tiểu thái giám kia chính là ta sao?”

Hân thấy Khang Viễn lúc này ngay cả ánh mắt cũng trợn tròn , thế là một hơi nói: “Đúng vậy, ta chính là tiểu thái giám kia, ngày đó ta thay đổi thái giám phục sức theo người, người cùng ta nói rất nhiều, cho ta bao kẻo này, một khắc kia, ta liền quyết định đời này đều phải cùng người một chỗ . Này bao kẻo, vẫn được ta mang theo bên người.”

Hân vừa nói, liền một bên mạnh mẽ khép miệng Khang Viễn lại, cười nói: “ Cứ há vậy , cầm sẽ rơi xuống . Không phải người hỏi ta nguyên nhân sao? Hiện giờ ta nói ra , người cũng không cần kinh ngạc như thế đi?”

Khang Viễn nghĩ ta cái này kêu là tự làm vậy không thể sống sao? Tại sao người tốt không trêu chọc, lại gặp phải vị này, ta nếu là biết cái hà bao như thế có thể làm cho ta từ nay về sau cuộc sống phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, ta chính là để ăn cũng sẽ không cho người a.

“Tiểu vương gia, thứ ta nói thẳng, cái kia, thời điểm đó người mới vài tuổi a? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ liền hiểu tình yêu là gì sao?” Vẫn là không thể tin được, Khang Viễn nghĩ trải qua một phen tìm hiểu như thế, có thể phát hiện tiểu Vương gia này chính là một loại cố chấp, nếu có thể đem hân tái quay về quỹ đạo người bình thường, vậy rất tốt .

Bất quá tưởng tượng Hạ Hầu Triển thật sự bình thường, sẽ không còn nhắm mắt theo đuôi mình, sẽ không nhìn y ôn nhu sẵn sốc, không biết vì sao trong lòng có điểm không thoải mái.

“Cũng không có , khi đó ta chỉ là muốn phải nhanh mau lớn lên, rồi mới đem người bảo hộ trong đôi cánh của ta, không cho người bị một chút thương tổn.” Hạ Hầu Triển mỉm cười, lại lấy ra miếng thịt lang nướng, mỡ nhỏ xuống, dẫn theo một chuỗi ngon lửa.

“Hộ ở trong đôi cánh của người, rồi mới không chút khách khí ăn luôn phải không?” Khang Viễn bĩu môi, bất quá đem lời thề cùng ý niệm trong đầu cùng với hành động Hạ Hầu Triển liếc chết bảo vệ chính mình ban nãy liên hệ , trong lòng cũng là tràn đầy cảm động, nhìn xem chính mình, ngay cả một miếng da cũng không có xây xước gì, nhìn nhìn lại đối phương, một bộ dáng máu tươi đầm đìa, hai trạng thái đối lập cũng nói rõ chân thật.

“Ha ha ha.....” Hạ Hầu Triển sang sảng cười rộ lên, rồi mới nhịn không được thân thủ sờ soạng trên mặt Khang Viễn một phen, gật đầu nói: “Viễn, không nghĩ tới người cũng sẽ hay nói giỡn, đúng vậy, rất hợp ý ta, ăn luôn, còn không phải sao, ta chính là muốn ăn người, tốt nhất đem người ngay cả xương cốt đều nuốt vào bụng.”

Khang Viễn vừa thẹn lại quẫn, nhưng trừ bỏ trợn tròn ánh mắt biểu đạt chính mình phần nộ ra, cái khác đều làm không được.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, xem thịt lang kia trong lửa chậm rãi nướng chín, từng trận hương khí phiêu tán ở trong sơn động, giờ khắc này, nhưng là thập phần yên tĩnh.

Xa xa bỗng nhiên lại truyền đến một tiếng gầm rú, Khang Viễn sợ tới mức tâm can run lên, muốn kêu ra âm thanh, lại bị Hạ Hầu Triễn bưng kín miệng, nghe hẩn nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, hẩn là là cầu hung (gấu chó)*, chúng ta có lửa trại, nó không dám vào.”

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy nhất con cầu hung lắc lắc tiêu sái lại đây, nhìn đến trên mặt đất toàn lang thi, hưng phần hiển hách kêu vài tiếng, rồi mới vừa ngẩng ngẩng cái lửa trại trong động, Khang Viễn sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, nhưng cầu hung lập tức cúi thấp đầu, gặm nâng một khối lang thi bước đi .

Khang Viễn nhẹ nhàng thở ra, Hạ Hầu Triễn cười nói: “Này cầu hung ngược lại không tham, cũng không biết đem lang thi đều lấy trở về, nga, đúng rồi, ta nghe nói cầu hung mùa đông đều là ngủ đông, không cần ăn cái gì.” Hẩn đem thịt lang đưa cho Khang Viễn, : “Đến, ăn đi, thịt lang tựa hồ không thể ăn, huống chi nơi này lại không có gia vị, bất quá chúng ta thể lực tiêu hao rất nhiều, tốt xấu ăn một ít đi.”

Khang Viễn tiếp nhận một khối thịt lang, thở dài nói: “Có ăn là tốt rồi, lúc này còn chọn lựa gì nữa.” Nói xong cắn một miếng thịt nhỏ, ở trong miệng nhắm nuốt vài cái.

Nói đến thật kỳ quái, này thịt lang thập phần thô ráp, tuy rằng chín, nhưng cũng có một tia khí tanh nồng, nhưng Khang Viễn lại cảm thấy được cũng không khó ăn. Y là quý công tử, tuy rằng không kiêng ăn, nhưng ăn gì đó từ trước đến nay đều chú ý, này thịt lang nếu như bình thường, tuyệt đối không thể ăn , lúc này lại cảm thấy có mùi ngon.

Lần này, ngay cả chính y cũng nghi hoặc , cuối cùng đành phải khuyên bảo chính mình, khẳng định là đang cực kỳ đói, mới có thể ăn thấy hương vị ngọt ngào, tuyệt không phải là bởi vì thịt này là do hỗn đản kia nướng , mới có thể cảm thấy ăn ngon, quyết không là như vậy.

Ăn xong mấy khối thịt lang, Hạ Hầu Triễn cuối cùng cảm thấy được trên người có lại chút khí lực, ở một vách núi phía trước lại đốt một đống lửa trại, bắt giắc đi ra trời đã tảng sáng, lửa trại đã đốt sạch. Hẩn đem tro tàn dời, mặt đất liền nóng hừng hực, hẩn lại thay Khang Viễn trải một cái bụi rậm, diu y nằm lên trên, ôn nhu nói: “Người bị kinh hách, lại mệt mỏi, ngủ một giấc đi, ta ở ngoài động khẩu canh chừng.”

Khang Viễn vội vàng cự tuyệt, bất mãn nói: “Chân chính cần nghỉ ngơi chính là người, người ở trong này nằm, ta tuy rằng vô dụng, nhưng nếu bấy sỏi đến đây, thông báo người một tiếng vẫn có thể làm được .”

Hạ Hầu Triễn lắc đầu nói: “Không phải nói người vô dụng, ta là người luyện võ, tổng so với người mạnh hơn một ít.” Nói xong không khỏi phân trần đem Khang Viễn đặt xuống bụi rậm , bỏ hài ở chân phải của y.

Khang Viễn hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy, trên mặt là biểu tình khẩn trương, lại nghe Hạ Hầu Triễn cười nói: “Người yên tâm đi, ta có là cầm thú, cũng sẽ không tại loại thời điểm này cưỡng bức người, ta thay người nhu nhu chân, đem kia ứ thương xoa dịu, sẽ không có chuyện gì .”

Khang Viễn bị hẩn bóc trần tâm tư, có chút ngượng ngùng, nột nột nói: “Ai nói ta lo lắng, nói lầm bầm, thời điểm này cho dù gọi người làm cái loại sự này, người làm được sao? Nhìn người một thân thương tích kia đi.”

Hạ Hầu Triễn lông mi nhướng lên, còn thật sự nhìn về phía Khang Viễn: “Viễn, người nói chính là thật vậy chăng? Ngô, ta tuy rằng đây người là thương, nhưng làm cái loại sự tình này, với ta mà nói vẫn là không vấn đề , người nếu không tin, không bằng..... Chúng ta đến thử xem?”

Khang Viễn lập tức liền nằm xuống, dùng áo choàng phủ kín đầu, cả giận: “Người không cần nói hươu nói vượn, chạy nhanh đi canh chừng, ai muốn cùng người làm loại chuyện này.”

Hạ Hầu Triễn tâm nở hoa tránh đi, nhìn nhìn khổ gian đã thành một túp lều nhỏ, cố ý giận dữ nói: “Người chính là không chịu thua kém, người ta bất quá là nói hoài nghi khả năng của người, người liền đứng lên , hiện tại trốn tròn mắt đi? Người ta bỏ qua muốn cự tuyệt người, nhìn người làm sao đây? Đáng đời, cho người lại tinh thần như thế.” (:”>.. hơ)

Khang Viễn cũng là nam nhân, cũng không phải ngốc tử, tự nhiên biết Hạ Hầu Triễn nói lời này là ám chỉ gì, lập tức chỉ cảm thấy gương mặt giống như không phải thiêu cháy bình thường, trong lòng oán hận nói: Lưu manh, lời này cũng có thể nói ra được, ta đời này sao lại thất bại thành như vậy, để cho một cái gia

khỏa như thế quần lấy, ta còn muốn tránh thoát, ta thật sự có thể thoát được sao? Ông trời a, người lại đem thiên lôi xuống đánh ta đi.

End 28

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Cũng thật sự là rất mệt, bất tri bất giác liền chìm vào giấc ngủ . Vừa tỉnh lại, liền cảm thấy thân thanh khí sáng, ngồi dậy, quả nhiên đau đớn trên chân đã giảm đi rất nhiều. Y không kìm được ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Hạ Hầu Triển, đã thấy hắn tựa vào thạch bích trên động khẩu, tựa hồ là đang ngủ . Lửa trại vừa rồi thêm rất nhiều bó củi, vẫn còn đang cháy rất mãnh liệt.

Khang Viễn đi qua, đẩy đẩy Hạ Hầu Triển, đã thấy hắn mơ mơ màng màng “Ân” một tiếng, tiếp theo thân mình run rẩy vài cái, giữa hai cánh môi bật ra hai chữ:“Hảo lãnh.....”

Khang Viễn trong lòng run lên, vội vàng sờ trán Hạ Hầu Triển, nhiệt độ nóng đến mức làm cho y sửng sốt, Hạ Hầu Triển phát sốt .

Nói thật, kỳ thật tình tiết này cũng mang tục khí , rất nhiều tiểu thuyết đều viết như thế, nam diễn viên phát sốt, lạnh, để sưởi ấm cho hắn, người nam diễn viên hoặc là nữ diễn viên hay dùng thân thể của chính mình đi truyền hơi ấm cho hắn. Nhưng là tục khí là tục khí, ở tình trạng hiện tại hạ của Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn, chuyện này đích thực là một việc phi thường, phi thường bình thường.

Khang Viễn khó khăn mới đem Hạ Hầu Triển ôm đến bụi rậm bên kia, lúc này ngoài động mặt trời đã muốn ngã về tây , xa xa không biết địa phương nào lại truyền đến từng đợt sói tru! Lòng người đều từng đợt căng thẳng. Mà nơi này không có nguồn nước, Khang Viễn cổ họng cũng đã bốc hỏa, nhưng lại không có biện pháp, mắt thấy Hạ Hầu Triển môi đều khô nứt , một loại cảm giác gọi là đau lòng chậm rãi tràn ngập tứ chi y.

Hạ Hầu Triển liên tục run rẩy, thì thào những lời vô nghĩa- chủ yếu là hai chữ “Hảo lãnh”. Khang Viễn tim đập nhanh một nhịp, nằm xuống dùng sức ôm chặt hắn, nhưng động tác này không chút nào giảm bớt thống khổ của Hạ Hầu Triển.

Lại sờ sờ cái trán kia, nhiệt độ tựa hồ rất cao , khớp hàm Hạ Hầu Triển đánh vào nhau liên tục, Khang Viễn thật sự là không có cách nào có thể tưởng tượng , nếu còn như, không đợi trở về, Hạ Hầu Triển chết ở trong này là chắc chắn. Y hoang mang lo sợ khóc không ra nước mắt, bỗng nhiên nhớ tới trước kia cùng bằng hữu một chỗ, có văn nhân phóng đảng cũng từng vui đùa nói qua -khi phát sốt nếu có nhụy ngọc ôn hương ôm vào lòng, là có thể thu lại hàn khí.

Khang Viễn không biết lời này là thật hay là giả, nhưng hiện tại ngựa chết cũng phải thành ngựa sống. Cắn chặt môi, y chậm rãi cởi bỏ áo choàng, tiếp theo là áo khoác, cuối cùng nhất nhắm đưa tâm, đem áo lót cũng cởi xuống, rồi mới đem quần áo Hạ Hầu Triển cũng cởi ra, hai thân hình trần trụi cứ thế ôm chặt nhau. Y đem tất cả quần áo đắp lên trên hai người, ôm chặt Hạ Hầu Triển, nhẹ giọng nói:“Hạ Hầu Triển, như vậy có tốt hơn không? Có đỡ hơn chút nào không?”

Hạ Hầu Triển đang lạnh có chút khó chịu, liền cảm thấy được một đại ấm lò (lò sưởi ấm) chủ động đến gần mình, lập tức không khách khí, không nói hai lời một phen ôm lấy , cọ cọ, di? Cảm giác này rất quen thuộc, là thân thể chính mình mong nhớ ngày đêm a, a, có chút nhiệt , nhất là chỗ địa phương kia, nhiệt chịu không nổi .

Khang Viễn tuy rằng ôm lấy Hạ Hầu Triển, cùng hắn da thịt thân cận, nhưng này chính là vì thực thuần khiết mục đích , không có một tia suy nghĩ sai lệch nào, nhưng Hạ Hầu Triển cũng không có quân tử như thế. Thân thể ấm áp, một ít không thuần khiết ý tưởng liền nổi lên . Khang Viễn liền cảm thấy được thứ

giữa hai chân đối phương đột nhiên cứng rắn đứng lên, lập tức liền ma sát ở trên đùi mình, không khỏi lập tức mặt đỏ tai hồng.

Giây dụa, suy nghĩ né ra, nhưng Hạ Hầu Triển đầu chịu buông tha y, thức ăn đã đưa tới tận cửa, không chạy nhanh đi ăn hẳn còn gọi Hạ Hầu Triển sao? Thần trí còn có chút mơ hồ, thân thể nhưng thật ra không chịu thua kém, nghiêng người, liền đem Khang Viễn đặt ở dưới thân .

“A.....” Khang Viễn sợ hãi kêu một tiếng, nghĩ muốn đẩy Hạ Hầu Triển ra, lại nhìn thấy khuôn mặt đỏ muốn xuất huyết của hắn, kiểu gì cũng không hạ thủ được . Hạ Hầu Triển đối với y rất quen thuộc a, ở trong mộng cũng không biết đã chiếm hữu mấy lần , bởi vậy quen thuộc tách ra hai chân thon dài dưới thân, phân thân to lớn lập tức liền thâm nhập ở phía sau hông cánh hoa của Khang Viễn.

Khang Viễn tâm muốn khóc lớn, cự vật bắt đầu cố gắng hướng tiểu huyết ở chỗ sâu nhất khai thác, chính là chỉ chen vào thôi, y liền đau đến mồ hôi lạnh đều đi ra , đùi co rút vài cái. Lại không nghĩ rằng Hạ Hầu Triển ngay lúc thần trí không thanh tỉnh như thế, nhưng còn biết đi đùa ngọc hành của y.

Chậm rãi, cảm thấy từ hồ thẹn biến thành cảm giác thoải mái, sơn động không người, chỉ có hai người vừa mới trải qua sinh tử, Khang Viễn không hề áp lực, lớn tiếng rên rỉ, qua chỉ chốc lát sau, thân mình y run lên, bạch dịch phun ra , nhiễm đầy hai tay Hạ Hầu Triển.

“Viễn, Viễn của ta.....” Hạ Hầu Triển thì thảo tự nói, đem bạch dịch còn vương lại trên phân thân quét sạch, trước lấy ngón tay ở tiểu huyết vẽ loạn một phen, xong mới đem thứ cứng rắn như thiết kia tiến vào, chỉ mới tiến tới một nửa, thân mình dưới thân liền co rút lại, hẳn tuy rằng thần chí hoảng hốt, nhưng cũng cảm thấy Khang Viễn đang thống khổ.

Hai tay ở trên da thịt trắng nõn nhanh chóng vuốt ve, miệng thuần thực liếm Khang Viễn nhĩ khuếch (lỗ tai) cùng vành tai, đó là bộ vị mẫn cảm của đối phương, hẳn biết. Không chỉ như thế, miệng còn thì thảo liên tiếp trấn an Khang Viễn:“Viễn, không sao, người trầm tĩnh lại, trầm tĩnh lại thì tốt rồi..... Đến.....”

Khang Viễn nào có biện pháp thả lỏng, chợt nghe Hạ Hầu Triển lại dùng thấp trầm thanh âm nói:“Viễn, thả lỏng chút, ta liền rút ra được không?” Lời còn chưa dứt, liền phát giác người dưới thân bắt đầu cố gắng thả lỏng, qua một hồi lâu, quả nhiên cảm thấy được y xui lơ một ít, tiểu huyết nơi đó cũng xóp rất nhiều.

Hạ Hầu Triển một cái dùng sức, liền thừa dịp lúc này đem hung khí toàn bộ đẩy mạnh vào chỗ sâu nhất, nhiệt độ nóng ấm, tràn thịt không cam lòng nguyện ý mấp máy, tựa hồ phải cố gắng đem dị vật đẩy đi ra ngoài. Y thoải mái rên rỉ một tiếng, chui đầu vào cần cổ Khang Viễn, tiếp tục cố gắng kháng cản.

Khang Viễn nổi nóng, hai nắm tay ngay tại trên lưng Hạ Hầu Triển nắm xuống: Hẳn là giả bộ đi? Khẩn định là giả bộ? Nào có người thời điểm thần chí không rõ còn có thể nói dối, nào có người đang trong trạng thái bán hôn mê, còn biết làm cho người bị hắn xâm phạm thả lỏng.

Hạ Hầu Triển căn bản không đem nắm tay kia để vào mắt, lực đạo so với gãi ngứa hẳn còn kém xa. Kỳ thật hẳn đích thật là thần chí không rõ , nhưng là đối với Khang Viễn, này người hẳn tận tâm theo đuổi, không cần dựa vào thần trí hẳn cũng có thể hoàn thành tất cả chuyện tình, chẳng những là làm chuyện này, cho dù lúc này động khẩu có lang xâm nhập, hẳn cũng sẽ trước lao ra đem lang giết chết.

“Ô ô ô..... Đau quá..... Thật sự đau quá.....” Khang Viễn nước mắt thành chuỗi rơi xuống, không ngừng nức nở :“Tiểu Vương gia..... Người..... Người nếu thật sự thích ta, liền..... Cũng chậm chậm lại đi, ô ô ô.....” Đối với Hạ Hầu Triển đã không còn khắc cốt hận ý, cũng sẽ không cảm thấy được ở trước mặt hắn yếu thế là chuyện mất mặt gì, nếu đối phương yêu chính mình như vậy, kháng định cũng sẽ bận tâm chính mình cảm thụ không phải sao?

“Viễn, không có việc gì, đừng khóc, lập tức tốt lắm.” Hạ Hầu Triển hôn lên trán Khang Viễn, thân thể lại thuận theo bản năng càng thêm kịch liệt luật động, mỗi một lần đều là thật sâu xỏ xuyên, sau đó lại nhợt nhạt rút ra, rồi mới càng dùng thêm đại lực tiến vào chỗ sâu nhất trong dũng đạo.

Khang Viễn liền cảm thấy được phía sau sưng đau không chịu nổi. Ngay cả cầu xin tha thứ đều đã nói ra , nhưng chỉ đối lấy Hạ Hầu Triển càng thêm hung mãnh va chạm. Y thật sự không rõ, vì sao hôn môi cùng động tác vuốt ve thương tiếc như vậy, nhưng cái hung khí phía sau kia cũng không chịu ngừng nghỉ dừng lại , làm cho y suyễn khí..

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Hai chân bủn rủn lại bị nâng lên, bài khai thành một góc độ thật lớn, Khang Viễn tầm mắt mông lung nhìn đến Hạ Hầu Triền không biết khi nào đã ngồi chồm hổm lên, tư thế này làm cho hưng khí của hắn có thể càng thông thuận càng hưng ác đưng vào chỗ sâu nhất trong hậu huyết.

Khang Viễn cổ họng đã có chút ách , nghĩ thâm ruột mình có hay không bị đứt đoạn ra đây, ô ô ô, y phải thu hồi tất cả cảm động lúc này, hỗn đản này căn bản là không bằng cảm thú chính mình sao lại bởi vì hành động này của hắn mà cảm thấy được ấm áp, ô ô ô, đừng sắp nữa , tái sắp nữa sẽ chết..

Ở trong lòng ai oán kêu, đồng thời chậm rãi , một chút cảm giác kỳ dị từ sau hậu huyết liên truyền đến. Ngay từ đầu, cảm giác không rõ làm cho người ta không phát hiện được, nhưng chậm rãi , loại cảm giác này liền một chút mở rộng, thời điểm cự vật kia rút ra, đột nhiên dừng đạo cảm thấy hư không sau đó lại sinh ra một tia tơ dương (ngứa) nhức mỗi, tựa hồ thực khát vọng cự vật kia tái hưng hăng tiến vào. Mà sau khi hưng khí kia xổ xuyên, ngoài đau đớn , còn có một loại cảm giác thỏa mãn nói không nên lời.

“Ân..... Ngô..... Sao lại như vậy? Vì sao..... lại như vậy, a..... Ngô ngô ngô..... A a..... Tiểu Vương gia, đừng..... Chậm một chút..... Ngô.....” Khang Viễn gắt gao bấu chặt cánh tay Hạ Hầu Triền, không thể tin được từ lỗ tai nghe những tiếng rên rỉ phóng đăng đó là đến từ miệng mình.

Không chỉ như thế, thân mình y đã nhẹ nhàng lay động, không biết theo thời điểm nào bắt đầu, y thể nhưng lại chuyển động theo động tác của theo khởi Hạ Hầu Triền, tùy hắn va chạm xổ xuyên qua mà tả hữu lay động cái mông tuyết trắng.

Khang Viễn nhắm chặt ánh mắt, biết chính mình hiện tại bộ dáng nhất định thực *** đăng, y cũng không dám tưởng tượng mình thế nhưng sẽ có bản chất làm càn như vậy, nếu giờ phút này có thể làm cho y ở trên vách núi đâm đầu chết tại chỗ, y cũng sẽ chân thành cảm tạ lão thiên gia .

Tựa hồ là đã nhận ra Khang Viễn phối hợp, Hạ Hầu Triền thập phần cao hứng mạnh mẽ phát tại Khang Viễn mông cánh hoa hai nhất, nộn thịt trắng nõn lập tức nổi lên hai luồng màu hồng. Động tác này cũng làm cho Khang Viễn càng thêm xấu hổ vô cùng, lòng muốn một cước đem Hạ Hầu Triền đá ra, lại ngay sau đó đã bị một cái động mạnh mẽ tiến lộn mang theo lực đạo mạnh mẽ. Mà phối hợp của y càng kích Hạ Hầu Triền dục vọng, làm cho hắn càng thêm ra sức luật động xổ xuyên.

Tiếng rên rỉ, tiếng khóc, tiếng thỏa mãn gầm nhẹ đan xuyên vào nhau, tại trong sơn động không người, Hạ Hầu Triền thần chí không rõ lại sốt cao chỉ nghe theo bản năng thân thể chỉ huy, ước chừng phải làm Khang Viễn ba lượt, này vẫn là ở thể lực hắn chống đỡ hết nổi, nếu là hắn tinh lực sự dư thừa, Khang Viễn cũng không biết hắn rốt cuộc sẽ làm mấy lần. Trong lòng dâng lên một đại bất kính ý tưởng: Tiểu vương gia thật là Thái hậu thân sinh sao? Không phải là mãnh thú biến thành người đi? (ò, một ngày làm quần quật chưa chắc gì đã ngừng nhá)

Hạ Hầu Triền làm xong , liền một quá ghé vào trên người Khang Viễn mà ngủ. Mà Khang Viễn cũng không có khí lực thu thập chính mình, mặc dù ngực, bụng cùng với đùi, nghiêm trọng nhất là chỗ hậu huyết đều là một mảnh hỗn độn, từng trận hương vị *** đập vào mặt , y cũng đã không có khí lực động một chút, chẳng sợ chỉ là vươn một ngón tay, hiện tại đối y mà nói đều là một động tác phi thường gian nan.

May mắn chính là, trải qua vài lần giao hoan kéo dài này, thân nhiệt Hạ Hầu Triền thể nhưng đã thối lui. Đợi khi đêm đến, hắn ngủ càng thêm thỏa mãn, làm cho Khang Viễn hấp hối trợn mắt tỉnh lại, trong lòng cảm thán: Này thật là người sao? Tiểu vương gia, người thật sự không phải cầu hùng biến thành sao? Vì sao thân thể của người tựa hồ so với cầu hùng còn cường hãn hơn a.

Chậm rãi hoạt động thân mình một chút, phía sau nhất thời truyền đến cảm giác đau đớn bén nhọn, y tê tê hấp một ngụm lãnh khí, nhấn đầu đem Hạ Hầu Triển đẩy qua một bên, lại thân thủ chậm rãi đem hồ cừ (áo lông thú) cùng quần áo phủ lên trên hai người, làm xong xuôi, Khang Viễn liền cảm thấy đầu óc hồ vưng, chỉ chốc lát sau ý thức liền lâm vào hắc ám.

Thời điểm tỉnh lại lần thứ hai, trong sơn động một mảnh quang minh (bừng sáng), sờ sờ bên người, không có ai. Khang Viễn trong lòng cả kinh, vừa muốn ngồi xuống, lại tác động miệng vết thương nơi hậu huyết, đau đến nghiêng răng, liền lại ngã xuống.

“Tiểu Vương gia..... Tiểu Vương gia..... Hạ Hầu Triển, người ở nơi nào?” Y lo lắng hô to, tưởng tượng đến đám lang sói có thể hay không thừa dịp nửa đêm trở về báo thù, vào sơn động đem Hạ Hầu Triển tha đi, y liền lòng nóng như lửa đốt, vừa muốn xốc quần áo lên rời khỏi bụi cỏ đi tìm người, chỉ thấy ở động khẩu một người tiến vào, tuy rằng cũng là chặt vật không chịu nổi, nhưng Khang Viễn vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra, kia đúng là Hạ Hầu Triển không thể nghi ngờ.

“Viễn, người đừng động.” Hạ Hầu Triển vội vã chạy tới, đem Khang Viễn trở lại bên bụi cỏ, rồi mới thật cẩn thận đem một khối mảnh sứ vỡ đưa đến trước mặt Khang Viễn, trong mảnh sứ vỡ đựng toàn nước suối trong mát.

“Phía trước cách đó không xa có một sơn tuyền, trong lúc nhất thời tìm không thấy đồ vật khác, cũng may nơi đó trước kia cũng có người trụ qua, cho nên ở trên núi tìm được mảnh vỡ này, chấp nhận uống một chút đi, nước suối thực ngọt.” Hạ Hầu Triển ôn nhu nói, một bên cũng chậm chậm đem mảnh sứ vỡ để sát vào bên miệng Khang Viễn, còn cẩn thận dặn dò: “Đến, chậm một chút, đừng làm cho mảnh sứ vỡ cắt phải miệng.”

Khang Viễn đem nước mảnh sứ vỡ uống hết, môi được làm dịu, cuối cùng cũng dễ chịu một chút. Nhìn nhìn thân mình được quần áo phủ lên, rầu rĩ nghĩ: Không biết có thể kêu hần dùng mảnh sứ vỡ này lấy nước cho mình tẩy rửa thân thể được không, bất quá mảnh sứ vỡ này nhỏ như thế, có mang được bao nhiêu nước a, sai người cũng không thể dùng cách như thế, huống chi trên người hần cũng có thương.

Hạ Hầu Triển lo sợ bất an nhìn Khang Viễn buồn rầu không lên tiếng, bỗng nhiên cúi đầu, chột dạ nói: “Thực xin lỗi, Viễn, ta biết ta lại làm ra chuyện không bằng cảm thú, nhưng..... Nhưng ta thề, ta thật sự không phải cố ý, ta..... Ta trong lúc ngủ mơ cũng không biết xảy ra chuyện gì, thật sự, ta thề với trời, nếu ta là lúc thanh tỉnh cố ý khi dễ người, liền kêu ta.....”

“Đủ rồi, không được nói nữa.” Khang Viễn thùy hạ ánh mắt thấp giọng rống, tai nghe Hạ Hầu Triển ở chỗ này trong tình thế cấp bách giải thích, trong lòng phiền muộn, nhịn không được nhỏ giọng kêu lên: “Đúng vậy, không phải người cố ý, là ta cố ý, ta cố ý tiến vào trong lòng người, đem quần áo người cởi bỏ, rồi mới.....”

“Viễn, người đừng nói như vậy, ta..... Ta thật sự không phải muốn trốn tránh trách nhiệm, ta..... Nam tử hán, dám làm dám chịu.....” Hạ Hầu Triển hiểu lầm ý tứ Khang Viễn, càng không biết làm thế nào cho tốt, quan hệ hai người mắt thấy có một chút tiến bộ, nếu tại thời điểm này làm cho Khang Viễn hoàn toàn đối hần thất vọng, hần sao có thể cam tâm, hần so với Đậu Nga (con bé bị oan nguyên rửa cả làng chết đói ý) còn oan a.

Khang Viễn hít sâu một hơi, nâng lên mắt nhìn thẳng vào Hạ Hầu Triển, từng chữ từng lời nói: “Tiểu Vương gia, ta nói đều là thật sự, người phát sốt, luôn kêu lãnh, ta..... Không có cách nào, mới cởi quần áo của người cùng người ôm cùng nhau sưởi ấm, ta biết người ngay lúc đó thần trí là mơ hồ.”

Khang Viễn nói tới đây, không nói thêm gì nữa, trong lòng oán hận nghĩ muốn tin người thật sự là thần trí mơ hồ sao? Ta không cần phải nói cho người biết trong quá trình kia lại nói dối, làm chuyện tán tỉnh?

End 30

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Hạ Hầu Triễn nhẹ nhàng thở ra, kinh hãi nhìn Khang Viễn, kích động mấp máy môi, lại không nói ra được lời nào. Chợt thấy Khang Viễn buồn bực đem mặt chuyển qua một bên, âm thanh buồn bã nói: “Người nếu thật sự cảm kích ta, có thể hay không..... Có thể hay không mang nước lại đây cho ta chà xát thân mình.....”

“Nga, tốt, ta đi ngay, Viễn, người ngay tại nơi này chờ, đừng chạy loạn a.” Hạ Hầu Triễn nói xong, lấy mảnh sứ vỡ chạy nhanh đi ra ngoài.

Khang Viễn nhìn bóng dáng hần, mi mục thanh tú nhẩn lại, bất mãn lắm lắm nói: “Hỗn đản này nói cái gì thế, đều bị hần gây sức ép thành như vậy, ta cho dù muốn chạy, chạy trốn được sao?”

Hạ Hầu Triễn rất nhanh liền quay trở về, lúc này đây trong tay hần thế nhưng cầm theo một mảnh gáo vỡ. Tuy rằng nhỏ, so với mảnh sứ vỡ kia dùng vẫn tốt hơn.

Hạ Hầu Triễn từ trên áo lót của mình xé ra một miếng vải trắng không dính huyết, có chút áy náy cười nói: “Viễn, tạm thời chấp nhận một chút, hay dùng miếng vải này nhúng nước chà sạch đi, chờ về tới kinh thành, hậu viện trong phủ ta có một ôn tuyền, người nghỉ muốn tẩy bao lâu đều được.”

Khang Viễn nghĩ thầm rằng cũng chỉ có thể như vậy. Y nghĩ muốn chính mình động thủ, lại thật sự là không có biện pháp ngồi đây, rơi vào đường cùng chỉ có thể oán hận trừng Hạ Hầu Triễn, giống như như vậy mới có thể hết giận.

Hạ Hầu Triễn cũng là tâm hoa nộ phóng, đem vải trắng thấm nước, xóc lên quần áo Khang Viễn, thấy thân mình tuyết trắng kia đầy vết thương xanh tím, khắp nơi là dấu vết bạch trọc lưu lại, bụng không khỏi lại căng thẳng, hần vội vàng cố gắng chế trụ.

Dùng vải trắng cẩn thận giúp Khang Viễn chà lau, hần một bên trong lòng hưng phấn kêu to: Viễn là của ta, y không có xem ta phát sốt đến chết, y còn dùng loại phương pháp này sưởi ấm hạ sốt giúp ta, trời ạ, thật không dám tin tưởng, y..... y thậm chí đều không có phản kháng.....”

Cứ như vậy, hai người một cái buồn bực muốn chết, một cái mê mẩn như nở hoa. Mất thấy bạch dịch trên người Khang Viễn đều được chậm rãi lau hết, bỗng nhiên chợt nghe trên núi truyền đến một trận tiếng la mớ hồ: “Tiểu Vương gia, Khang công tử..... Tiểu Vương gia, Khang công tử.....”

Hạ Hầu Triễn cùng Khang Viễn giật nảy mình, bất quá hai người lập tức phản ứng lại. Hạ Hầu Triễn vui vẻ nói: “Viễn, có người tới tìm chúng ta. Khẳng định là người hoàng huynh cùng lão tướng quốc phái tới, có lẽ bọn họ ở thành thị phụ cận không tìm được chúng ta, cho nên tìm đến đây nơi này.”

Khang Viễn gật đầu, thấy Hạ Hầu Triễn đứng dậy đi ra ngoài, y vội vàng một phen túm lại, cả giận: “Người..... Người trước đem việc làm xong hết được không? Ta..... Ta cái dạng này làm sao gặp người a?”

Hạ Hầu Triễn con mắt đảo quanh, quay đầu lại giúp Khang Viễn rửa sạch, động tác tựa hồ ẩn chứa một tia không cam lòng.

Khang Viễn tâm tư vừa ổn định, liền nhìn được tâm tư đối phương, nhin không được mắng: “Người tên hỗn đản này, người chính là muốn cho người khác thấy bộ dáng người không ra người này của ta sao? Như vậy quan hệ của ta và người chính là thật, nói, người không phải là đang có chủ ý vô lương như vậy chứ?”

“Không có, Viễn, ta là người như thế nào, sao lại có thể có chủ ý như vậy.” Hạ Hầu Triễn vội vàng phủ nhận, bất quá biểu tình nịnh nọt tươi cười trên mặt thực rõ ràng bán đứng hần.

Khang Viễn hừ lạnh một tiếng nói: “Không nghĩ muốn như thế? Không như thế thì người cười hạ lưu chợt dạ làm gì a? Tốt lắm tốt lắm, người lau nhanh nhanh lên, ta mặc quần áo rồi kêu bọn họ lại đây, bằng không vạn nhất bọn họ không thấy, lại bỏ đi nơi khác tìm? Trông cậy chúng ta hai người tự trở về, muốn tới thời điểm nào a.”

Hạ Hầu Triễn vội vàng đáp ứng, một bên động tác nhanh hơn, chỉ chốc lát sau đã đem quần áo Khang Viễn mặc vào. Hai người nhìn nhìn lẫn nhau, đều nhin không được mỉm cười đứng lên, trừ bỏ khuôn mặt vừa mới dùng thủy rửa sạch một chút, cũng coi như sạch sẽ, hiện tại một chút cũng nhìn không ra Vương gia

cùng Tướng quốc công tử phong thái , trên người quần áo đều bị xé rách tả tơi, muốn bao nhiêu chạt vật có bấy nhiêu chạt vật, lúc này bọn họ nếu đi vào trong hoàng cung, người ta khẳng định nghĩ đến bọn họ là khiêu hóa tử (khất cái) từ nơi nào đến.

Khang Viễn vừa cẩn thận nhìn nhìn, cảm thấy được trừ bỏ quần áo tả tơi ở ngoài, hẳn là không có lộ ra sơ hở, thế là kêu Hạ Hầu Triển ra ngoài sơn động gọi những người đó. Quả nhiên, không lâu sau , từng đợt tiếng bước chân truyền đến, tiếp theo thanh âm vài thị vệ hét lớn:“Trời ạ, tiểu Vương gia, người..... Người đây là xảy ra chuyện gì?”

Hạ Hầu Triển “Ân” một tiếng, cũng không nói rõ, chính là thần nhiên nói:“Các người có sập gụ* để nâng... linh tinh gì đó hay không, Khang công tử ở bên trong, y đau chân, hành động chỉ sợ không tiện.”

“Tiểu vương gia, chúng ta không có sập gụ, bắt quá dưới chân núi có xe ngựa.” Một thị vệ bước nhanh đi lên báo cáo.

Hạ Hầu Triển nhú hạ mày, phát tay nói:“Thôi thôi, có xe ngựa cũng được.” Nói xong liền quay thân trở lại trong sơn động, nói với Khang Viễn:“Đến đây đi, ta công người xuống núi, dưới chân núi có xe ngựa chờ sẵn.”

“Không được, người trên người còn có thương.” Khang Viễn quả quyết cự tuyệt, nói tới đây, thật đúng là có một chút lo lắng, Hạ Hầu Triển trên người thương cũng không có hảo hảo băng bó qua, cũng không biết có bị gì hay không. Bất quá nghĩ lại, trở lại kinh thành, có ngự y cùng Quan Sơn, thương này hẳn là không có trở ngại .

“Không có việc gì, thương này ta sẽ tìm thảo dược thượng .” Hạ Hầu Triển không khỏi phân trần, cúi người cẩn thận công Khang Viễn, tuy rằng động tác đã muốn thực ôn nhu , lại vẫn là tác động vết thương ở hậu đình, dẫn tới y đau hô một tiếng.

Mấy thị vệ ngoài động khấu hai mặt nhìn nhau, nghĩ chân này trật thành cái dạng gì mới có thể đau lợi hại như thế a, ngay cả tiểu Vương gia công ở trên lưng đều ngại đau. Lại nói tiểu Vương gia cũng bị thương? Tiểu vương gia cho tới bây giờ đều là võ công cao cường, sao có thể bị thương?

Một bên suy nghĩ, đã có vài thị vệ đi qua hướng Hạ Hầu Triển nói:“Tiểu vương gia, ngài nếu bị thương, Khang công tử vẫn là để chúng ta công đi.” Lời còn chưa dứt, Hạ Hầu Triển tầm mắt tràn ngập sát khí ở trước mặt đảo qua, nhất thời ý tốt của bọn thị vệ liền bị bức trở về trong bụng.

Vài thị vệ đi ở phía sau, trong lòng đều là một trận buồn bực, thầm nghĩ – kỳ quái , chúng ta cũng nói gì sai đâu, chúng ta là vì tiểu Vương gia thôi mà? Làm gì mà tiểu Vương gia chẳng những không cảm kích, còn một bộ muốn ăn thịt người a. Vài thị vệ càng nghĩ càng ủy khuất, quyết im miệng đi theo phía sau Hạ Hầu Triển hạ sơn. (dám đụng đến vợ anh là chết.. ôi mấy chú nai con)

Đường nhỏ dưới chân núi quả nhiên có một chiếc xe ngựa hoa lệ. Hạ Hầu Triển công Khang Viễn lên xe, bỗng nhiên một bàn tay từ bên trong xốc lên màn chắn. Nhìn vào bên trong, chỉ thấy Hạ Hầu Triển cùng một mỹ mạo nam tử ngồi cùng nhau, ngồi bên kia chính là tâm phúc thị vệ của mình Kim Quý.

Hạ Hầu Triển tiến vào trong xe, Khang Viễn vừa thấy đương kim hoàng thượng, nhất thời liền đỏ mặt, vội vàng bái kiến, lại bị Hạ Hầu Triển ngăn lại, đưa y đặt nằm xuống nhuyễn tháp đã chuẩn bị sẵn, lúc này mới xoay người nói:“Hoàng huynh, Viễn đau chân , lễ nghi phiền phức đó không thực hiện được .”

Hạ Hầu Triển sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói:“Ha hã, người thật cho trầm mặt mũi , chân đau cũng không phải mông đau, quý một chút cũng không bị gì đi.”Lời còn chưa dứt, Khang Viễn trong lòng có quỷ, lập tức mặt đỏ lên, nước miếng nghẹn ở cổ họng, liền ho không ngừng.

(*) sập gụ:

Sập Gụ là tên thông thường để nói đến cái Sập nhưng thực ra Sập không nhất thiết phải làm từ gỗ Gụ . Sập được làm từ Gỗ lim Gỗ trắc gỗ mun gỗ Hương . v. v

Sập là đặc sản phổ thông của vùng miền phía Bắc . từ thời phong kiến khi mà người dân còn rất nghèo phương tiện vận chuyển khai thác còn thô sơ lạc hậu để sở hữu được một món đồ gỗ thông thường nhất , với một gia đình quả là điều khó khăn .

Bởi vậy nói đến sập gụ tủ chè là người ta nghĩ tới những gia đình phú hộ quan lại giàu có . Cũng vì gỗ quý hiếm tới vậy nên đại bộ phận Sập Cổ có số đo khác xa với sập thời nay . Sập cổ gỗ làm chân vuông 16 cm sập mới gỗ làm chân vuông 20 cm còn Khuôn tranh (khung mặt) chỉ dày 5 cm sập mới ván dày từ 7 tới 10 cm

End 31

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

Hạ Hầu Triển giận, một bên tiến lên thay Khang Viễn thuận khí, một bên nhíu mi nói:“Hoàng huynh thời điểm này còn chú ý mấy cái đó , nếu cảm thấy được uy nghiêm hoàng đế bị tổn hại, về đến kinh thành đệ đệ cấp hoàng huynh một đêm bồi tội.”

“Đơn giản một câu vui đùa mà thôi, tiểu Triển người vẫn là như vậy, chỉ cần có chuyện liên quan đến Khang Viễn, thiên vương lão tử cũng không để ý.” Hạ Hầu Hiên cười làm lành khoát tay áo, tỏ vẻ chính mình cũng không để ý.

Hạ Hầu Triển hừ một tiếng, ánh mắt hướng trên người mỹ mạo nam tử, cười lạnh nói:“Hoàng huynh lúc đó chẳng phải cũng giống thế sao? Một khi đụng đến chuyện của chị dâu Ngưu Ngưu, đừng nói thiên vương lão tử, chính là chư thiên thần phật, người cũng đều không quan tâm .”

Ngưu Ngưu cũng ho nhẹ một tiếng, hướng Hạ Hầu Hiên trừng mắt một cái, thầm nghĩ người xứng đáng, chẳng lẽ không biết bím tóc mình cũng ở trong tay người ta đấy sao? (chắc là cũng có nhược điểm trong tay người khác, bị bắt thóp)

Hạ Hầu Hiên không thêm để ý, ha hả cười nói:“Nói cũng là, ai, ta nói ta muốn lập Ngưu Ngưu làm hậu, hẳn sống chết không đồng ý, còn nói chờ đem đứa nhỏ này sinh hạ rồi nói sau, thật là.....” Lời còn chưa dứt,“Đồng, đồng” hai tiếng vang lên, một tiếng là Hạ Hầu Triển đụng vào đầu xe, một tiếng là Khang Viễn lăn xuống giường.

Hạ Hầu Hiên liền đem chuyện Ngưu Ngưu là yêu tinh có thể thụ thai nói cho hai người biết. Hai người không nói gì, nửa ngày mới có phản ứng lại, Hạ Hầu Triển biết yêu là tư vị gì, cũng không cảm thấy được ca ca thích yêu tinh có gì không đúng, vừa chuyển đề tài nói:“Các người sao vậy đến đây?”

Hạ Hầu Hiên nói:“Người cùng Khang công tử mất tích một ngày một đêm, lão Tướng quốc cùng trăm không chờ đợi được, trăm đành phải đi tìm Quan Sơn, ai biết đạo này gia khóa này mê thượng người nào, không chịu tiền cung gặp trăm, sao tờ giấy nói các người hữu kinh vô hiểm (chỉ kinh hách chứ không nguy hiểm??), còn bảo trăm hôm nay đến đón các người, nói cái gì nếu đi sớm một ngày, chỉ sợ chuyện tốt khó thành.”

Không đợi Hạ Hầu Hiên nói xong, Khang Viễn lại đỏ mặt, oán hận nghiêng răng vài cái, thầm nghĩ Quan Sơn a Quan Sơn, hay cho người là quốc sư, sao người..... Người đều cho ra mấy chủ ý thiếu đạo đức a. Y tự nhiên biết chuyện tốt khó thành chỉ ý tứ gì, nếu Hạ Hầu Hiên đến sớm một ngày, chính mình cùng Hạ Hầu Triển cũng không ở trong sơn động kia một đêm *** loạn không chịu nổi .

Ngưu Ngưu thần nhiên vờ về miệng cười, hiển nhiên đối với hết thảy phát sinh đều hiểu rõ tường tận. Hạ Hầu Hiên tuy rằng đoán được một ít, lại nhất định phải truy hỏi kỹ càng. Không hỏi hẳn chịu không được, Khang Viễn này hận đệ đệ hận đến hàm răng đều ngứa, sau khi lên xe cũng không biểu hiện ra biểu tình tâm như tro tàn cùng hận ý ngập trời a, mới..... mới không đến ba ngày, hẳn thật sự không thể lý giải, rốt cuộc đệ đệ dùng chiêu bài gì, khiến cho Khang Viễn hồi tâm chuyển ý .

Hạ Hầu Triển đại khái đem chuyện tình nói một lần. Hạ Hầu Hiên nghe xong âm thầm kinh hãi, bất quá hẳn đại khái cũng hiểu được , tuy rằng bày sới này đáng sợ, nhưng là khẳng định là bày sới này thành toàn cho đệ đệ. Ân, Quan Sơn nói đến sớm một ngày là chuyện tốt khó thành, ha ha ha, không phải bày sới kia là bạn tốt điều tới đó chứ? Là muốn giúp đệ đệ một tay sao? Hi hi, Quan Sơn a Quan Sơn, bạn chí cốt.

Kỳ thật Hạ Hầu Hiên oan uổng Quan Sơn , Quan Sơn sao có thể làm ra loại chuyện này. Hắn giúp Hạ Hầu Triển dùng mộng giữ lấy Khang Viễn trong lòng đã muốn sợ hãi, sợ một ngày nào đó bạn tốt Khang Kiện chạy tới đập cửa, nào dám hại biểu ca hắn nữa, chẳng qua là tính trước số mệnh một tí, liền biết chuyện đó thôi.

Hạ Hầu Triển sau khi nói ra hết toàn bộ sự tình, liền không lên tiếng nữa, Hạ Hầu Hiên nhìn thấy trên cổ đệ đệ, có mấy vết trảo (cào) nhợt nhạt, thế là hiểu rõ, lại vẫn cười xấu xa hỏi:“Tiểu Triển, trên cổ người có dấu vết kia, cũng là do lang trảo sao?”

Hạ Hầu Triển sờ sờ cổ, vết trảo nơi này là khi cùng Khang Viễn mây mưa tạo ra, bắt quá hắn cũng không nghĩ muốn ở trước mặt ca ca phá hư thừa nhận, thế là thần nhiên hừ một tiếng, gật đầu nói:“Àn, đúng vậy.”

“A, cái này kỳ quái .” Hạ Hầu Hiên ngẩng đầu nhìn trời:“Chẳng lẽ hiện tại lang đã có khả năng như thế, đã biết dấu móng ư? Bằng không ta nhớ rõ móng vuốt sói thực lợi hại, Ngưu Ngưu, người nói đúng hay không?”

Khang Viễn nghĩ muốn hôn mê, nghĩ thầm rằng hoàng thượng a, người sao lại trở nên không đứng đắn như thế, có một số việc, trong lòng đã biết rõ ràng , cũng không nên mượn đó để khi dễ chúng ta?

Vừa định đến nơi đây, chợt nghe Hạ Hầu Hiên cả kinh kêu lên:“A, Khang Viễn, trên cổ của người lại bị gì vậy? Sao lại có mấy mảng xanh xanh tím tím thế kia ? Chẳng lẽ là lang cắn ?”

Khang Viễn hoảng sợ, ngơ ngác gật đầu. Rồi mới phát hiện Hạ Hầu Hiên vừa cười, lắc đầu nói:“Ai, lang hiện tại a, thật sự là không tôn lão yêu ấu (kính già yêu trẻ), ngay cả lão lang rằng nanh rụng hết đều phái ra ra trận a.”(ý là sói cắn bằng lợi mới thế... hoàng đế gì đâu thế lúc đọc ngưu ngưu đã thấy a này hơi bị down down ừ...)

Ngưu ngưu âm thầm đá hắn một cước, để cho hắn có chừng có mực, đã thấy hắn buông tay:“Ngưu ngưu, trầm nói đúng vậy a, nếu không phải do lão lang không răng cắn, vết thương kia thế nào cũng xuất huyết? Đâu có thể nào chính là một mảnh xanh tím đâu.”

Hạ Hầu Triển cuối cùng bị lão ca chọc giận, ánh mắt lạnh lùng quét lên người Ngưu Ngưu cùng ca ca một lượt, bỗng nhiên mỉm cười, lạnh lùng nói:“Đúng rồi hoàng huynh, vừa rồi người mới nói chị dâu đã muốn có thai hai tháng đi ? Kia hoàng huynh người cũng nên cẩn thận, nghe nói giữ thai không dễ dàng, người từ nay về sau phải cẩn thận, không nên đụng đến thân thể chị dâu, bằng không động thai khí thì thật khó lường.”

Hạ Hầu Hiên trợn mắt há mồm, Ngưu Ngưu xem xét hắn liếc mắt một cái, dụng thần thức nói:“Làm sao thế? Ta đã nói đừng đùa quá mức làm hắn phát hỏa, người lại không nghe, cái này là báo ứng đi.”

Hạ Hầu Hiên gân xanh trên đầu loạn bính, sau một lúc lâu thanh âm tổn hơi thừa lời liền vang lên, thấp giọng rít gào nói:“Xú tiểu tử, ca ta vì hạnh phúc của người, không để ý nguy hiểm bị Khang Kiện giết chết, cần rút lương tâm tứ hôn cho người, ta thanh thần lắm sao? Hiện tại bắt quá bắt người đùa một chút, người cứ như vậy trả thù ta, người không làm ... thất vọng ta sao?”

Hạ Hầu Triển không chút nào yếu thế, ngang đầu nói:“Này lúc các đại thần phản đối hoàng huynh cùng một thái giám thân mật, là ai đứng đón sóng to cho người kiên quyết duy trì, lại bên ngoài âm thầm hoạt động, đem các đại thần này từng người thuyết phục ? Hừ, ta lãng phí thời gian quý giá cùng Viễn ở chung, thay người làm chuyện này, ta thanh thần sao?”

Khang Viễn cùng Ngưu Ngưu không nói gì nhìn hai huynh đệ đã sắp tính sổ tính đến trước đây người đoạt cây táo của ta, ta đầu tiên (trộm tiền) Thái Tử bào (cái này chắc là lương của Thái tử quá!!) của người...linh tinh việc nhỏ, cuối cùng hai người nhất trí quyết định, cứ coi hai người kia như không khí là tốt rồi.

Rất nhanh liền đến cửa thành , Khang Viễn mới phát hiện chính mình rời nhà trốn đi cũng không đi xa cho lắm, ngẫm lại cũng là, y cũng chỉ là thư sinh, chạy đi đâu xa. Đợi đến khi trở về Khang phủ, Hạ Hầu Triển đã đem y bế ra.

Khang Viễn liếc mắt một cái liền thấy chờ ngoài cửa là phủ phụ mẫu cùng nha hoàn, không khỏi đem mặt đỏ bừng , vội vàng nhẹ nhàng từ chối một chút, nhìn Hạ Hầu Triển liếc mắt một cái, thế là Hạ Hầu Triển

hiếu ý, đưa y đặt ở trên mặt đất, diu y đi đến trước mặt Khang lão gia cùng phu nhân, Hạ Hầu Hiên cùng Ngưu Ngưu cũng theo lại đây.

Khang lão gia thấy Hạ Hầu Triển, nhớ tới Vương gia hỗn đản này hướng chính mình bức hôn, phải gả đứa con cho hắn làm vương phi, trong lòng đầy oán khí, hận không thể xông lên phía trước tấu mấy quyền đá mấy đá hết giận, bất đắc dĩ hắn là rất người nặng quân quyền, loại thống khoái ý tưởng này cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi, không có khả năng phó chư thực thi (biến thành hành động).

End 32

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Thực hiện xong quân thần đại lễ, vài gã sai vặt vội lại đỡ lấy Khang Viễn, Khang lão gia cứng rắn nói một câu:“Làm phiên tiểu Vương gia.” liền phẩy tay áo một cái, xoay người cùng với phu nhân và nha hoàn vú già đang chờ đi vào cửa.

Hạ Hầu Triển nhìn bóng dáng Khang Viễn, không nói hai lời liền muốn theo đi vào, lại bị Hạ Hầu Hiên một phen giữ chặt, nghe hắn buồn cười nói:“Người làm gì? Cũng nên quay về Vương phủ của mình đi?”

Hạ Hầu Triển vội la lên:“chân Viễn còn bị thương.” Kỳ thật hắn để ý chính là Khang Viễn đang bị thương, bất quá da mặt dày như hắn, cũng không không biết xấu hổ đem nói trắng hết ra.

Hạ Hầu Hiên vừa tức giận vừa buồn cười, gõ Hạ Hầu Triển một cái thật mạnh, cắn răng nói:“Người yên tĩnh lại cho ta, chẳng lẽ người ta nhiều người hầu như vậy, còn không bằng người hầu hạ? Người không phát hiện ánh mắt của lão Tướng quốc kia ư? Đều hận không thể có thể đem người đi lột da xẻ thịt, người còn không biết, nhanh nhanh hồi phủ cho ta, vết thương trên người người không cần xử lý sao?”

Hạ Hầu Triển còn không nguyện ý, cố nghehnh cổ dõn theo bóng dáng Khang Viễn. Chợt thấy y ở trong viện đứng lại, lo nghĩ xoay lại người, hướng hắn mỉm cười nói:“Tiểu Vương gia, đa tạ người, sau khi hồi phủ hảo hảo dưỡng thương, đừng nghĩ ngợi nhiều.” Nói xong lại cười, mới kêu người hầu nâng đi tiếp đến đại sảnh.

Hạ Hầu Triển nhất thời liền cảm thấy được ba hồn bảy vía đều theo Khang Viễn bay đi, hắc hắc ngây ngô cười nói:“Hoàng huynh, người thấy sao? Viễn, y đối ta nở nụ cười, ha ha, y trước kia chính là chưa từng đối ta cười qua. Y còn nói ta hảo hảo dưỡng thương.”

Lời nói chưa xong, trên mặt tươi cười đọng lại, Hạ Hầu Triển quay đầu, ôm chặt cánh tay Hạ Hầu Hiên, vội vàng nói:“Không đúng hoàng huynh, Viễn y đây là nhất ngữ hai nghĩa (một lời hai ý), ý tứ của y là cảm tạ ta, nhưng là sẽ không gả cho ta đúng hay không? Cho nên y nói ta đừng nghĩ ngợi nhiều, chính là sợ ta tự mình đa tình, có phải hay không?”

Hạ Hầu Hiên thu lại nét tươi cười trên mặt, chú mục nhìn Hạ Hầu Triển, sau một lúc lâu, lại thở dài đưa hắn ửng trong ngực, nhẹ giọng nói:“Ngốc đệ đệ, người cá tính quật cường, tình lộ lại gian nan như thế. Vì một cái Khang Viễn, lo được lo mất thành như vậy, người..... người cho tới bây giờ đều là ổn trọng hữu cơ, là một đứa nhỏ vui buồn không lộ ra mặt a.”

Khóe mắt hắn đã ươn ướt, Hạ Hầu Triển cũng lặng yên, hồi tưởng vài năm nay đối với Khang Viễn khổ luyện, đích thật là đi ngược với tác phong dĩ vãng của mình. Đau khổ thì nhiều mà khoái hoạt thì ít, nhưng dù vậy, hắn cũng cũng không ăn năn hối hận, cho dù hiện tại, ca ca ghen ngào nói ra những lời này, nói hắn cũng thiếu chút rơi lệ, hắn một chút cũng không hối hận.

“Tốt lắm, các người một là hoàng đế một là thân vương, ở trên đường cái khóc như thế, dân chúng không biết còn tưởng rằng sắp mất nước đâu.”

Ngưu Ngưu đi lên khuyên giải, đem hai huynh đệ kéo lên xe, vừa cười vừa nói Hạ Hầu Triển:“Tiểu Vương gia, người cũng đừng lo được lo mất, theo ta thấy, tươi cười kia của Khang công tử, xuất phát từ thiệt tình,

không giống như là bởi vì cảm kích mà làm như vậy. Nếu nói cảm kích, y có thể làm vậy được, cũng đều là bởi vì người, nếu là người khác, hận người còn không kịp, như thế nào đối với người cười, còn dặn người những lời đó, ta nghĩ y cũng là thiệt tình vì tốt cho người .”

“Chị dâu, thật sự chính là như vậy sao?” Hạ Hầu Triển kinh hỉ nhìn về phía Ngưu Ngưu, liền giống như bắt được một cọng rơm cứu mạng, ánh mắt hẩn làm cho Hạ Hầu Hiên lại một lần nữa cảm thán, thầm nghĩ trong lòng- Khang Viễn a Khang Viễn, người rốt cuộc có điểm gì tốt? Làm cho đệ đệ này của ta bị người hại đến tương tự khảm vào xương cốt.

Kỳ thật Khang Viễn cũng không biết chính mình có điểm gì tốt, đơn giản chỉ là một hà bao kẹo mà thôi, sau cùng ngẫm lại, kia cũng không tính là gì, nếu chính là một bao kẹo có thể làm cho người được an ủi điên cuồng yêu người an ủi, kia thiên hạ đã sớm rối loạn. Liền giống như Khang Kiện đi, mình đã cho hẩn mười mấy bao kẹo rồi , cũng không thấy biểu đệ đối chính mình có lưu luyến gì.

Lúc này Khang Viễn đang ngồi ở trên ghế cao, Khang phu nhân nhìn mắt cá chân sưng thũng của y, liền thở dài rơi nước mắt.

Khang lão gia thì ở trong sảnh bước đi thong, một bên đau lòng đứa con một bên gằm nhẹ nói:“Hừ, tiểu Vương gia lại xảy ra chuyện gì? Ta đã phụ tá hai đời quân vương, không oán không hối thật cần trọng, vì chính sự, chưa từng lo lắng về cái nhà này, hiện giờ bọn họ làm vậy để trả ơn ta? Viễn nhi, người yên tâm, lúc trước là cha hồ đồ, cha đi hoàng cung từ hôn, cha liều mạng không cần, cũng không cho người chịu loại ủy khuất này, ta cũng không tin , hoàng thượng từ trước đến nay anh minh, sao có thể bởi vì Nhuệ thân vương liền diệt hết tộc của ta?”

Khang lão gia nói xong, vung tay áo định xuất môn. Khang Viễn cũng không biết sao, giật nảy mình, vội vàng kêu lên:“Cha, người chờ một chút.....” Thấy cha quay đầu lại, lại có chút nói không nên lời, chẳng lẽ nói “Hài nhi đã muốn nguyện ý gả cho Hạ Hầu Triển ?” Điều đó không có khả năng, huống chi tuy rằng đối với đối phương có hảo cảm, lại còn không có thích đến nước này. (á á á.... Cúi cùng cũng mún về vs chồng... >~<... là=“ seo???)=“ suy=“ nghĩ=“ nửa=“ ngày,=“ đành=“ phải=“ khuyên=“ nhủ:“cha,=“ nhuệ=“ vương=“ gia=“ vì=“ cứu=“ ta,=“ trên=“ người=“ cũng=“ bị=“ thương=“ rất=“ nhiều,=“ hoàng=“ thương=“ lúc=“ này=“ đại=“ khái=“ đã=“ ở=“ cùng=“ hẩn,=“ thấy=“ đệ=“ đệ=“ bị=“ thương,=“ hẩn=“ chẳng=“ phải=“ đau=“ lòng?=“ người=“ thời=“ điểm=“ này=“ đi=“ từ=“ hôn,=“ không=“ thích=“ hợp,=“ hoàng=“ thượng=“ sẽ=“ cảm=“ thấy=“ được=“ nhuệ=“ vương=“ gia=“ vì=“ ta=“ mà=“ bị=“ thương=“ nhiều=“ như=“ thế,=“ chúng=“ ta=“ lại=“ như=“ thế=“ vô=“ tình,=“ đến=“ lúc=“ đó=“ bao=“ nhiêu=“ bức=“ tức=“ đều=“ đổ=“ lên=“ người=“ người,=“ chẳng=“ phải=“ là=“ oan=“ chết=“ sao?=“ khang=“ lão=“ gia=“ tưởng=“ tượng:=“ ân,=“ đứa=“ con=“ nói=“ có=“ đạo=“ lý.=“ thể=“ là=“ ngừng=“ cuộc=“ bộ,=“ vẫn=“ cảm=“ giận=“ nói:=“ cái=“ gì=“ kêu=“ vì=“ người,=“ người=“ đi=“ đến=“ tình=“ trạng=“ này,=“ là=“ do=“ ai=“ làm=“ hại?=“ người=“ từ=“ nhỏ=“ học=“ nghe=“ nói,=“ trưởng=“ thành=“ tài=“ học=“ xuất=“ chúng=“ tướng=“ mạo=“ đa=“ đoan,=“ nếu=“ không=“ có=“ chuyện=“ của=“ tiểu=“ vương=“ gia,=“ cuối=“ thể=“ sinh=“ con,=“ khoa=“ kỳ=“ thi=“ sĩ,=“ là=“ thuận=“ buồm=“ xuôi=“ gió=“ như=“ cá=“ gặp=“ nước.....”=“ “tốt=“ lắm,=“ đừng=“ niệm=“ nữa,=“ viễn=“ nhi=“ bị=“ kinh=“ hách=“ mệt=“ nhọc,=“ mới=“ trở=“ về=“ người=“ lại=“ ngay=“ tại=“ nơi=“ này=“ nhạ=“ y=“ phiền=“ lòng.”=“ khang=“ phu=“ nhân=“ đứng=“ lên,=“ đẩy=“ khang=“ lão=“ gia=“ đang=“ thao=“ thao=“ bắt=“ tuyệt,=“ hai=“ người=“ lại=“ an=“ ủi=“ khang=“ viễn=“ vài=“ câu,=“ liền=“ mệnh=“ bọn=“ nha=“ hoàn=“ đưa=“ khang=“ viễn=“ quay=“ về=“ phòng=“ nghĩ=“ ngơi” .=“ yên=“ lặng=“ nằm=“ ở=“ trên=“ giường,=“ phía=“ sau=“ vẫn=“ truyền=“ đến=“ từng=“ đợt=“ đau=“ đớn. =“ bọn=“ nha=“ hoàn=“ dâng=“ cho=“ y=“ một=“ bát=“ súp,=“ uống=“ xong,=“ lại=“ không=“ biết=“ vì=“ sao=“ nghĩ=“ đến=“ mãnh=“ sứ=“ võ=“ trong=“ đó=“ đựng=“ một=“ ít=“ ôn=“ thủy,=“ nghĩ=“ đến=“ thiếu=“ niên=“ cao=“ cao=“ tại=“ thượng=“ kia,=“ cần=“ thận=“ phủng=“ cầm=“ lấy=“ mãnh=“ sứ=“ võ,=“ không=“ dám=“ làm=“ nước=“ trong=“ đó=“ voi=“ đi=“ một=“ giọt,=“ từng=“ chút=“ một=“ hồi=“ tưởng=“ lại=“ tình=“ cảnh=“ trong=“ sơn=“ động,=“ nghĩ=“ đến=“ hẩn=“ đôi=“ chính=“ mình=“ cần=“ thận=“ chiếu=“ cố,=“ còn=“ có=“ trong=“ bóng=“ đêm=“ ***=“ mĩ=“ vận=“ vẻ=“ thờ=“ dốc,=“ khang=“ viễn=“ mặt=“ nhưng=“ lại=“

hơi=" hơi=" đỏ=" lên,=" trong=" lòng=" trăm=" tư=" vị,=" cuối=" cùng=" tất=" cả=" đều=" hóa=" thành=" một=" tiếng=" than=" nhẹ,=" hạ=" hầu=" triển=" thương=" đích=" xác=" không=" nhẹ,=" hơn=" nữa=" vết=" thương=" có=" thể=" nói=" là=" thấy=" xương,=" các=" ngư=" y=" nhìn,=" đều=" sợ=" tới=" mức=" muốn=" chết,=" liền=" nói=" nếu=" không=" nhanh=" chóng=" điều=" trị,=" lập=" tức=" sẽ=" bị=" nhiễm=" trùng=" có=" thể=" nguy=" đến=" tính=" mạng,=" hạ=" hầu=" hiên=" tức=" giận=" ở=" trong=" vương=" phủ=" mắng=" hạ=" hầu=" triển=" một=" chút,=" sau=" đó=" lại=" mắng=" to=" quan=" sơn=" một=" trận,=" may=" mẫn=" ngư=" ngư=" giữ=" lại,=" nếu=" không=" hấn=" còn=" tính=" đi=" đến=" phủ=" quốc=" sư=" tìm=" bạn=" tốt=" tính=" số=" đi,=" hạ=" hầu=" triển=" thăng=" đến=" lúc=" này=" cũng=" không=" quên=" khang=" viễn,=" gặp=" ngư=" y=" đang=" vì=" chính=" mình=" chuẩn=" bệnh,=" liền=" cười=" nói:=" đây=" là=" đại=" tài=" tiểu=" dụng=" ,=" ta=" bị=" thương=" cũng=" có=" là=" gì=" a?=" ngư=" thật=" ra=" đến=" khang=" phủ=" xem=" bệnh=" cho=" khang=" công=" tử=" đi,=" dừng=" tiếc=" được,=" có=" gì=" cần=" ,=" khang=" phủ=" không=" có,=" ngư=" cứ=" tới=" đây=" lấy,=" hạ=" hầu=" hiên=" tức=" giận=" đến=" cần=" phải=" rằng,=" bắt=" quá=" suy=" bụng=" ta=" ra=" bụng=" ngư=" nếu=" chính=" mình=" cùng=" ngư=" ngư=" gặp=" phải=" tình=" trạng=" này,=" mình=" cũng=" nhất=" định=" là=" nghĩ=" tới=" ngư=" ngư=" trước=" ,=" bởi=" vậy=" cũng=" không=" nói=" được=" lời=" nào,=" end=" ">

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Như thế hai người đều ở trong phủ dưỡng bệnh, thật an tâm vài ngày. Chẳng qua Khang Viễn mỗi ngày đều có hơn phân nửa thời gian dùng để nghĩ đến Hạ Hầu Triển, lúc trước qua lại không quen nhìn, lúc này nhớ đến, cảm giác được có một tia ngọt ngào.

Cứ như thế, lại qua mười ngày, vết thương ở chân cùng hậu đình đã không có gì trở ngại, Khang lão gia cùng Khang phu nhân liền vì y sửa soạn một bàn tiệc rượu chúc mừng. Nhập tiệc, Khang lão gia ha hả cười nói: "Hải nhi a, từ nay về sau ngươi cũng đừng lo lắng, cha mấy ngày hôm trước đã cùng hoàng thượng nói chuyện từ hôn, lúc ấy hoàng thượng không đáp ứng, muốn hỏi ý tứ tiểu Vương gia. Không nghĩ tới hôm nay cho ta tin, nói tiểu Vương gia cũng đồng ý"

"Ba" một tiếng, trong tay chén rượu Khang Viễn rơi trên bàn, thấy ánh mắt kinh dị của phụ mẫu, y vội vàng bồi rối che dấu nói: "Cha, ngưi..... Không phải vui đùa đi? Tiểu vương gia làm sao có thể?"

Khang lão gia cười ha ha nói: "Nói đúng a, ta cũng không nghĩ tới có thể thuận lợi như vậy. Nhưng mà xem hoàng thượng thấy bộ dáng thật không cao hứng, bắt quá cũng không để ý, thân bất do kỷ, ta cả đời này, đã cống hiến cho hoàng gia, hôm nay ta vì hải tử ích kỷ một phen, nghĩ lão thiên gia cũng sẽ không trách ta, đến, phu nhân, Viễn nhi, chúng ta nâng ly chúc mừng."

Khang Viễn ăn gì cũng không có mùi vị. Ăn xong, lại nói muốn đi dạo phố, Khang phu nhân sợ y gặp Hạ Hầu Triển, Khang lão gia lại ha hả cười nói: "Không có việc gì, nghe nói tiểu Vương gia còn tại trong phủ dưỡng bệnh, mấy ngày nay cả đại môn cũng chưa ra, ngay cả lâm triều cũng chưa đi."

Khang Viễn trong lòng "Lạc!" Một chút, nghĩ đến Hạ Hầu Triển đối chính mình yêu sâu vô cùng say đắm, lúc này chân không bước ra khỏi nhà, hơn mười ngày cũng không đến thăm mình, hẳn chính là bị chuyện từ hôn này đã kích chưa gượng dậy nổi.

Tưởng tượng đến đây, tâm liền liền giống như bị miêu trảo khó chịu vô cùng, vội vàng cùng cha mẹ nói một tiếng, thay bộ xiêm y mới đi ra phủ, gần đến trước Vương phủ, nghĩ nghĩ, lại đi đến cửa hiệu điểm tâm mua mấy bao điểm tâm cùng kẹo, lúc này mới đi vào Vương phủ.

Đi vào vương phủ, thỉnh người đi vào thông báo, chốc lát sau, chỉ thấy nha hoàn xinh đẹp lần trước ở trong phòng Hạ Hầu Triển tự mình đi ra tiếp, một bên mắng gã sai vặt kia nói: “Thật sự là hồ đồ, Khang công tử đến đây, người còn thông báo, không chạy nhanh đem người nghênh tiến vào, ngay cả điểm ý tứ cũng không chú ý.” Mắng xong, thấy Khang Viễn, liền đổi thành nét mặt tươi cười như hoa đón nhận, đưa y trực tiếp vô phòng Hạ Hầu Triển.

Hạ Hầu Triển nghe nói Khang Viễn tới, liền từ trên giường ngồi dậy, vừa thấy y tiến vào, nhất thời đôi mắt còn có chút hồng, thầm nghĩ lúc này đây là lần đầu Viễn tới đây thăm ta, có thể không phải là ý của phụ thân y, nghĩ đến đây, chỉ cảm thấy tâm can như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Khang Viễn đến trước giường Hạ Hầu Triển ngồi xuống, một cổ hàn khí liền chậm rãi dung nhập trong phòng đang ấm như ngày xuân. Hạ Hầu Triển vươn tay sờ sờ mặt y, cười nói: “Hảo lạnh, bên ngoài lạnh như thế, người sao lại chạy đến đây? Cũng không sợ nhiễm phong hàn.” Nói xong liền quay qua Uyên Ương: “Đi lấy hỏa lô đến đây cấp Khang công tử.”

Uyên Ương đi, trong phòng nhất thời không có ngoại nhân, Khang Viễn một lòng nghĩ đến Hạ Hầu Triển là bị chính mình làm thương tâm, cũng chẳng quan tâm cân nhắc, liền cầm tay hấn vội vàng nói: “Người đừng lo lắng quá. Đi từ hôn với hoàng thượng, không phải ý tứ của ta, là cha ta trong lúc nhất thời không nghĩ ra, người đừng vì vậy dằn vặt mình, ngày tháng sau này còn dài, Dương tiểu thư ta cũng sẽ hồi hôn, có phát sinh chuyện gì cũng làm như không biết.”

Hạ Hầu Triển liền cảm thấy được giống như có một dòng suối mang tên hạnh phúc đang mạnh mẽ phun, đột nhiên từ trên trời phun xuống, toàn bộ tưới lên đầu mình. Lập tức nắm chặt tay Khang Viễn, choáng váng, trong đôi mắt là vẻ mừng rỡ như điên, môi cũng run rẩy, mấp máy nửa ngày mới cúi đầu nói ra một câu: “Viễn, người..... người nói sao? Ta không có nghe rõ ràng, người..... lặp lại lần nữa.”

Khang Viễn trong lòng khổ sở, thầm nghĩ quả nhiên là bị cái tin tức kia tra tấn, lúc này cái lỗ tai cũng không thể hảo sử dụng, ngày đó ở trong sơn động, hấn cũng thật là lạnh lợi a, ta chưa nghe được lang kêu, hấn đã nghe tới rồi. Lại cường tự ức chế tâm tình khó chịu, thấp giọng đem lời nói mới rồi lặp lại một lần.

“Viễn, người..... Người đánh (vỡ răng) ta một chút được không? Ta..... đúng vậy, ta là đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ.” Hạ Hầu Triển cầm tay Khang Viễn hướng lên mặt mình, làm sắc mặt Khang Viễn đều thay đổi, liền tiếp nói: “Tiểu Vương gia..... Hạ Hầu Triển, người..... người xảy ra chuyện gì? Người đừng làm ta sợ a, kêu ta đánh người làm gì a?”

Hạ Hầu Triển trong mắt si ngốc, nước mắt liền chảy xuống, nắm lấy tay Khang Viễn ửng vào trong ngực, nức nở nói: “Viễn, ta hôm nay nghe thấy người nói những lời này, ta cho dù lập tức chết, cũng có thể mỉm cười dưới cửu tuyền” Không đợi nói xong, miệng đã muốn bị Khang Viễn che, nghe y vội la lên: “Cái gì không nói lại nói muốn chết, rất xấu.”

Uyên Ương ôm lấy hỏa lô đi vào, thấy được một màn này, lập tức nhu dụi mắt, thầm nghĩ ta đang nằm mơ phải không? Khang công tử thế nhưng vì tiểu Vương gia lo lắng? Đây..... điều đó không có khả năng a. Nhưng xem thấy, lại không giống như là Vương gia dùng sức mạnh, người xem Khang công tử cũng có giấy dựa đầu.

Bên này Khang Viễn thấy Uyên Ương tiến vào, hồng mặt tránh khai Hạ Hầu Triển ôm ấp, Hạ Hầu Triển trừng mắt nhìn Uyên Ương liếc mắt một cái, trầm thanh nói: “Lại không gọi người, vào đây làm gì?”

Uyên Ương bĩu môi: “Vương gia hồ đồ phải không? Vừa mới còn bảo nô tỳ cấp Khang công tử đưa hỏa lô sưởi ấm tay chân.” Nói xong đem hai cái tiểu lô hướng Khang Viễn, thấy Vương gia nhà mình bộ dáng bị bẽ mặt, lại đắc ý cười nói: “Vương gia muốn uống trà hay không?”

“Không cần.” Hạ Hầu Triển lúc này vô cùng ghét bỏ Uyên Ương, hận không thể đuổi tất cả mọi người đi thật xa. Lại nghe Uyên Ương cười nói: “Không cần a, hảo. Khang công tử vừa này còn mang rất nhiều điểm tâm cùng kẹo đến, Vương gia đã nhiều ngày cũng không hảo hảo ăn cái gì, nô tỳ còn tưởng rằng Vương gia sẽ uống nước trà ăn mấy khối chứ?”

Khang Viễn đỏ mặt, nhỏ giọng biện bạch nói: “Ta xuất môn, cũng không biết mua cái gì, nên đành lựa hai thứ khác nhau...”

Lời chưa nói xong, liền nghe Uyên Ương cười nói:“Khang công tử đừng nói như vậy, đồ vật ngài đưa tới, cho dù đó là một viên đường, cũng còn quý giá hơn người khác mang đồ trân phẩm cống quý đến.”

Một câu làm cho Khang Viễn cúi đầu, mà Hạ Hầu Triển đang đắm chìm trong hạnh phúc, càng thêm hoài nghi chính mình đang ở trong mộng, say mê nghĩ mặc dù là ở trong mộng, Viễn có thể bởi vì ta bệnh mà lo lắng, ta cũng thật cao hứng.

Uyên Ương lại lui ra ngoài thượng trà, liền lui xuống. Nơi này Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triển nói nói mấy câu:“Người theo hôm nay liền chán tác tinh thần đi, ngày mai ta tới tìm người, chúng ta ra ngoài dạo một chút, thế nào?”

Đây chính là chủ động mời. Hạ Hầu Triển vui sướng đang muốn gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên nhớ tới ngự y dặn, sắc mặt liền ảm đạm, giận dữ nói:“Viễn, người chờ ta mấy ngày, lần trước trở về, Trần ngự y nói, ta bị thương nhiễm trùng phát sốt, lại..... lại đối với người làm chuyện đó, đánh mất nhiều tinh nguyên, nếu không hảo hảo điều dưỡng, sẽ để lại bệnh căn. Bởi vậy dặn ta một tháng không cho phép ra khỏi cửa, bằng không người nghĩ rằng ta có thể không đi thăm người sao? Không có biện pháp, vì lâu dài, cũng chỉ có thể nhất thời nhẫn nại.”

Khang Viễn trợn tròn mắt, sau một lúc lâu run run trứ môi nói:“Nói như thế..... nói như thế người đóng cửa không ra, là bởi vì ngự y dặn, không phải..... không phải bởi vì chuyện từ hôn sao?”

End 34

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Hạ Hầu Triển cười nói:“Viễn, chuyện từ hôn, nếu nói không có một chút đả kích, đó là không có khả năng. Nhưng qua những gì chúng ta đã trải qua, ta biết nếu còn giống như trước đây, hãm hại người rồi mới đem người nhốt lại, ta sẽ không khoải hoạt, chỉ sợ hai chúng ta rồi sẽ thống khổ cả đời. Cho nên ta không nghĩ lại cưỡng bức người.”

Nắm lấy tay Khang Viễn, lại một dạng tươi cười:“Nhưng là..... Nhưng là kêu ta cứ như vậy buông tha cho người, kia cũng không thể. Viễn, ta đã yêu người năm năm, còn sợ không thể chờ thêm năm năm nữa sao? Năm năm không được, ta liền đợi mười năm, ta biết người mềm lòng, một ngày nào đó ta sẽ chân thành có được người. Nhưng ta..... Ta thật sự không nghĩ tới, người thế nhưng lại đến thăm ta, người..... Viễn, người làm cho ta rất kinh hỉ, rất hạnh phúc.”

Hắn lại chậm rãi đem Khang Viễn ủng vào trong ngực, lẩm bẩm nói:“Viễn, nói cho ta biết, ta không phải đang nằm mơ, nói cho ta biết này hết thảy đều là chân thật, mau nói cho ta biết.” Hắn chậm rãi chôn ở trên vai Khang Viễn, trong nháy mắt, không ngờ nhện không được nước mắt liền chảy xuống.

Khang Viễn lúc đầu nghe thấy hắn nói, lại quá kinh hãi mà há mồm trợn mắt, trầm nghĩ phẩy tay áo bỏ đi, cho đến khi thấy Hạ Hầu Triển rơi nước mắt, lại bất giác mềm lòng, càng nghĩ, lại vẫn là không có đẩy hắn ra, chính là khẽ thở dài một tiếng nói:“Ta thật sự là đời trước làm ra đại nghiệt, lão thiên gia đời này mới phái một ma tinh như người đến khắc ta.”

Hai người nói một lát, Uyên Ương đã tiến vào:“Vương gia, đã đến thời gian dùng thiện, hiện tại liền mang đến hay là vẫn chờ lát nữa?” Nói xong, thấy Khang Viễn đứng lên, nha hoàn thông minh vội vàng cười nói:“Khang công tử, người đừng đi, người cũng đáng thương cho đám hạ nhân chúng ta đi, mấy ngày này không có đi thăm người, Vương gia chúng ta trong lòng cũng không thoải mái, trà không nhớ cơm không nghĩ, bỗ thang cũng không muốn uống, lại nói hoàng thượng cùng thái hậu tới thăm, thấy hắn gầy, không nói là sợ thương tích trên thân thể hắn, đều đổ hết lên đầu chúng ta, đều nói, lần sau tới, nếu còn tiếp tục gầy, công tác đại sự phụ phòng bếp liền không bảo đảm đâu.”

Hạ Hầu Triển khụ một tiếng, oán hận nói: “Ít ở trong này nói láo đi, thái hậu cùng hoàng huynh oan uổng các người, chẳng lẽ ta không thưởng thêm bạc cho các người? Đều ở nơi này nói xấu đến hình tượng, biến thành ta không thông cảm cho nỗi khổ của các người, tốt lắm, đi xuống đi xuống, lập tức mang cơm lại đây.”

Khang Viễn nghe Uyên Ương nói như thế, bất đắc dĩ đành phải ngồi xuống, bởi Hạ Hầu Triển dùng cơm, quả nhiên có mình ở bên cạnh, gia khóa này liền ăn như lang thôn hổ yết (ăn như hạm...), ngay cả phong độ Vương gia cũng không để ý. Xem nha hoàn cùng sai vặt bên cạnh đều lấy làm kì, đầu ghé tai nhau khe khẽ nói nhỏ: “Này thật đúng là việc lạ, nguyên lai Vương gia là đối a, sao trước kia lại ăn cơm không ngon? Hay là tâm cùng ăn uống là tương thông? Trong lòng có nhân, dạ dày liền nhớ tới cơm hay sao?”

Khang Viễn bữa này cơm ăn, trên mặt một tia đỏ ửng cũng không lui, âm thầm cảm khái trong Vương phủ Hạ Hầu Triển, bọn người hầu cùng chủ tử giống nhau, nói đến vấn đề như vậy cũng không chút suy nghĩ, do dự, thật sự là thượng bất chính hạ tắc loạn. (trên không chính, dưới sẽ loạn)

Cơm nước xong lại bởi Hạ Hầu Triển ngồi trong chốc lát, mắt thấy ngày dần dần tắt, thế là nói: “Tiểu vương gia, ta thật sự phải đi về, bằng không cha mẹ sẽ lo lắng.”

Hạ Hầu Triển lưu luyến không rời tay hỏi: “Vậy người ngày mai còn đến không?” Gặp Khang Viễn do dự trong chốc lát gật gật đầu, hần mới cao hứng buông tay, vui vẻ nói: “Tốt lắm, sáng sớm ngày mai ta cho xe ngựa đến đón người, ân, Viễn, người là thích tọa xe ngựa hay là cỗ kiệu?”

Khang Viễn sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng sáng giọng: “Đừng cho có vài phần nhan sắc đã muốn mở phường nhuộm, còn sáng sớm, người muốn làm gì? Ta cũng không kêu người đi đón ta, làm cho người ta thấy nhiều không tốt. Người ngay tại bên trong phủ an tâm chờ, ta phải chờ rảnh rồi mới tới đây nhìn người được.” Nói xong lại bị Hạ Hầu Triển kéo tay quần lấy một hồi lâu, cuối cùng mới có thể thoát thân.

Uyên Ương đưa y tới cửa, mân mê miệng cười nói: “nô tỳ nói, Khang công tử người cũng nhanh nhanh gả lại đây, bằng không tiểu Vương gia ly khai người một ngày đều không được, có khi người gả lại đây, để cho Vương gia ngày ngày quần lấy, qua vài ngày, này tình hình còn có thể tốt lên một ít, người nói có phải hay không?”

Khang Viễn khụ một tiếng, lắc đầu nói: “Uyên ương cô nương, người là nữ tử chưa xuất giá, những lời như vậy cũng không thể tùy tiện nói ra.”

Lúc này đã đến trong nội viện, nghe Uyên Ương cười nói: “Ta từ trước đến nay chính là như vậy, có gì nói đấy, ta không giống Khang công tử, sinh ra ở gia đình phú quý, gia giáo nghiêm cẩn tu dưỡng cũng đều hảo. Lời nói mới rồi, bất quá là vui đùa, nhưng công tử mấy ngày này cũng nên đến đây nhiều một chút, cũng không có gì, để cho tiểu Vương gia ăn nhiều một chút.”

Khang Viễn mơ hồ nói: “Chuyện đó nói sau, có thời gian ta lại tới đây.” Một bên vội vàng vàng ra cửa, xuất môn liền lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm nếu nói vậy, trong phủ bầu không khí như thế, ta nếu gả lại đây, mỗi ngày bị Hạ Hầu Triển bám dính, hơn nữa lại bị bọn hạ nhân trêu ghẹo, trời ạ, lúc đó có thể sống nổi sao?

Chờ một chút, không khỏi sửng sốt, ta là xảy ra chuyện gì? Sao lại nghĩ đến chuyện đó? Ai nói ta muốn gả qua đó? Hay là trong ta đã muốn tồn tại ý niệm này trong đầu? Không, không có khả năng, cùng hần ở chung cũng bất quá cũng chỉ một đêm, tuy rằng..... Mặc dù có chân chính da thịt chi thân, cũng là..... Cũng là bất đắc dĩ.....

Khang Viễn cứ như vậy đứng ở trên đường cái miên man suy nghĩ, cũng không biết làm sao quay về phủ, liền nằm ngủ sau khi khuyên nhủ chính mình: Ngày mai không cần đi Vương phủ, đã không muốn gả quacũng không nên để tiểu Vương gia mang ý niệm, bằng không hần hiện tại đã muốn dây dưa người chịu không nổi, huống chi người còn mỗi ngày đi thăm hần, thật giống như đang cổ vũ hần vậy.

Nhưng mà ngày hôm sau tỉnh lại, nghĩ đến hôm qua Hạ Hầu Triển nắm tay tha thiết dặn dò không cho về, không biết vì sao tâm lại thâm thương thảo, cuối cùng rốt cuộc cũng đến trên đường cẩn thận chọn mấy thứ điểm tâm tốt nhất, hướng Vương phủ mà đến.

Như thế Hạ Hầu Triển dưỡng thương hơn mười ngày, Khang Viễn ngày ngày đều đến, liền làm cho tiểu

Vương gia cảm động , nghĩ thầm rằng ta cuối cùng cũng nhìn được, xem thái độ hiện tại của Viễn, sợ gì hôn sự không thành. Thương thế hắn đã sớm phục hồi như cũ, cũng không còn cấm kị gì, nhưng e sợ cho Khang Viễn biết tin tức này sau đó sẽ không đến đây, bởi vậy còn tại trên giường làm trang trí.

Nhưng nằm không đến ba ngày, Hạ Hầu Triển liền nhìn không được , hắn vốn chính là tuổi trẻ khí thịnh, hắn an phận ở trên giường nằm một ngày đều khổ sở, lúc trước là thái y nói trình trọng, mới có thể làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lời, hiện giờ đã tốt rồi, mặc dù vì gặp Khang Viễn, nhưng nằm ở nơi đó, muốn làm gì cũng không được, cũng không thể cùng người yêu dắt tay đi ra ngoài đi dạo phố, giải sầu ăn cơm, bởi vậy nghĩ nghĩ, cảm thấy được vẫn là không có lời. (cáo già...=__=__)

Nhân một ngày Khang Viễn tới Vương phủ, liền mệnh Uyên Ương trước hết mời đến đại sảnh ngồi, hắn bên này rửa mặt chải đầu thay quần áo xong, mới từ hậu viện đi vào thiên đình. Vào cửa, qua hai phiến bình phong, liền thấy Khang Viễn ngồi trên ghế gỗ lim, đang cúi đầu nhìn đồ vật này nọ, y hôm nay một bộ bạch y, ngồi ở chỗ kia càng có vẻ trầm tĩnh xinh đẹp nho nhã, khí chất xuất chúng.

End 35

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Hạ Hầu Triển trong lòng rung động, nhìn không được lặng lẽ đi ra phía trước, cúi người xuống, vươn tay nâng lên cầm Khang Viễn, lặng lẽ cười nói:“Viễn, ngươi chỉ cần ngồi ở chỗ này, cũng có thể say lòng người, giống như thần tiên trên đời vậy.”

Khang Viễn bất đắc dĩ xấu hổ, y đã sớm biết Hạ Hầu Triển tính tình chính là như vậy, làm việc chưa bao giờ bận tâm người khác, vừa rồi hạ nhân đi qua rồi làm rớt cây quạt, liền không khỏi nhặt lên xem một chút, cho nên cũng không có nghe tiếng bước chân của gia hỏa này, thất thần một lúc, lại khiến cho hắn làm ra loại động tác phóng đảng không kiềm chế được này.

Vừa muốn khép lại cây quạt trong tay, đây bàn tay kia ra, cũng không nghĩ Hạ Hầu Triển đột nhiên cúi đầu, nháy mắt liền trạc tại hai cánh môi đỏ mọng của mình, Khang Viễn giây dựa, phía sau lại bị một bàn tay to cổ trụ, nửa điểm không thể động đậy, lại là tư thế đang ngồi, không thể đẩy Hạ Hầu Triển, bởi vậy chỉ có thể bị ép thừa nhận nụ hôn này.

Vốn nghĩ là hôn dẫn này chỉ hôn lướt sẽ dừng lại, ai ngờ Hạ Hầu Triển không thấy đủ, đầu lưỡi linh hoạt tách mở hai hàm, “ nha lưu” từng chút chui vào, ở trong khoang miệng ra sức liếm hút, tìm lấy cái lưỡi đỉnh hương đang trốn tránh, chơi đùa một phen.

Đáng thương Khang Viễn mấy ngày nay bị hắn khi dễ, nhưng lại quên chính mình còn có hai cái răng nanh, chỉ cần cao thấp hợp lại, liền có thể làm cho cái lưỡi giáo hoạt kia phải ăn đau, đành phải hé miệng mặc hắn ở trong tàn sát bữa bãi.

Sau một màn hôn nồng nhiệt, Hạ Hầu Triển do chưa đủ, đưa móng vuốt sói vói vào trong trung y của Khang Viễn, cách một tầng áo lót nhu lộng hai khóa thượng nho nhỏ nổi lên trong ngực, liền đem Khang Viễn đùa đến mặt đỏ tai hồng thở hồng hộc, mắt thấy nếu không buông tay sẽ khiến ái nhân tức giận, Hạ Hầu Triển lúc này mới lưu luyến đem người buông ra.

“Người..... Người hôn dẫn này.....” Khang Viễn đỏ bừng mặt, một phen lau đi tơ bạc nơi khóe miệng, tức giận nói:“Cũng không nhìn xem đây là ở đâu lúc nào, để cho bọn hạ nhân thấy, ngươi muốn trong phủ sau này? Nếu truyền ra ngoài thanh danh ta còn đâu.....”

Không đợi nói xong, Hạ Hầu Triển đã chồm qua ghế dựa, một tay kéo y lăm trong lòng ngực, cười xấu xa hỏi:“ Có phải chỉ cần không để cho người thấy, Viễn nhi sẽ để ta làm?” Hỏi xong, nhìn thấy khuôn mặt Khang Viễn càng đỏ như xuất huyết, vừa muốn mở miệng trách cứ, hắn nhẹ nhàng điểm một chút lên môi

Khang Viễn, lắc đầu nói: “Người a, toàn muốn sát phong cảnh của ta, Viễn, ta muốn người, chúng ta đến phòng ngủ được không?”

Khang Viễn hoảng sợ, nghi cái gì? Người..... Người giữa ban ngày còn muốn làm loại sự tình này? Ta..... Ta đây là đến đây thăm bệnh, không phải đưa chính mình nhập hồ khẩu a.

Nhưng mà không đợi phản đối, Hạ Hầu Triển sớm đoán được thái độ của y, y đối với loại sự tình này phản cảm cùng bài xích rất lớn, lúc này nếu còn không nhanh rên sắt khi còn nóng, làm cho Khang Viễn có thói quen cùng mình thân cận, cuộc sống hạnh phúc của hai người sau này càng thêm khoái hạt, hẳn sẽ không là Hạ Hầu Triển .

Một tay ôm lấy Khang Viễn, không để ý đối phương kêu sợ hãi, Hạ Hầu Triển sải bước đi vào phòng ngủ, cũng may bọn người hầu trong phủ từ lúc hai người hôn nhau từ xa xa đã thấy, biết lúc này nói không chừng là thời gian Vương gia làm chuyện tốt, bởi vậy đều tránh đi xa xa, cho nên đi một đường cũng không thấy một người, đi vào phòng ngủ, cũng là im ắng.

Hạ Hầu Triển đem Khang Viễn đặt ở trên giường (ôi trong qt nó ghi trên mặt đất.. ta chém thành trên giường), đem cánh cửa đóng lại, bày ra nụ cười của hồ ly trước con mồi mỹ vị chậm rãi hướng Khang Viễn tới gần.

Này bọn người hầu tránh ở chỗ tối, chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến một hồi thanh âm chửi, giãy dụa, tiếp theo lại là vài tiếng rên rỉ vang lên, một đám đều không khỏi hưng phấn vểnh tai, chợt thấy trước mặt một bóng người xuất hiện, đúng là Uyên Ương, chỉ thấy nàng cười lạnh vài tiếng, cũng không nói, thân thủ hướng viện ngoại một ngón tay, thế là một đám ử rũ lạng lẽ chuồn ra sân.

Uyên Ương vừa lòng nhìn mọi người trong góc tường bị mình đuổi đi ra ngoài, sau đó tìm một địa điểm tuyệt hảo, thoải mái ở nơi nào ngồi xuống, thập phần thích ý lớn mật bên một góc tường nghe chủ tử nhà mình, chẳng qua ngày vui ngắn chẳng tày gang (chuyện vui không kéo dài, tiệc cũng đến lúc tàn), chỉ chốc lát sau nha đầu lớn mật này liền đứng lên, sờ sờ cái mũi nói: “Thật là, bệnh vừa mới hảo, liền làm muốn kinh thiên động địa, kịch liệt vô cùng, cẩn thận Khang công tử sợ người, không chịu lại đây .” (ta cũng mún nghe, nghe một mình tỷ tỷ xấu...)

Vừa nói xong, cũng mặt mày xám xịt chạy ra sân (bị đả kích dữ quá... cn người ta vẫn chưa xuất giá mà), không có biện pháp, nếu nghe tiếp, nàng sợ mình sẽ chảy máu mũi, thân là nha hoàn tổng quản của Vương phủ, loại này hình tượng thật sự là rất tổn hại da mặt của nàng.

Khang lão gia cùng Khang phu nhân phát hiện đứa con mấy ngày này có chút bất đồng .

Đương nhiên, cụ thể làm sao bất đồng bọn họ cũng không nói lên được, nhưng là cảm giác được hài tử tựa hồ so với trước kia vui vẻ hơn. Cái gọi là biết tử chi bằng cha mẹ (hiểu con không ai bằng cha mẹ), hài tử lúc trước tính tình luôn luôn đều là ôn nhu như nước, tất cả lời nói cử chỉ đều vừa đúng trung quy trung củ, là đủ tao nhã khéo léo, nhưng..... Tựa hồ luôn thiếu tinh thần bông bột phấn chấn mà hài tử lứa tuổi đó nên có.

Trước kia hai người cũng không có để ý, cho rằng mỗi người đều có cách sống riêng, không tinh thần phấn chấn bông bột, liền tăng thêm trầm ổn, cũng không sai. Nhưng mà hiện tại bọn họ nhìn thấy hài tử bất thanh sắc liền lộ ra nét vui vẻ tươi cười, mới vừa rồi nghĩ lại, trong quá khứ, hài tử thật sự là có chút áp lực chính mình .

Khang lão gia lo lắng lo lắng, ngầm cùng phu nhân thương lượng, nói: “Xem Viễn nhi cái dạng này, hẳn là vừa có tình nhân, trừ bỏ tình yêu, sẽ không có chuyện gì làm y thay đổi hoàn toàn như thế. Nhưng là ta nghe ý tứ, hoàng thượng vẫn là muốn tác hợp con cùng tiểu vương gia, này sao có thể? Chúng ta đã cự tuyệt ý chỉ, nếu lúc này để Viễn nhi đón dâu, kia quả thực là cho hoàng gia một cái tát, hoàng thượng nếu truy xét, cũng không thể nể mặt bỏ qua a.

Khang phu nhân cũng ưu sầu, nhưng nhìn hài tử vui vẻ như thế, mỗi ngày đều là bộ dáng thần thanh khí爽, nàng lại không đành lòng phá hư, bởi vậy cũng không tiện mở miệng đối y phân tích quan hệ rối rắm này. Điều này làm cho lão hai nhân nóng lòng, chuyện tình liền kéo dài tới tết âm lịch.

Vô cùng náo nhiệt – đêm trừ tịch – đêm 30 trôi qua, buổi sáng đầu tiên của năm, một nhà Khang Viễn

phụng chỉ tiến cung, cùng hoàng thượng và thái hậu thưởng nhạc, trừ bỏ bọn họ, đủ loại quan lại gia quyền đều đã tới nơi này.

Hoàng thất hàng năm đều cử hành hai lần liên hoan, một cái là vào đầu ngày mùa hè đoàn ngộ (tết đoàn ngộ), một cái chính là tết niên đầu năm (tết âm lịch). Vào ngự hoa viên, tuy rằng trong viện hoa và cây cảnh nhiều điều linh (tàn tạ héo úa), nhưng khắp nơi đèn màu giăng cao, trên cây cũng trang hoàng thêm trang sức đủ màu, đều mang theo vẻ xinh đẹp tinh xảo khác thường.

Khang Viễn từ lúc bước vào ngự hoa viên đã không thấy bóng dáng, Khang lão gia cùng đồng liêu (người cùng làm quan) chuyện phiếm, Khang phu nhân cùng vài vị phu nhân khác nói chuyện, cũng chưa chú ý ý, quay người lại, phát hiện không thấy hài tử ở đâu, liền có chút vội vàng, sợ tiểu Vương gia hôm nay tại đây, đối Khang Viễn làm ra chuyện tình không hay, nói vậy, hoàng gia mặt mũi thật sự là không còn sót lại chút gì, Khang Viễn cũng không biết có xảy ra chuyện gì.(chém)

Đang thấp thỏm lo lắng, chợt thấy Hạ Hầu Hiên mỉm cười đi tới nói:“Sao vậy? Khang Tướng quốc cùng phu nhân lo lắng Khang Viễn phải không? Ta biết hắn ở nơi nào, hai vị mời theo ta đến đây.”

End 36

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Khang lão gia cùng phu nhân nhìn nhau thoáng qua, lại cảm thấy được lời này của hoàng thượng tựa hồ rất có thâm ý, nghĩ hoặc theo Hạ Hầu Hiên hướng địa phương hẻo lánh nơi ngự hoa viên đi, đang lúc Khang lão gia đều hoài nghi hoàng thượng có phải hay không muốn tìm một địa phương không ai thấy đem chính mình cùng phu nhân diệt khẩu, rồi mới để cho tiểu Vương gia đem Khang Viễn bắt đi, chợt Hạ Hầu Hiên ngừng cước bộ.

Khang lão gia tâm đầu nhất khiêu, đã thấy Hạ Hầu Hiên mặt mang tươi cười, chỉ tay về phía trước nói:“lão Tướng quốc cùng phu nhân thỉnh xem, kia bên hồ chính là Khang Viễn phải không?”

Vợ chồng hai mắt trông về phía xa, quả nhiên, chỉ thấy bên hồ núi đá ngồi một người, mà hài tử của mình, an vị tại trên đùi người nọ, nghĩ mùa đông núi đá rét lạnh, người nọ sợ Khang Viễn nhịn không được hàn khí, mới đưa y ôm vào trong ngực.

Nhưng này..... Đây không phải trọng điểm, đáng thương Tướng gia cùng phu nhân mở to hai mắt nhìn, bọn họ sau khi quan sát rõ, mới phát hiện, nam nhân ôm Khang Viễn, dĩ nhiên là Hạ Hầu Triễn.

Này..... Điều này sao có thể? Khang Viễn không phải hận tiểu Vương gia thấu xương sao? Sao vậy có thể, còn có thể ngồi ở trên đùi hắn, này..... tư thế này chính là cơ hồ công bố loại quan hệ nào đó, nhưng..... nhưng điều này sao có thể?

Đáng thương lão gia cùng phu nhân tròn mắt cơ hồ tưởng muốn lọt ra ngoài, chợt thấy xa xa Khang Viễn loan hạ thất lưng, tiếp theo hai thanh âm vui cười từ xa xa truyền đến, từ trong thanh âm nghe ra được, hai người đích thực là khoái trá cực kỳ, nói vậy không biết là ai nói buồn cười, mới có thể dẫn đến một trận cười to này.

“Khang gia, vào đông gió lớn, người vẫn là trước đem miệng ngậm lại đi.” Hạ Hầu Hiên mỉm cười xem Khang lão gia, thấy hắn tỉnh ngộ lại chính mình nét mặt già nua thất thố, mới vừa cười mở miệng nói:“Tiểu Triễn chung tình với Khang Viễn, trước kia bởi yêu qua say đắm mà làm ra nhiều chuyện sai trái, bất quá cũng may hắn lạc đường còn biết quay lại, hiện tại hai người chính là như keo như sơn, chỉ là Khang Viễn không biết sao hướng các người mở miệng, cho nên các người mới vẫn chẳng hay biết gì.”

Hạ Hầu Hiên lại nhìn Khang gia liếc mắt một cái, phát hiện trên mặt hắn biểu tình như trút được gánh nặng, Khang phu nhân trong mắt cũng thêm một cỗ ý cười thoải mái, thế là thân nhiên cười nói:“Bọn họ

có thể được như thế này, trăm cùng thái hậu cũng thực vui mừng, cho nên muốn thỉnh Khang gia cùng phu nhân tới nay liền ở lại trong cung, chúng ta thương lượng cho chuyện hôn lễ của bọn họ, ý Khang gia như thế nào?”

Khang gia trước tuổi già nghĩ thầm ý ta còn có thể như thế nào (bác này phản..)? Ai, hiện tại là thời đại nam phong sao? Một đám tìm nam nhân làm vợ, quên đi, chỉ cần Viễn nhi vui vẻ khoái hoạt, chúng ta làm phụ mẫu còn cầu cái gì? Thế là liên thanh tỏ vẻ đồng ý.

Lời đều nói hết, ba người cũng sẽ không tại đây hóng mát, Khang phu nhân lắc đầu nói: “Ai, nên phái người qua đó nói một tiếng, để cho bọn họ sớm một rời nơi đó một chút, bên hồ lạnh, nhiễm phong hàn cũng không phải là đùa.”

Hạ Hầu Hiên mỉm cười, quay đầu lại nhìn thoáng hai người đang còn dựa vào bên nhau kia, thầm nghĩ lạnh sao? Ngày cũng phải nói, ôm tình nhân trong lòng, đều là mang theo một đoàn nhiệt hỏa a.

Trời thanh mây sáng, non sông tươi đẹp, hữu tình thiên địa, vĩnh viễn đều mỹ ý như vậy.

Chính văn hoàn

38. Chương 38

CHƯƠNG 38 PN1

Phiên ngoại: Có ca ca từ phương xa tới

Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn cũng không có nghe theo ý tứ Hạ Hầu Hiên cử hành hôn lễ. Nguyên nhân, còn không phải bởi vì Khang Viễn từ nhỏ được giáo dục hun đúc, thủy chung cho rằng hai nam nhân cùng một chỗ thập phần không ổn.

Hiện giờ không có biện pháp, Hạ Hầu Triển yêu chính mình yêu rất sâu cũng quá bá đạo, mình muốn gì hần cũng đáp ứng, nếu quân vương cùng cha mẹ không phản đối, mắt nhắm mắt mở cũng cho qua, nếu còn bày ra hôn lễ long trọng, Khổng lão phu tử nhất định từ trong đất chui ra giáo huấn bọn họ .

Lúc y nói như vậy, Hạ Hầu Hiên vẻ mặt lơ đãng, nói: “ Khổng phu tử là cái gì? Hần sống thời đại kia, quân vương đều có nam sủng, cũng không thấy hần phản đối a. Nếu muốn chui ra, cùng lắm thì ta cùng tiểu Triển huynh đệ đồng lòng, đánh cho hần lại quay về quan tài làm nhiệm vụ của mình là được rồi.”

Khang Viễn đảo cặp mắt trắng dã, nghĩ thầm rằng nguyên lai hoàng thượng bản tính là như thế này a, thật là, trước kia sao không có phát giác, nếu biết vậy, đã sớm lẩn hần thật xa, cũng sẽ không bị tiểu sai lang bên người này theo dõi, cũng là thiên ý, trách cũng không được.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn là không có cử hành đại hôn, chính là bởi bằng hữu Khang Viễn thân nhân xiêm áo mấy bàn rượu, để mọi người làm chứng một cái thôi. Hạ Hầu Hiên cũng không có biện pháp, huynh đệ với Khang Viễn nói gì nghe nấy, ái nhân nói cái gì hần nghe cái đó, ái nhân nghĩ không cử hành đại hôn hần sẽ không cử hành đại hôn, ca ca hần cũng không có năng lực phản bác?

Ngẫm lại liền buồn bực, hần vốn đang muốn lợi dụng đại hôn đệ đệ khuyên bảo Ngưu Ngưu, làm cho hần cũng cùng chính mình cử hành đại hôn chiếu cáo thiên hạ ,lần này, tính toán đều đổ sông đổ biển.

Trong nội tâm oán hận, liền xem đôi phu phu kia càng chướng mắt, oán giận tích tụ, mỗi ngày đều gọi hai người tiến cung chọc tức, cho các người không được yên ổn. Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn ngay từ đầu còn không để ý, càng về sau càng thấy: Nga, hoàng huynh đây là chúng lo âu quấy phá của chuẩn phụ thân, hơn nữa mình không theo ý hần, hiện giờ cố ý không nghĩ làm cho bọn họ hai người sống khá giả .

Khó mà làm được, Hạ Hầu Triển sao để cho Khang Viễn chịu ủy khuất a. Nhìn xem bụng chị dâu, còn năm tháng nữa mới sinh. Thế là nghĩ nghĩ, năm tháng vẫn là không cần ở trước mặt Hạ Hầu Hiên xuất hiện , không thể trêu vào thì chúng ta không thể trốn sao?

Cặp vợ chồng sơn thương lượng, cuối cùng quyết định đi chung quanh một chút, coi như là hưởng tuần trăng mật . Thế là đem kế hoạch nói với Hạ Hầu Hiên, chuẩn hoàng đế liền xót xót xa xa nở nụ cười, nhìn đệ đệ nhà mình cùng em dâu, cầm lấy tấu chương xin nghỉ nói:“Trẫm nói hai người các người, tuần trăng mật này nghỉ quá dài đi, năm tháng a, khi đó tấu tử người đã sinh .”

Hạ Hầu Triển nghĩ thầm sinh xong chúng ta trở về mới tốt, bằng không Khang Viễn còn phải chịu người sinh khí, ta là không sao cả, từ nhỏ đến lớn đã là cái dạng này, Viễn bị khinh bỉ ta cũng không thuận. Bởi vậy khụ hai tiếng nói:“Này có sao đâu? Thời điểm chị dâu sinh cực cực, chúng ta nhất định trở về gấp là được.”

Hắn nói xong liền kéo Khang Viễn bước đi, thái độ kiêu ngạo này làm cho hoàng đế ghen hòng nhìn trên trời, cuối cùng không thấy thân ảnh, hoàng đế tức giận mới vỗ thật mạnh lên cái bàn, hét lớn:“Xú tiểu tử mục vô tôn trưởng (không coi người lớn ra gì), trẫm nơi này còn chưa có đáp ứng, các người đã xách chân rời đi , quá lớn mật.”

Hạ Hầu Triển mới mặc kệ phía sau lão ca có thể nổi cơn tức giận đến đâu, hành lý vài ngày trước đã thu thập tốt lắm, vì cùng Khang Viễn có một tuần trăng mật khoái trá hành trình, hắn ngay cả tâm phúc nha hoàn Uyên Ương cùng thị vệ Kim Quý cũng không mang. Mà qua lần ở trong sơn động, Khang Viễn cũng đầy đủ nhận thức đến người yêu ở phương diện cuộc sống thủ đoạn vẫn là không thể khinh thường , bởi vậy cũng sẽ đồng ý .

Hai người chỉ mang theo bạc, một ít quần áo giản đơn lên đường, một đường du sơn ngoạn thủy ngâm gió ngời trăng, thích ý nói không nên lời, vốn là như ý đoàn tụ hữu tình nhân, hiện giờ lại tình nồng mật ý một khắc cũng luyến tiếc chia lìa.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39 PN2

Hạ Hầu Triển là Vương gia, vốn không am hiểu thế nào chiếu cố người khác, nhưng bởi vì Khang Viễn là ái nhân trong lòng mình, bởi vậy việc ăn uống ngủ nghỉ đều phải chiếu cố thật cẩn thận. Cái này mang ý nghĩa thâm sâu- yêu thương không cần nhiều lời, trực tiếp dùng hành động.

Khang Viễn đều đem từng hành động thu hết vào trong mắt, trong nội tâm vừa cảm động vừa nghi hoặc, không rõ rốt cuộc mình có chỗ nào tốt, đáng giá để Hạ Hầu Triển yêu say đắm như thế. Mỗi lần hỏi hắn, đều là một đáp án: “ Ta không nói cụ thể được, dù sao chỉ cần là của người ta đều yêu, người nếu nuôi thêm con mèo, ta cũng sẽ hảo hảo yêu nó.”

Càng như vậy, Khang Viễn càng yêu Hạ Hầu Triển, hai người suốt đoạn đường xem như chính thức chích tiện uyên ương bất tiện tiên (thà làm uyên ương hơn làm tiên), một đường đi này đều đem thân nhân kiến chân trông ngóng tại kinh thành đều bỏ qua một nơi, đến khi nhớ tới, đa là qua ba tháng, tính tính toán toán, bất quá hơn một tháng nữa phải trở về, bằng không chẳng những Hạ Hầu Hiên muốn bão nổi, chỉ sợ Khang Tướng gia cũng hoài nghi đứa con mình bị đem đi đầu bán mất.

Hai người tính tính hành trình, phát hiện đi tiếp hai trăm dặm về phía trước là đến Linh Châu thành, Khang Viễn liền cười nói: “ Vừa vặn Khang Kiện cũng đang ở Linh Châu thành, không bằng ghé qua bọn họ một chút.”

Hạ Hầu Triển ở trên giường ôm chặt lấy người yêu, ha ha cười nói: “ Viễn, người không phải là muốn tìm Khang Kiện tính sổ chứ? Đùng như vậy, chúng ta có được ngày hôm nay đều do hắn cùng con thỏ tình bên cạnh giúp đỡ, chuyện lấy oán trả ơn như vậy chúng ta không thể làm được.”

Khang Viễn nghiêng nghiêng hai hàm răng, hừ hừ hai tiếng nói: “ Đúng vậy, người không nói ta cũng quên, tiểu tử thú kia dám đem ta bán cho người, khoản nợ này, ... Từ từ, người vừa nói cái gì? Con thỏ tình? Ai

là con thỏ tinh? Khang Viễn nói một nửa, mới tiêu hóa được hết ba chữ con thỏ tinh, không khỏi lập tức kinh ngạc đứng lên.

Hạ Hầu Triễn liền đem thân phận Cư Nguyệt đơn giản nói thoáng qua, Khang Viễn cũng biết được thân phận của Ngưu Ngưu, nghe hắn nói vậy, liền tin tưởng, lập tức cũng quên chuyện tính sổ, cùng Hạ Hầu Triễn nói về chuyện Khang Kiện cùng Cư Nguyệt, trong chốc lát liền ngủ.

Ngày hôm sau liền xuất phát đến Linh Châu thành, Khang Viễn thấy hai người hai tay trống trơn, liền đề nghị mua chút ít lễ vật, tuy nói Khang Kiện cái gì cũng không thiếu, nhưng nào có đại ca nào từ xa đến lại đi tay không. Lại nghe Hạ Hầu Triễn cười nói : “ Lễ vật không cần mua, ta đã có chủ ý.”

Khang Viễn nghi hoặc, bất quá đã có thói quen tin tưởng Hạ Hầu Triễn, hai người bước lên thuyền qua sông, qua một lúc, Hạ Hầu Triễn đưa y lên bờ, ha ha cười nói: “ Ta nghe nói, cây cải củ trong trấn này rất là nổi tiếng, vừa giòn vừa ngọt, ăn sống hay làm thức ăn đều tốt, đi, chúng ta đi mua hai khuông đi.”

* dân làng vui mừng, triển ca quảng cáo cho sản phẩm của họ, đảm bảo doanh số bán ra tăng nhanh... hú yeah*

Khang Viễn dừng lại cước bộ, cau mày nói: “ Hạ Hầu Triễn, ngươi đùa cái gì đó? Ta đã lâu không đi Linh Châu thành, ngươi để ta hôm nay đến lại mang hai cây cải củ đến làm lễ vật, cái này... không phải muốn dọa người chứ?”. Nói đến đây, đột nhiên nghĩ tới một khả năng, không khỏi há hốc miệng, nhỏ giọng hỏi: “ Ngươi.... Ngươi nói thiệt đi, có phải bạc của chúng ta không còn nhiều?”

Hạ Hầu Triễn lắc đầu cười nói: “ Viễn, ngươi nghĩ đi đâu, ngươi đã quên Cư Nghiệt là gì à, lễ vật gì cũng không thể tốt bằng cây cải củ, chúng ta đưa hắn càng làm cho hắn vui vẻ.”

Khang Viễn hơi nghĩ nghĩ một chút, liền tỉnh ngộ, đột nhiên tràn đầy tiểu dung, lắc đầu chỉ chỉ Hạ Hầu Triễn nói : “ tặng cây cải củ, cái này ngươi cũng nghĩ ra.”

Cây cải củ trong trấn này đích thực là tươi tốt, hơn nữa làm cho Hạ Hầu Triễn cao hứng đó là thời gian này, chất lượng cùng giống cây cải củ đều là thượng thừa, thế là hắn mua tứ đại khuông một lúc hai loại củ cải trắng cùng củ cải xanh, mướn một chiếc xe ngựa, chậm chạp đi hai ngày đến Linh Châu thành.

Hạ Hầu Triễn cùng Khang Viễn đã đến trước đại môn Khang phủ, gia đình trông phủ thoáng đã nhận ra thân phận của mình, gia đình ki sợ tới mức vội vàng quỳ xuống dập đầu ba cái, mới chạy nhanh vào trong phủ thông tri.

Lúc đó Khang Kiện đang ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn, trong nhà chỉ có cư Nguyệt cùng một đám nha hoàn, chuyện tình của Hạ Hầu Triễn cùng Khang Viễn hắn đã sớm biết, lúc này nghe nói hai người đích thân tới, không khỏi hết sức cao hứng, bề bộn ra sân đón.

Cư Nguyệt lúc này đã có mang hơn sáu tháng, lúc này đều bị bọn nha hoàn, nhất là Nguyệt Loan trông chừng thật lợi hại, không thể kịch liệt vận động, không thể biến trở về nguyên hình khi ăn cây cải củ, từng ngày trôi qua thật lạnh nhạt, thoáng thấy hôm nay có khách quý lâm môn, hơn nữa thoáng suy tính, hai người này thành hôn, đại khái đều do công lao của mình, làm sao lại không hưng phấn, bởi vậy ngay cả hài cũng chưa mang đã chạy ra cửa đón.

Đợi lúc nhìn thấy Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triễn dâng lễ vật, Cư Nguyệt kinh hỉ đến hóa đá, mục quang kích động nhìn chằm chằm vào đồng cải củ, đến nói chuyện cũng không có trật tự: “ A... Biểu ca...Biểu tỷ phu...Các người... Ngươi đã đến rồi... Mau mời ngồi... nhanh dâng trà, mau mau Bích Thước tỷ tỷ, nhanh dâng trà cho khách quý..”

Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triễn trên trán đầy hắc tuyến, Khang Viễn thầm nghĩ cái người này xưng hô gì lạ thế, câu đầu còn nghe được, câu sau sao lại nói Hạ Hầu Triễn là biểu tỷ phu? Với lại đây là trong sân nga, ngồi ở chỗ nào đây?

(ở đây lúc đầu Cư Nguyệt kêu Viễn ca là biểu ca đứng ừ, sau lại kêu Triễn ca là biểu tỷ phu, là chồng tỷ tỷ của Khang Kiện, mà Viễn ca là boy nha....)

Bất quá nhìn thấy ánh mắt si mê của con thỏ tinh khi nhìn cây cải củ, chỉ biết lời này nói cũng như không. Cũng may Khang phủ y cũng đã từng ở trong một thời gian ngắn, huống chi đây là nhà của biểu đệ mình,

thế là liền phân phó người hầu bên cạnh: “ Mang số cải củ này đến hậu viện đi”. Một bên lại kéo tay áo Cư Nguyệt nói: “A, ta bảo Cư Nguyệt người a, bên ngoài gió lớn, hay là chúng ta vào trong nói chuyện..”

“ Không được, tuyệt đối không được” Cư Nguyệt đang thương tiếc cho đồng củ cải.

Khang Viễn cùng Hạ Hầu Triển thầm nghĩ đây là dạ lý đãi khách gì a? Muốn vào nhà cũng không được. Sau một khắc đã thấy Cư Nguyệt giang hai tay ôm chặt đồng củ cải kia, một bên lớn tiếng reo lên: “Không được, không thể đưa đến hậu viện, nhất định sẽ bị các nàng vụng trộm giấu đi, trời biết ta vài tháng đều không có chạm qua cây cải củ, ô ô ô... Khang Kiện cái tên đại phôi đản kia, vì con của hắn, hắn không cần lão bà nữa..Đưa đến phòng ngủ của ta, đều đưa đến phòng ngủ của ta.”

Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn tiến gần đến liền thấy bụng của Cư Nguyệt, bắt quá đã nhìn thấy Ngưu Ngưu, cho nên hai người cũng bình tĩnh, nhưng nghe thấy lời Cư Nguyệt nói, bọn họ cũng không thể bình tĩnh.

Khang Viễn nhìn Hạ Hầu Triển, buông tay nói: “ Hạ Hầu Triển, chúng ta dường như mua sai lễ vật... Tuy nhiên Cư Nguyệt dường như rất thích những cây cải củ này, nhưng ta cuối cùng đều cảm thấy đệ đệ nhất định sẽ bị thổ khí huyết.”

Hạ Hầu Triển trên đầu cũng một tầng mồ hôi lạnh, vô tội nói: “ cái này... chuyện này không liên quan đến ta a, ta sao biết hắn cũng mang thai. Ngô ta suy nghĩ, nếu để cho hoàng huynh biết ta đưa bốn khuôn cở cho chị dâu, nhất định hắn sẽ lấy dao chém ta. Hắn lạnh lẽo sát vào Khang Viễn, “ Viễn, biểu đệ người tính tình ra sao? Cũng không giống tính tình táo bạo của hoàng huynh chứ?”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40 PN3: XONG XUÔI

Khang Viễn nhướn lông mi, ha ha cười nói: “ Hạ Hầu Triển, người phải hiểu được, bọn họ chính là bạn tốt, cái gọi là vật hợp theo loài...”

Lời còn chưa dứt, tay áo đã bị Hạ Hầu Triển kéo lấy: “ Tốt, Viễn, người đừng nói, chúng ta đi, chúng ta phải đi, mấy ngày này đi du sơn ngoạn thủy, không thể để người ở trong phủ của biểu đệ người gặp chuyện không hay xảy ra..”

Khang Viễn thật muốn cười, bắt quá nhìn sắc mặt của nha hoàn phía sau Cư Nguyệt, nghĩ đến biểu đệ có bao nhiêu vất vả mới hạn chế được con thổ tin tham ăn này, cũng không trách Hạ Hầu Triển nói như vậy, cẩn thận ngẫm lại, loại sự tình này không phải không có khả năng phát sinh a.

Vừa mới quay sang chỗ khác, chỉ thấy ở cửa xuất hiện một người, đúng là Khang Kiện trên đường nhận được tin tức vội vàng chạy về, vừa đến cửa đã thấy biểu ca và tiểu Vương gia bộ dáng quay người muốn xuất môn, kinh ngạc vội chạy lại đón, cười nói: “ Biểu ca, tiểu Vương gia, vừa mới tới sao đã vội đi? Không phải Cư Nguyệt tiếp đãi không chu đáo chứ?”

Không đợi nói xong, Cư Nguyệt trong lúc si mê cũng nghe cảm thấy được Khang Kiện đang nói xấu mình, oán hận trừng mắt liếc, ngụ ý là: “ chờ trở về chỉnh người”, nói xong, mới quay đầu đi liếc mắt ẩn tình nhìn bốn khuôn củ cải.

Khang Kiện thuận theo ánh mắt nhìn thấy, liền giận tím mặt, lập tức chỉ vào bốn khuôn củ cải hét lớn: “ Ai? Là ai đem cái này tới? Các người chẳng lẽ không biết tính của Cư Nguyệt sao? Mấy ngày nay ta mất bao nhiêu công sức mới không để hắn nhìn thấy củ cải, các người lại dám....”

Không đợi rống hết, mục quang bốn phía đều chuyển hướng Hạ Hầu Triển cùng Khang Kiện, không khỏi nghi hoặc nhìn về phía biểu ca nhà mình, lại thấy Hạ Hầu Triển bên cạnh miễn cưỡng bày ra một nụ cười, ấp úng nói: “ Khang Kiện, củ cải này... là ta mua cho Cư Nguyệt....ta.... ta cũng không biết... Hắn mang thai...”

Khang Kiện lông mày dựng thẳng, còn chưa co mở miệng, chỉ thấy biểu ca nhà mình tiến lên một bước, chắn ở trước mặt Hạ Hầu Triển, hừ lạnh một tiếng nói: “ Người không biết không có tội, chúng ta từ ngàn dặm xa xôi đến thăm ngươi, bắt quá nghĩ đến thân phận của Cư Nguyệt, nghĩ thăm mang ít thứ hân thích ăn, ai ngờ được sự tình như thế này, dù vậy, ngươi cũng không cần phải đưa cái mặt đó ra cho chúng ta xem, trước kia cũng không có tài đại khí thô (nhiều tiền nhiều sức) như vậy, hiện tại ngược lại còn phát ra uy vũ...”

Khang Kiện dở khóc dở cười, buông tay nói: “ Biểu ca, ta chính là cái gì cũng không nói a, ta nếu đã biết chuyện, cũng sẽ không vô lễ đến mức này, đến đến, trước hết vào trong phòng ngồi đi.”

Đưa hai người vào trong nhà, Khang Kiện âm thầm nhắc nhở, thăm nghĩ đây là xảy ra chuyện gì, biểu ca bây giờ lại bảo hộ tiểu Vương gia, lúc nhận được thư của biểu thúc, hẳn còn không tin nổi, hiện tại xem ra thật sự là có chuyện như thế, biểu ca là một người ôn nhu, vì Hạ Hầu Triển cũng đã đối chọi gay gắt, biểu ca thật không hổ là tài tử, một khi đã muốn chống đối, cái miệng cũng thật không cãi lại được.

Vài người vào trong phòng, Cư Nguyệt thăm nghĩ đem bốn khuông củ cải giấu đi, cuối cùng rốt cuộc cáo lỗi cùng Khang Viễn và Hạ Hầu Triển, chạy vội tới phòng ngủ bảo hộ lấy củ cải của hắn, thuận tiện ăn vụng hai cây, làm cho con thỏ tinh cảm thấy mỹ mãn, một bên ăn củ cải một bên khen ngợi Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn.

Nghĩ cũng biết, Khang Kiện không có khả năng cho Cư Nguyệt ăn hết đồng củ cải củ đó, người mang thai cần nhất là phải tắm bổ, rốt cuộc sau ba ngày, đem bốn khuông củ cải củ giấu đi.

Cái này giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, Cư Nguyệt đau lòng củ cải thân yêu, lập tức nháo lên, chẳng những nháo, mỗi ngày đều kéo tay áo Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn khóc lóc kể lể, chờ mong bọn họ một lúc đồng tình, sẽ lại đi mua cho mình thêm mấy khuông củ cải.

Chính là Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn nào dám mua cây củ cải củ cho hắn a, không mua thì ngày nào hắn cũng đến quấy, hai người thăm thương lượng, Khang phủ xem ra không thể ở được nữa, nhưng hết lần này đến lần khác bị Khang Kiện giữ lại, nói gì cũng không cho bọn họ ở mới vài ngày liền rời đi.

Hai người thật không có biện pháp, lại thương lượng, chờ một đêm nguyệt hắc phong cao (thích hợp để làm chuyện xấu), liền đi đến dưới chân tường Khang phủ.

Đáng tiếc hai người vận khí xui xẻo, còn chưa nhảy qua tường, chợt nghe phía sau vang lên một âm thanh thanh thúy dễ nghe: “Di, tiểu Vương gia, biểu ca, thật tốt quá, ta tìm các ngươi khắp nơi!”

Cư Nguyệt một bên nói lớn, một bên chạy tới, giữ chặt tay áo Hạ Hầu Triển cùng Khang Viễn thần bí cười nói: “tiểu Vương gia, ngươi có nghĩ để biểu ca mang thai bảo bảo của ngươi không? Người nếu nghĩ đến, cho ta mười xe củ cải, ta sẽ làm cho biểu ca có năng lực hoài thai tiểu bảo bảo được không..”

Khang Viễn thoáng cái giẫy tay ra khỏi Cư Nguyệt, quay đầu lại tròng Hạ Hầu Triển, thấp giọng quát: “ Nhảy tường, lập tức nhảy tường, lập tức trở về kinh thành, ngươi nếu tiếp tục cùng con thỏ này dây dưa, từ nay về sau ta không thèm để ý đến ngươi...”

Hạ Hầu Triển lại càng hoảng sợ, người yếu nổi giận, thế là đem tâm tình vừa mới này bị kích thích lập tức ném xuống sông, ôm lấy eo Khang Viễn lập tức nhảy lên tường.

Thẳng đến khi chạy thật xa còn nghe thấy tiếng của Cư Nguyệt trong gió đêm quanh quẩn:

Tiểu Vương gia, ngươi lo lắng gì a, nếu như muốn biểu ca hoài thai bảo bảo, ngày mai đừng quên đem đến cho ta mười xe củ cải, nhớ kĩ là mười xe nha, không phải mười khuông, ta ăn hết....

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duy-quan>